SUCCESE CONTEMPORANE

ARS

roman

RICHARD HILARY WEBER

MINERVA

ARS, al treilea roman thriller al lui Richard Hilary Weber, relatează istoria unui grup de newyorkezi ce şi-au dorit o vacanţă „iniţiatică" departe de oboseala citadină.

Întâmplarea se petrece în jungla amazoniană. Ceea ce se voia a fi experienţa vieţii lor, avea să se transforme, însă, într-un coşmar îngrozitor.

Jungla devine dintr-odată locul ce avea să le schimbe acestora definitiv existenţa: crimele, violul, incendiul sunt elementele unor amintiri copleşitoare, personale – o istorie ce va muri doar când ei vor înceta să mai existe.

Richard Hilary Weber a crescut în Park Slope, Brooklyn, oraşul New York.

A absolvit Facultatea de Drept din Columbia. Actualmente este rezident în Elveţia şi Provence (Franţa).

A lucrat ca director de creaţie la o agenţie de publicitate, dar şi ca scriitor şi producător de filme documentare.

Pe durata filmărilor pe fluviul Amazon, în 1990, i-a venit pentru prima dată ideea legată de *BURN (ARS)*.

În Elveţia, Weber a realizat un program lunar de recenzie de carte pentru postul de radio *Bookmark*.

A mai publicat romanele:

- *Homeland*
  (Patria), 2004
- *Miss Gazillions*
  (Doamna Gazillions), 2005

ISBN 978-973-21-0902-1

9 789732 109021

edituraminerva.ro

SUCCESE CONTEMPORANE

MINERVA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WEBER, RICHARD HILARY
Ars / Weber Richard Hilary ; trad.: Cristina Tache. -
Bucureşti : Editura Minerva, 2008
ISBN 978-973-21-0902-1

I. Tache, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

BURN © Copyright 2008 by Richard Hilary Weber. All rights reserved.
Romanian editions published by arrangement with LT Literary Agency through Agentia Literara SUN

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Minerva

MINERVA S.A.
Redacţia şi sediul social
B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833,
sector 4, Bucureşti, O.P. 82 – C.P. 38;
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.12,
461.08.13, 461.08.16, 461.08.10, 461.08.14,
461.08.15; Fax: (021) 461.08.09, 461.08.19
www.edituraminerva.ro

Tipărit la *C.N.I. Coresi S.A.*

RICHARD HILARY WEBER

ARS

Traducere

de

Cristina Tache

Colecţia Succese Contemporane
Editura Minerva, 2008

Coperta colecţiei: Cristina Dumitrescu

„Poți întotdeauna să ajungi în locurile acelea. Este însă greu să pleci. Aceea este o luptă personală. Fiecare trebuie să-și găsească propria cale."

LA COTUL RÂULUI
V. S. Naipaul

Redactor: Corina Tăbăraş
DTP: Irina Geambaşu

În memoria Sorei Dorothy Stang
și a lui Chico Mendes

EXIST...

Spre mirarea mea, sunt încă în viață...

... și întunericul devine așa de dens, că văd cu greu cadavrul pe care ne chinuim să-l îngropăm în pădure. Dincolo de fluviu, s-a dezlănțuit un incendiu de proporții cataclismice, împrăștiind crâmpeie de lumină roșie și galbenă pe chipurile noastre, dar abia luminând cadavrul din groapă.

Așa de greu să pricepi...

... asta? Destinul meu? Mă numesc Ellen Genscher, sunt avocată.

N-am intenționat niciodată să omor pe cineva... și cu siguranță nu mi-am imaginat că aș putea fi ucisă.

Ar fi trebuit să ne distrăm aici, ca în orice vacanță... dar chiar mai bine anul acesta, atât

de departe de tot și de toate. Vroiam să fim cât mai departe... trebuia să lăsăm New Yorkul cu totul în urma noastră...

Ce vroiam eu era o experiență inițiatică...

Nu o crimă, nicicând nu ne-a trecut prin cap un gând măcar despre această catastrofă oribilă...

Imposibil de crezut: așa un coșmar înspăimântător: bărbați, femei, copii, toți fugind de moarte, cu doar câteve secunde înainte de o distrugere iminentă...

... mii de animale sălbatice, gonind la doar câțiva metri de flăcări...

... și armata aceea, undeva acolo... vânându-i pe ucigași...

... vânându-ne pe noi.

Soarta?

Tot infernul ăsta, rezultatul unui simplu plan de distracție...

... și chiar și eu, apărător al vieții, un participant atât de dornic... la crime...

Chiar și mai greu de imaginat că voi scăpa cu viață...

– Să-l îngropăm, spune Sandy. Să scăpăm de toate cadavrele. Oh, Doamne, ce gând...

Așa că mai arunc o ultimă privire la groapă, verific orice urmă ce ar putea duce la identificarea leșului ăsta uriaș.

Înainte, cu doar câteva ore în urmă, nici prin cap nu-mi trecea că o să am o poveste de spus, viața mea era la fel de obișnuită ca a oricăruia dintre noi.

Dar acum am povestea asta, o istorie care nu se mai termină. Amintiri atât de personale, atât de copleșitoare, ce vor muri odată cu mine dacă nu reușesc să-mi adun toate puterile ca să descriu cele mai îngrozitoare întâmplări...

... căci doar atât mai pot spera vreodată...

... singura șansă de a pune capăt... de a înțelege... și, oh, Doamne, poate de a începe iertarea.

PLANUL

– 1 –

O SEARĂ DE TOAMNĂ...

... la Clubul Princeton, din Manhattan.

Tovarășii mei sunt printre cei mai apropiați oameni din viața mea. Iubitul meu Sandy Sanford. Prietenul lui cel mai bun – și clientul vedetă la impozite – Jules Farnoky. Și Nan, soția lui Jules.

Îmi plac Jules și Nan, amândoi specimene perfecte ale subspeciei aceleia exotice – în orice caz, încă exotic pentru mine, emigrată recent din inima Americii, din Vestul Mijlociu – cunoscută ca newyorkezi.

În ciuda New Yorkului, sau poate tocmai datorită lui, poate pentru a scăpa de oboseală, seara se anunță agreabilă, în timp ce, la cină, schițăm planul fabulos.

Masa este acoperită de fotografii în culori vii – în special nuanțe de verde, vreo sută – fascinante, înfricoșătoare, imaginile succedându-se

și suprapunându-se la fiecare mișcare a noastră.

Ca să facem pozele astea strălucitoare să rămână nemișcate, construim baricade din tacâmuri, solnițe de sare și piper, pahare de apă – păstrăm paharele de vin – în timp ce pe fața de masă punem cap la cap etapele călătoriei de-a lungul fluviului, prin junglă, și imaginile aproape formează o hartă – îndepărtata noastră trecere spre sublim.

Fluviul, cel puțin în fotografii, are aceeași nuanță de cafeniu ca o *caffe latte,* mai puțin în amonte, în sus pe coastele estice ale Anzilor. Acolo, în primul rând de poze, apa pare verde pal sau de un alb lăptos, o spumă, când se transformă în cascadă.

Claude Hayes, englezul care va fi ghidul nostru, ne indică mai întâi aceste poze făcute în amonte, apoi mâna lui se mișcă înainte și-napoi, răsucindu-se lent în lungul mesei, trasând peste fotografii un itinerar la înălțime prin jungla amazoniană, pornind de la izvorul fluviului – lângă punctul de plecare al călătoriei noastre, la celălalt capăt al pământului – în jos spre locul unde afluenții se întâlnesc chiar cu marele Amazon, cam trei sute de mile spre sud-est, la celălalt capăt al mesei noastre, această ultimă imagine – punctul termins al extravagantei noastre călătorii.

La început, mă concentrez mai mult asupra mâinii lui în mișcare decât asupra fotografiilor, căci aceasta pare să insufle viață fluviului și să guverneze asupra junglei. Când mâna lui se oprește, descriind cercuri mici, și Claude începe să ne dea detalii, mâna lui, parcă vrăjită, face minuni pentru mine...

... specii nedescoperite de pești în străfundurile fluviului, maimuțe și papagali țipând prin junglă, șerpi și jaguari la pândă, în căutarea victimei...

... doar câteva din splendidele nestemate ale naturii pentru salvarea cărora intenționez să-mi dedic viața, pentru că sunt un ecologist proaspăt format, și această vacanță pe care n-aș fi putut să mi-o permit pe banii mei – un cadou oferit drept recunoștință de Jules, generosul client al lui Sandy – o ocazie unică pentru mine.

O fi ghidul nostru, Claude Hayes, un magician, dar erudit nu prea. Cu un doctorat în botanică la o universitate din Marea Britanie, incapabil să se stabilească undeva ca profesor, Claude este strălucit în calitate de eficient comis voiajor pentru aceste călătorii de vacanță scumpe pe care le promovează.

În această seară însă, în vreme ce punem la cale evadarea noastră din Manhattan, nu medităm asupra defectelor lui Claude în ce

privește erudiția sa. Promisiunea unei evadări exotice privilegiate ne captează cu totul atenția.

... și este complet virgină, ne asigură Claude, pe noi, publicul lui dornic, fascinat de pozele lui, fermecat de planul și de descrierile lui.

... primordial, pur și simplu. Acolo, jos, pe măsură ce te apropii de marele fluviu, e pădurea tropicală. Dar nu la fel de umedă când ești încă pe afluenți... acolo, sus, la poalele munților. Complet neatinsă până acum. Dar din direcția asta...

Mâna i se mișcă în aer, peste masă...

... și e ca și cum noi chiar *vedem* Amazonul în toată măreția și imensitatea lui.

... devine palpitant. Ferme de vite, și vorbesc despre ferme de mărimea statului Rhode Island sau Maryland...

Entuziasmul lui crește și când rotește mâna, depărtând-o și mai mult de masă ca să ne arate cât de mari sunt fermele, mai să lovească un chelner care trecea.

– Ferme de miliardari... din care unii, americani. Bineînțeles că și brazilieni, chiar suedezi, sau nemți. Și nu se oprește aici, toate astea ajung...

Și din nou mâna lui se rotește pe deasupra mesei. Și chiar aici, într-un colț din încăperea unde mâncăm la Clubul Princeton, tot ce este

verde în fotografii, tot ceea ce ne captivează atât de tare, se metamorfozează în acest moment într-un ținut nesfârșit de iarbă arsă, cu o sută, o mie, un milion de mile pătrate de pășuni pentru vite, brăzdate de albii de râuri secate.

Suntem consternați...

... și suntem captivați, exact așa cum trebuie.

– Ei bine, spun: cu siguranță nu seamănă cu ce sunt eu obișnuită. Nu cu orașul meu natal din Minnesota. Dar este tot ce am visat...

Nan suspină și zice:

– O să-mi lipsească bicicletele de la Butterfield & Robinson. Nu sunt piste de bicicletă în junglă.

– Păi nu asta era ideea?, spune iubitul meu Sandy, al cărui glas este brusc însuflețit de entuziasm.

Jules Farnoky chicotește, foindu-se nerăbdător, în masivitatea lui. Jules este un tip extraordinar, solid, care seamănă cu un ursuleț. Ochii negri îi strălucesc.

– Așa este, *chiar asta e ideea*, zice. Total diferit. Îi aruncă o privire lui Nan, soția lui cea zveltă, cu aer sportiv, buna și bătrâna Nan cea plină de imaginație și cu picioarele pe pământ. Nu-i așa, Nan?

– Jules, spune ea, mângâindu-i mâna, aș îndrăzni eu să te contrazic?

– Cine ar putea oare?, zice Sandy.

Și iubitul meu râde la rândul lui, cu râsul acela ca un sunet clar de clopoțel. Sandy a fost șeful meu la firma lui de avocatură specializată în taxe și impozite, până când, la un an după ce am terminat facultatea de drept, m-am plictisit de Fisc, m-am plicitisit să-i ajut pe clienții bogați să scape de ghearele sale. Mi-am îndreptat atenția spre înființarea unui birou de consiliere juridică pe probleme de mediu, o aventură nouă îndrăzneață, mică, dar plină de speranță. În doar câteva luni, eu și Sandy intenționăm să ne căsătorim.

Seara asta este o încântare, la fel ca atâtea multe altele pe care noi patru le-am petrecut împreună în ultima vreme, adică de când Sandy a câștigat cazul acela legat de impozite, în urma căruia Jules a economisit zeci de milioane de dolari, o pleașcă neașteptată, iar firma lui de licitații online și-a crescut vânzările.

– Nan, zice Jules, îți amintești de vara trecută? Ne-a plăcut la nebunie în Alaska. Fără biciclete.

Niciun gest de dezaprobare din partea lui Nan.

Nici dintr-a noastră: eu și Sandy nu am fost niciodată în Alaska. Iar pentru mine, asta va fi prima vacanță în afara zonei continentale a Statelor Unite.

Jules acoperă cu mâinile lui mari pozele întinse pe masă:

– Oameni buni, Crăciunul în Brazilia? De zece ori mai bine. Garantat. Să fugim de tot și de toate. Dumnezeu știe că avem nevoie de asta. Ne-o datorăm. Adică, vreau să zic, de ce s-o ratăm?

Jules e mult prea generos, prea fin ca să spună lucrurile pe șleau – că excursia asta va fi în întregime cadoul lui – și cu toate astea, entuziasmul lui copilăresc, chipul care-i radiază, toate acestea se traduc în mod clar prin: *„Hei, eu plătesc. S-o facem...“*

Dar ceea ce spune de fapt este:

– Dacă nu vrem decât poze ca astea? Dacă ne mulțumim doar cu ce vedem în ele? Atunci n-are niciun rost să mai mergem nicăieri. Dar noi vrem să *cunoaștem*, nu-i așa...

– Jules, spune Nan, dând din cap, în junglă? Tare aș vrea să știu ce să mă fac cu *tine*...

Jules izbucnește într-un hohot de râs, unul singur, se ridică de pe scaun și îi aplică lui Nan un strașnic sărut umed pe gură.

– Păi, spune Nan, tot aș vrea. Tu însă vrei să știi cu adevărat ce cred eu, Jules? Vrei?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nan, oricum o să-mi spui...

– Sincer – și exact asta vreau să spun – sincer cred că... este o idee grozavă. Dar...

– Dar?, zice Jules. Dar? Hai, iubito, descarcă-ți sufletul, nu te rușina. Ăsta-i necazul cu mine și cu tine, Nan, mai ales în fața altor oameni – tindem să ținem totul sub obroc. Suntem așa de reținuți...

Și izbucnește într-un nou hohot de râs copilăresc.

– *Știi* ce vreau să spun, Jules, suspină Nan. Mă refer la șerpi și la altele de genul ăsta, șerpi *mari*... mi-i și imaginez.

Mătur cu privirea fotografiile împrăștiate pe masă. Și îmi închipui pădurea magnifică, nu cea de care se teme Nan, ci aceea pe care tocmai ne-a descris-o Claude, negustorul încrezător și viitorul nostru ghid. Cât despre cum visez eu natura în forma ei sublimă...

Neatinsă...

... însuflețită de creaturile sălbatice, da. Și de copacii care se semețesc deasupra noastră, fiecare dintre ei ca o turlă majestuoasă.

Exact: o experiență pur și simplu total diferită, așa de excentrică și într-un colț atât de îndepărtat...

O să fim cu toții în țara minunilor...

Așa că, rotindu-mi privirea în seara asta prin sala de mese a clubului lui Jules, chiar în inima de beton a Manhattanului, îmi spun: *Dumnezeu să-l binecuvânteze, are dreptate generosul Jules. De ce să ratăm ocazia...*

– 2 –

INTERESUL MEU PERSONAL pentru Amazon datează dinainte de cina noastră unde am ticluit planuri, cu mulți ani înainte.

În copilăria mea din Minnetonka, statul Minnesota, Războiul Rece stârnise în mine o fascinație pentru locuri realmente îndepărtate. Deși eram încă în clasa a șasea la Școala Sf. Elisabeta, unii dintre noi, puști de 11 ani, mai că ne așteptam la un război nuclear, rezultatul unei președinții de dreapta și al rușinii din Vietnam (cu vreo 12 ani mai înainte), dar care încă dura: un sindrom, cum era numit, cu dispreț. Ne uitam la filme vechi, cum ar fi *The War Game* (*Jocul de-a războiul*), în care vedeam inevitabila distrugere a unor orașe de mărimea Londrei, a New Yorkului și a Moscovei.

Profesoara care ne proiecta aceste filme, sora Maria-Teresa, purta jeanși decolorați și

sacouri de catifea reiată, și ne povestea cum s-ar fi putut pierde toate astea. Așa încât, nouă ce ne mai rămânea de făcut, decât să ne refugiem undeva departe, unde nu ne putea atinge inevitabila conflagrație?

Prietenii mei și cu mine am fondat un comitet de supraviețuire și am făcut planuri de emigrare în cele mai sigure colțuri ale planetei. Eram pasionați de hărți. Cercetam ore întregi un atlas, pierzându-ne în reverii despre o viață nouă: ne duceam departe, nu în calitate de cuceritori, ci de nou-veniți: coloniști salvați de o idee, credința noastră într-o lume ideală fără război.

Războiul avea să devasteze emisfera nordică... așa că ne îndreptam atenția spre sud.

Am scos din discuție toate insulele, pentru că ni se păreau capcane ale morții, în pericol să se scufunde când creștea nivelul mării.

Ne-am concentrat atenția spre refugii pe uscat, cu floră și faună bogate.

Căutam refugiul nostru verde...

... în sanctuare precum îndepărtatul Amazon.

– 3 –

– Deci, tu zici, îl întreb pe Claude, arătând spre prima fotografie, că pornim de sus, din munții ăștia?

Nan intervine:

– Și trecem peste toate cascadele alea?

– Nu așa de sus, spune Claude repede. Prea abrupt. Elicopterul nu poate ateriza acolo. Terenul nu-i neted. Drumul până acolo sus? Își plimbă mâna peste primul șir de poze. Doar o lungă serie de căderi de apă, sute de cascade care domină stâncile. Frumos, dar de netrecut. Undeva, mai jos, începe să fie drept. Mâna lui trece peste al doilea șir de fotografii. De aici pornim. Fluviul este, așa cum vedeți, încă destul de repede.

Suntem cu privirile pironite pe cascadele spumegânde, iar perspectiva aventurii ne vrăjește.

– Ideal, spune Claude. Perfect pentru *body rafting.*

Jules zâmbește, un zâmbet larg, adolescentin:

– Închipuiți-vă, spune, bătând ușor cu mâna o fotografie în care se vedea un fluviu alb. Fără bărci, numai noi și fluviul.

Jules, care nu se dezminte, jubilează de-a dreptul, la fiorii pe care i-i dă ideea evadării. Iar noi, recunoscători, punem la bătaie partea noastră pentru plăcerea lui.

Intenționează de asemenea să filmeze călătoria noastră pe fluviu și să folosească filmul într-un program de televiziune despre Amazonul amenințat. Finanțează programul pentru PBS. Și bineînțeles că-și poate permite și asta. Generozitatea lui Jules mi se pare fermecătoare, iar lăudăroșenia lui mai mult decât o răsplată.

– Dar, se grăbește Claude să ne asigure din nou, veți avea costume speciale pentru rafting. Căptușite, ca să plutească. Și căști de protecție, mănuși, cizme cu talpă groasă, ca să vă puteți propti bine pe picioare. Suficient de sigur, dacă știți ce aveți de făcut. Și presupun că sunteți cu toții destul de bine pregătiți...

Deși Claude nu prea are de ce să se teamă – căci noi toți găsim că efortul fizic înnobilează și orice tip de autoperfecționare ni se pare

aproape un imperativ moral –, nu-și asumă riscul de a-și pierde clienții din cauza fricii, nu în acest stadiu de început al planului.

– Nu mergem la picnic, continuă el. Dar veți fi mereu apărați.

– Știm, zice Jules. Am mai făcut asta pe Arve, la Chamonix.

– Păi atunci, spune Nan, bănuiesc că nu-i nicio problemă...

– Ellen și cu mine, zice Sandy, ne-am cățărat pe o grămadă de stânci. Avem o condiție fizică destul de bună...

Și în mod sigur suntem cu toții pregătiți.

– Perfect. Ghidul nostru pare ușurat. Oricum, este doar prima zi. De aici până aici... Claude arată primele două șiruri de fotografii... cam 15 mile. Apoi fluviul devine plat. Acolo unde se lărgește, înnoptăm, înainte de a ajunge a doua zi la bărci. După aceea, nu va mai fi dur. Ci doar sălbatic, o sălbăticie totală...

Și în timp ce glasul lui Claude continuă să zbârnâie, cu ochii minții rețin o imagine...

... *fluviul nesfârșit...*

... croindu-și drum prin pădurea neumblată ce colcăie de jivine sălbatice, totul era sub un soare copleșitor. Probabil că vom întâlni și niște indieni în drum, dar altminteri vom fi doar noi patru și Claude, ghidul nostru.

Nu vom fi nevoiți să împărțim Amazonul nostru cu niciun alt suflet.

Zece zile de paradis, și toate vor fi exclusiv rezervația noastră.

Ce gând. Cine-ar vrea să rateze așa ceva...

– 4 –

SANDY UMPLE DIN NOU paharele.

Iar eu îmi las privirea să alunece de la fotografii la iubitul meu. Să odihnească iar, așa cum îmi face deseori plăcere, pe ochii lui căprui închis, pe părul castaniu deschis, pe chipul la fel de puternic pe cât îi e și spiritul. Iubesc totul la Sandy.

Ne-am întâlnit, suspendați de frânghii, la câțiva metri unul de celălalt, agățându-ne de peretele unei stânci deasupra malului estic al fluviului Mississippi, în partea superioară, nu departe de Orașele Gemene. Părea în mod clar nehotărât cum să abordeze stânca frontal, un străin la ananghie, și cum eu escaladasem vârful acela de mai multe ori până atunci, i-am strigat câteva vorbe de încurajare, dându-i în același timp și câteva indicii care ar fi putut să-i scape unuia care se cățăra acolo pentru prima oară.

A zâmbit, mi-a mulțumit și a urmat instrucțiunile mele până în vârf.

Bărbații formează jumătate din omenire, iar eu, când am împlinit 26 de ani și tocmai terminasem cu examenele pentru barou, m-am gândit că ajunsesem în punctul în care nimic din ce-ar fi putut face un bărbat nu m-ar fi putut surprinde.

Și cu toate astea, iată-ne, pe mine și pe Sandy, un cuplu de avocați (suntem așa de mulți în America), admirând împreună panorama splendidă deasupra unui defileu al fluviului pe care tocmai îl cucerisem – și m-am simțit de parcă eram pentru prima oară cu un bărbat.

Când, în noaptea aceea, am făcut dragoste cu el într-un mic hotel de pe malul Lacului Minetonka, a fost o revelație, o stare de plăcere continuă, incredibil că atâtea îmi fuseseră necunoscute până atunci, că o astfel de bucurie îmi rămăsese străină. Și, judecând la rece, chiar din acea primă noapte am simțit că pasiunea noastră poate dura.

La câteva luni de la prima noastră întâlnire, m-am mutat la New York și m-am angajat la firma de avocatură pentru legislația privind taxele și impozitele, pe care o întemeiase Sandy împreună cu un coleg de la Universitatea Columbia. Și cu asta m-am ocupat până de curând, când, plictisită de impozite și administrarea de bunuri imobiliare, m-am mutat, ca parteneră, la o firmă de avocatură specializată în legislația mediului. Dar lui Sandy îi place mult firma lui de legislație a impozitelor, prosperă frumos de pe urma disputelor cu Fiscul. Poate că nu e grozav de înălțător, totuși nu este o existență de blamat.

Călătoria noastră împreună pe Amazon va constitui primul contact cu viața reală pe frontul luptei ecologiste, o vacanță inițiatică pentru care nu pot decât să fiu recunoscătoare.

– 5 –

Sunt emoționată...

Deși eu și cu Sandy locuim împreună de vreo doi ani, încă ne mai ținem de mână pe sub masă.

În acest moment mă strânge de mână, dându-mi de înțeles din privire că, oricât de grozavă este ideea călătoriei pe Amazon, poate n-ar trebui să-l luăm pe Jules prea în serios ca fiind superman – cruciatul în acest caz.

Sandy știe să fie ironic într-un mod amuzant, fin:

– Am auzit, îi spune lui Jules, cu un zâmbet șiret, de impulsul de a salva lumea de oameni. Îi apucă pe mulți filantropi naivi, dar bogați. Chiar și pe cei care s-au ridicat singuri, pe propriile puteri, ca Jules. Dar majoritatea sfârșesc prin a semna un cec, și le trece...

– Mda, râde Jules, cu firea lui blândă, obișnuit să se tachineze cu Sandy. Dar mai

sunt și tipi cum e Claude, care încasează cecul și pe urmă nu mai auzi de ei. Până când mai vor bani. Dar între timp, nu-ți face tu griji în privința asta. Crede-mă pe cuvânt, o să avem parte de multă distracție pentru banii ăștia.

Claude zâmbește:

– Ei, vă pot spune un singur lucru, afluentul este un râu de clasa a patra*.

– Și cum rămâne cu bolile tropicale?, întreb eu. Și mie îmi place să tachinez. Și deși vacanța noastră plină de aventură promite să fie fabuloasă, am de fapt câteva rețineri, oricât de improbabile par. Cum ar fi oncocercoza, care duce la orbire, le explic eu.

– *Orbire?*, spune Nan. Pare alarmat.

– Mda, adaug eu. Cred că te îmbolnăvești dacă îți intră în ochi o musculiță neagră minusculă. Și am mai auzit și despre altă boală, despre care se presupune că este un fel de lepră, și o contactezi în anotimpul ploios. De la un parazit numit Leishmania, un fel de țânțar...

Nan se lamentează:

– O, Iisuse Hristoase. *Urăsc* țânțarii, Jules.

– Nu prindem sezonul ploilor, zice el. O să fie Crăciunul.

– Și *animale* periculoase?, ripostează Nan.

* Grad de dificultate pentru rafting.

Asta chiar mă interesează:

– O să vedem jaguari?

– Sunt animale timide, spune Jules. Doar foarte rar atacă oameni.

Nan insistă:

– Dar șerpi mari?

– N-am avut niciodată probleme cu ei, zice Claude. Ghidul nostru pare îngrijorat, din nou, speriat să nu-i scape peștii ăștia mari printre degete:

– Am dus zeci de turiști pe Amazon, oameni mult mai puțin experimentați, mult mai puțin în formă decât voi toți. Și nu se întâmplă nimic niciodată.

Cuvinte liniștitoare, dar ghidul nostru în mod clar nu se simte în largul lui. Ne vinde această aventură pe Amazon în numele firmei la care este angajat, o societate de binefacere numită Wildlife Worldwide*. Jumătate din prețul scandalos constituie o donație scutită de impozite pentru ceea ce se presupune că face această organizație cu scopul de a salva natura aflată în pericol, „un dar pentru pământ", cum se laudă în broșurile de reclamă. Și deși eu nu am auzit niciodată de chestia asta, iar conținutul real al „darului" lor nu-mi este limpede deloc, toate aceste lucruri vagi nu contează pentru Jules. Adevărata

* Fauna și flora pe glob.

atracție pentru el constă în altceva, se referă la intențiile lui.

– Să văd dacă am înțeles, spune Nan și vocea-i devine calmă. În prima zi zburăm dimineață la Miami, apoi...

E maniacă cu amănuntele.

... luăm avionul spre Belem, în apropiere de gura Amazonului. Noaptea acolo și...

– Nu, o corectează Claude. Dacă rămânem peste noapte, pierdem timp. Va trebui să continuați efortul. Încă un hop, de la Belem la Manaos. A doua zi dimineața, cu un avion de mici dimensiuni, zburați peste Amazon până la Manguari, unde vă întâlniți cu mine. De acolo, mergem cu elicopterul până la prima tabără. Își plimbă mâna din nou peste primul șir de poze:

– Locul ăsta de aici, de sus, nu are nume.

Jules își trece mâna prin păr în timp ce studiază cu fervoare fotografiile.

– Ei, ce credeți de fapt?, ne întreabă. Silueta lui masivă, ca un urs, rămâne nemișcată, așteptând consimțământul nostru. Vreau să spun, ce credeți... cu adevărat.

– Eu cred că sună grozav, spune Sandy.

Dau din cap aprobator:

– Cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, Jules. Te iubesc pentru asta. Te tachinam doar.

Nan zâmbește:

– Încă nu ești un caz disperat, scumpule.

– 6 –

DIN NOU, Sandy examinează fotografiile...

– Ei, bine, zice, singurul lucru de care *putem* fi siguri este incertitudinea. Schimbare garantată de la existența obișnuită...

Destul de adevărat.

Ce se află dincolo de spuma acestor cascade din susul fluviului...

Dumnezeu sau diavolul ar putea pândi din orice ungher. Nu văd mai nimic în aceste fotografii care să poată fi descifrat, amănunte care să ne liniștească sau să ne alarmeze. Urmărind imaginile, trasând itinerariul planificat înainte și înapoi, și în jos pe masă, nu detectez niciun semn de viață animală nicăieri – fie om sau jivină – și nici vreun semn de moarte. Totul pierdut într-o manieră fascinantă în imprevizibil.

– Deci?, îmi zice Sandy.

Îl cunosc destul de bine ca să-mi dau seama de nerăbdarea lui.

– Deci, asta e, o s-o *facem*, răspund. Dacă pot să-mi iau cu mine și flautul.

Muzica a fost o pasiune specială pentru mine încă din copilărie. De când m-am mutat la New York, o seară pe săptămână cânt la flaut într-o orchestră de cameră la un centru social de pe Barrow Street, în Greenwigh Village. Mama era o muziciană amatoare desăvârșită, în egală măsură datorită muncii și talentului. Și eu am încercat să fac la fel. Pentru ea muzica era un refugiu, așa cum fusese întotdeauna și pentru mine, un moment de respiro, o lume în care mă pot strecura când vreau și din care ies simțindu-mă la fel de înviorată ca atunci când mă cațăr pe o stâncă sau schiez în toiul iernii peste un lac înghețat.

– Categoric, zice Jules. Trebuie să-ți aduci flautul. Puțină distracție în jurul focului de tabără, nu? E foarte important.

– Păi, atunci, zice și Nan, și eu am nevoie de ceva. Nan și amănuntele ei. Cafea Dean & DeLuca. Nu vreau să risc.

– Cafea în Brazilia? Jules râde. Cărbune la Newcastle. Contează pe tine. Dar dorința ți-e îndeplinită.

E timpul să plecăm, și Jules insistă să plătească pentru toți:

– Hei, e datoria mea. Eu sunt gazda.

Claude Hayes pare mulțumit de sine însuși, în timp ce ridică tacâmurile, paharele, râșnițele de sare și piper, adunându-și fotografiile într-o grămadă, aidoma unui crupier european care colectează jetoanele.

Jules jubilează:

– Încă cinci săptămâni, oameni buni.

Și, în acest moment, noi ceilalți nu putem decât să-i împărtășim entuziasmul.

– 7 –

PERSPECTIVA unei aventuri reale înlocuiește imaginile monotone de la serviciu în mintea mea, toate zilele acelea în care puneam la cale jurisprudența în materie fiscală, pe care le las în urmă odată cu lansarea mea în lumea ecologiștilor și a legislației de mediu.

Până de curând, tabloul cotidian era așa de previzibil: un cuplu de clienți așază în fața mea: testamentul, documentul de creare a unui trust, contractul prenupțial sau planul de investiții pe zece ani al familiei, toate în mâinile mele, cu minuțiozitate verificate și corectate pentru a fi cât mai avantajoase în ce privește impozitele.

Femeia, din punct de vedere statistic și al teoriei probabilității, cel mai plauzibil beneficiar al acestor mecanisme juridice – șade cu picioarele încrucișate, gambe

frumoase, cu un chip drăguț spre frumos, cu un corp bine făcut, îngrijit cu pedanterie, îmbrăcată cu haine scumpe.

Nici bărbatul nu e de aruncat.

Printre cei bogați sunt puțini parteneri urâți, nu și dacă pot alege, iar legea selecției naturale funcționează la fel de eficient în jurisdicția civilă din Manhattan ca și în jungla verde și sălbatică de pe Amazon. Tarifele firmei, considerabile, dar fac toți banii, îți asigură păstrarea proprietății, evitarea nesfârșitelor certuri și bătăi de cap, ca și a majorității impozitelor.

Dar de acum înainte spun adio tuturor acestor lucruri. Riscurile profesionale induse de calculul rece constant – moartea oricărei pasiuni – au dat naștere unor din ce în ce mai frecvente accese de plictiseală, pe care acum sunt încântată că le pot abandona pentru cruciada în domeniul legislației de mediu.

Iar aici n-o să lipsească sigur ademenirea aventurii.

Sunt destul de bine pregătită pentru această călătorie. Cu toții suntem.

Jules și Sandy sunt în mod special amatori de sporturi extreme. La facultate – St. Mark's, apoi Princeton – au făcut împreună scrimă – Jules cu sabia, Sandy cu floreta – și încă mai joacă squash, cotați la nivel național în

categoria jucătorilor bărbați de vârsta lor. Jules a fost foarte talentat și la atletism în facultate; recordul său personal – aruncarea suliței.

Deși nu mai participă la competiții, se păstrează în formă cu sulița, iar asta a fost o provocare și pentru Sandy. Nu e deloc greu pentru Jules să-l convingă pe Sandy, și chiar pe mine și pe Nan din când în când, să ieșim să facem antrenament cu el, să aruncăm sulița la ferma lui de cai, aflată cam la o oră nord de Manhattan.

Lui Jules îi place să condimenteze sportul, și năzuiește spre acuratețe și distanță, fixând ținte pe căpițe de fân, și când ochește direct în centru destul de des cu sulița în aceste obiecte nemișcate, începe să turuie despre cum va vâna el într-o bună zi căprioare cu sulița, deși cascadoria asta încă n-a încercat-o.

Claude Hayes i-a spus că acolo unde vrem noi să ne ducem, pe fluviul Amazon, în amonte, trăiesc numeroase creaturi mari, asemănătoare cu niște rozătoare, și sunt vânate pentru hrană – cu sulița sau arcul cu săgeți – de băștinașii indieni.

Bineînțeles că firma lui Claude nu vinde călătorii pentru vânători, sau cel puțin nu în mod oficial. Dar Claude vrea să facă o excepție pentru Jules, și pentru sulițele cu vârf de oțel ale acestuia, pe care și le-a comandat special pentru acest voiaj.

Nu știu dacă această excepție de la regulă este pentru că, în sinea lui, Claude dă prăzii din junglă mari șanse să-l facă de râs pe sclivisitul nostru orășean nebun, sau pentru că Jules i-a promis lui Claude că le va da indienilor tot ceea ce va avea norocul să ucidă.

– 8 –

ÎN DIMINEAȚA DE DUPĂ cina noastră cu Claude...

Fac o jumătate de oră de exerciții, tropăind pe StairMaster, într-un colț din pod.

Sandy s-a dus la birou, lucru rar pentru firma lui să lucreze așa duminica. Dar săptămâna viitoare îl așteaptă treburi importante, audieri la tribunal privind moțiuni pe care el crede că are șanse mari să le întoarcă în favoarea lui.

Reprezintă clienți care sunt în majoritate oameni ca Jules și Nan: adesea care s-au ridicat singuri, foarte abili, întotdeauna de succes, tipul sportiv și, dacă e să spunem adevărul, super răsfățați de șansă. Spre surprinderea lui Sandy, există în Manhattan și în împrejurimi mult mai mulți indivizi tineri binecuvântați de zei decât a visat el vreodată. Odată, m-am referit la el și la partenerii lui numindu-i

supercampionii impozitelor. Eticheta a circulat și a rămas asociată cu firma, spre marea plăcere a lui Sandy.

Zece minute de efort la antrenamentul meu și încep să ard calorii. Sudoarea îmi șiroiește pe frunte, curge pe picioare până la glezne, unde se adună toată. Afară, primii fulgi care cad în această iarnă, încadrați ca într-un tablou de ferestrele înalte de peste trei metri ale podului, se lovesc de fațadele de cărămidă și fier de vizavi.

Așa că încep să visez din nou, nu la iernile din Minnesotta sau Manhattan, ci la Amazon și la căldura de acolo, la animalele și râurile lui.

După antrenament, fac duș și ies să cumpăr Sunday *Times* și micul dejun de la Starbucks.

Începe să ningă abundent și apos, iar pe trotuare se adună mormane de zăpadă pe jumătate topită. Iarna în Manhattan este o mizerie, spre deosebire de iernile pline de voioșie de acasă. Căldura de la tropice mă îmbie din ce în ce mai mult.

Înaintez greu prin zloată, cu capul în jos și cu gândul la Sandy, care în câteva ore trebuie să se târască înapoi acasă pe străzile înghețate, așa că mă hotărăsc să mă opresc la un mic restaurant de delicatese ca să cumpăr niște tocăniță de miel provensală și să fie gata când ajunge el.

Altminteri însă, gândurile mele evadează din tot acest peisaj hibernal. În gând, am ajuns deja spre catedralele verzi de pe Amazon...

DESTINAȚIA

– 1 –

JUNGLA de dedesubt nu este decât un colț al Amazoniei...

... dar numai această regiune este cel puțin la fel de mare cât tot statul New York.

Pe harta zonei sunt trecute doar câteva nume de locuri, reflectare precisă a așezărilor omenești care se văd din micul nostru avion.

În vreme ce pe hărți întreaga regiune este colorată în verde deschis, nimic din jungla asta nu apare în culori palide decât atunci când trecem pe deasupra pădurilor tropicale aflate la mare altitudine, acolo unde copacii sunt veșnic învăluiți în cețuri. De la 3000 m, altitudinea la care zburăm, pădurile tropicale nu par altceva decât niște câmpuri uriașe de nalbă, o saltea de puf, dacă te-ai fi rostogolit vreodată din cer. Absolut fals. Când norii se evaporă, totul redevine doar copaci și iar copaci.

Ăsta o să fie terenul nostru de joacă, clinica de recuperare a Dr. Jules pentru lehamitea urbană.

Ne păstrăm o altitudine constantă în zborul spre Manguari, și cum plutim pe deasupra fluviului și a pădurii, detaliile se disting mai bine.

Aeroportul pentru așezarea asta din junglă unde avem întâlnire cu Claude nu-i decât un câmp neted plin de iarbă, cu un hangar la un capăt și înconjurat de pădure.

Dimineața e pe sfârșite și, când avionul coboară, simțim cum căldura pătrunde în cabină, o căldură umedă sufocantă care țâșnește din zidurile verzi și din ultimele cețuri palide.

La capătul câmpului, un drum de pământ roșu iese din pădure și apoi dispare pur și simplu.

Pe câmp nu mai este decât un singur avion, mai mic decât al nostru, parcat lângă hangar, și un elicopter mare și foarte vechi, având înscrise pe o parte cuvintele *Flora și fauna pe glob* cu litere mari de vopsea albă. Elicopterul arată ca și cum ar fi fost cumpărat la mâna a doua de la armata locală.

La aterizare, avionul se zguduie și uruie și saltă așa de tare, că ne lovim cu putere fundurile și picioarele, iar pe șira spinării ne trece până în dinți o asemenea spaimă, încât

sunt sigură că avionul se va desface pur și simplu în bucăți înainte de a reuși să ne oprim.

Dar ne oprim, chiar în fața hangarului, și pilotul nostru cu chipul ca de piatră face menvrele – pune avionul cu vârful spre celălalt capăt al câmpului, gata de decolare din nou – ca șoferii de taxi din Manhattan care trag undeva în fața unei copertine de pe Park Avenue.

Motoarele avionului duduie, apoi se mai domolesc și se sting.

Și pentru o clipă e liniște, înainte să putem auzi sunetul pătrunzător, omniprezent al pădurii tropicale sub razele soarelui, vibrațiile de sub coronament, întocmai ca electricitatea de înaltă tensiune, zumzetul continuu a milioane de insecte.

Chiar și căldura pare că face un zgomot, ca un strigăt înăbușit fără sfârșit.

Din umbra ce se-ntinde pe lângă hangar apare Claude, îmbrăcat cu pantaloni scurți și cu un tricou roșu decolorat, o pălărie tropicală și cizme. Deschide ușa avionului ca să debarcăm. Zâmbește, ca și când ar ști exact ce terorizați am fost toți patru în timpul aterizării, fiindcă toți se sperie, toate încărcăturile lui de orășeni sclivisiți.

– Bine ați venit în sălbăticie. Ne face semn cu mâna să coborâm. Ați avut un zbor plăcut?

Nu știu cum se simt ceilalți, dar mie îmi tremură rău picioarele, iar genunchii mai că mă lasă. Mă simt ca și cum ar trebui să mă las pe vine și să sărut pământul în semn de recunoștință. Mă gândesc la figurinele acelea mici sculptate pe care eu și Sandy le-am văzut într-o carte cu fotografii din Brazilia, descrise ca fiind ofrande pentru zei, și le promit acestor divinități ale junglei că voi ciopli și eu ceva, acolo, drept recunoștință că am ajuns cu bine, și o să las ofranda într-un loc secret din pădure.

– Unde e marfa? îl întreabă Jules pe Claude.

– Sus, la tabără, cea mai mare parte. Restul e în elicopter. Gata pentru etapa următoare? Sau vreți să vă trageți sufletul? E o toaletă în spatele hangarului. Bărbații folosesc pădurea.

Bieții de ei, îmi imaginez șerpi care se ascund prin vegetația de pe sol. Mă uit după copacii cât catedralele, dar nu zăresc niciunul. O pasăre nevăzută țipă tare, ca și când ar avertiza restul pădurii de apropierea noastră.

Ne alăturăm lui Claude, care ne prezintă pilotului elicopterului, Victor, un tip mai vesel decât pilotul avionului, care în acest moment golește o sticlă de bere în umbra hangarului. Tipul ăsta nou chiar dă mâna cu noi.

– Elicopterul, explică Claude, este legătura noastră cu civilizația. Ne reaprovizionăm în două reprize. Altminteri nu se poate ajunge la noi.

Ne urcăm în elicopter și ne punem centurile de siguranță după ce ne așezăm lângă proviziile care au fost deja încărcate. Mai multe lăzi uriașe din polistiren ticsite cu gheață carbonică, alimente și băutură. Undițe. Echipamentele noastre pentru body rafting, încă în ambalajele lor. Și bagajele noastre pe care le-am făcut cu zece zile în urmă. Priveliștea valizelor familiare ne liniștește.

Elicea începe să se învârtă, mai întâi lent, apoi prinde viteză rapid, făcând un vacarm mult mai mare decât motoarele avionului. Dintr-odată suntem sus, legănându-ne în aer, deasupra câmpului și a pădurii, în doar câteva secunde. După o buclă lungă în loc, aparatul se stabilizează și pornește pe o direcție dreaptă peste terenul care se înalță din ce în ce. Pământul se transformă în coline și defileuri și crevase.

– Ai luat sulițele mele?, strigă Jules la Claude, care stă lângă pilot.

Claude își duce mâna pâlnie la ureche, semn că nu aude. Și Jules, din nou:

– Sulițele sunt în tabără?

Claude dă din cap că nu, și arată în spatele nostru. Sulițele au fost transportate într-un

tub special din PVC pe care Jules l-a făcut special în acest scop. Nu vedem niciun tub.

– Unde?, zice Jules. Întoarce-te!, strigă. Fir-ar al dracului, Claude, întoarce! Mergem înapoi să le luăm.

Claude se ridică din scaunul lui și, împiedicându-se, scotocește prin echipamentele noastre.

– Mda, cred că le-am uitat. Probabil că sunt încă acolo. Scuze.

Jules se străduiește să se controleze, în timp ce Claude îl bate pe umăr pe pilot și-i face semn să se întoarcă la Manguari, pe câmp. Jules ne aruncă o privire care spune „Ce prostie", apoi ridică din sprâncene, ușurat că avusese chiar el ideea înțeleaptă de a întreba și de a reacționa. Bănuiesc că mai degrabă ar fi uitat de mâncare și băutură decât să meargă în junglă fără iubitele lui suliițe.

Elicopterul s-a așezat pe pământ lângă șandramaua de la capătul pistei de aterizare. Pilotul avionului, care încă se mai atârna pe acolo, ne privește cu o față inexpresivă, cu capul într-o parte, semeț, ca și cum se aștepta la o prostie din partea noastră.

Claude coboară, iar Jules îl urmează în șandrama. O secundă mai târziu, apar amândoi, ducând un tub cenușiu din PVC, lung de vreo doi metri, cu un diametru cam de 12 cm, închis la capete, sigilat cu bandă adezivă, cu

două mânere din frânghie de nylon, prinse tot cu bandă adezivă de tub. Cutia pentru transportul suliițelor lui Jules, confecționată artizanal, conține cele șase țevi din lemn de fag, fără vârfuri. Vârfurile din oțel și platină sunt ambalate în burete și piele de antilopă într-o valiză cu bagajele noastre.

– Scuze, ne spune Claude, în timp ce se urcă. Scuze pentru asta. Nu semăna cu restul lucrurilor voastre.

– Și acum, zice Jules, știm unde mergem?

Claude ridică degetul mare în sus, în semn de „bravo, e bună", și-i face cu ochiul.

– Bun. Pentru că ne bazăm pe tine, Claude. Să-i dăm drumul.

Ne ridicăm din nou în aer, și din nou un vacarm de nedescris. O ultimă privire înapoi spre câmp, și îl zăresc pe taciturnul pilot al avionului, care încă bea bere, urmărindu-ne cum ne înălțăm. Mi se pare că-l văd o clipă scuturând din cap cu dispreț, deși ar fi putut fi doar imaginația mea.

De data asta drumul prin pădurea de sub noi se vede în întregime, iar priveliștea e șocantă. Este strălucitor ca sângele proaspăt prin aceste păduri dese, verde închis, o incizie tăiată adânc în ceva viu, o rană mare, care se cască.

Nu ajungem să aruncăm o privire prin orașul Manguari.

– 2 –

PREȚ DE VREO ORĂ, zburăm cu elicopterul, fără să mai vedem vreun semn de viață omenească jos.

În cele din urmă, pe pantele care se rostogolesc în fața noastră, pădurea se rărește și apar repezișurile, în acest punct însă fluviul nu este foarte lat. Deși pe hartă apar albastre, aici, în realitate, apele sunt lăptoase, alb-verzui, rostogolindu-se într-o îmbrățișare succesivă care de sus pare plină de grație, aproape ca o dantelă.

Urmăm fluviul în amonte cam vreun sfert de milă, înainte de a zări tabăra. Corturi, un foc, mai mulți oameni fără cămăși și în picioarele goale. Un bărbat cu pălărie este în apă și pescuiește.

Elicopterul se așază pe sol lângă bărbații fără cămașă, care însă nu se clintesc. În tăcere, ne urmăresc cum coborâm din ceruri.

În timp ce ne dăm jos, observ că sunt indieni, cu părul negru și des, tăiat drept pe frunte, având pictate sau tatuate dungi negre pe partea superioară a brațelor.

– Mommayoni*?, îl întreb pe Claude.

Dă din cap afirmativ:

– Personalul nostru. Niște tipi extraordinari.

Indienii nu dau niciun semn că ar fi surprinși de sosirea noilor oaspeți în paradis.

Indienii nu par nici amenințători.

În afară de cazul în care ne atacă și încălzesc o oală de dimensiuni umane, dacă nutresc gânduri ostile, nici măcar nu ne trece prin cap ce-ar putea fi. Indienii sunt tot atât de inexpresivi ca o stâncă.

– Sunt altfel, nu? zice Jules. Sunt frumoși.

– Bună, spune Nan, brusc cea mai curajoasă dintre noi și prima care li se adresează, îndreptându-se direct spre indieni și dând mâna cu fiecare dintre ei.

Nu sunt decât bărbați, șapte la număr. Îi scutură mâna cu putere. O urmăm și noi ceilalți.

Exceptând faptul că suntem îmbrăcați cu haine de toată ziua, e ca la coada de bun venit de la o recepție diplomatică. Mormăim unii

* Nu s-a găsit denumirea tribului mommayoni; asemănător, doar Mayoruna Yanomami.

către alții vorbe amabile, cuvinte pe care nimeni nu le poate traduce, dar cuvinte pe care noi, indienii și grupul nostru, le înțelegem.

Sandy se întoarce spre Claude:

– Firma ta se ocupă de proiectele de pe aici. După ce ne spălăm și ne schimbăm, și după ce mâncăm ceva de prânz, ne poți arăta cam ce faceți voi aici?

– Păi, nimic exact aici. Nu avem nimic în apropiere, nu în acest sector...

Jules îl întrerupe:

– Ce vrei să spui? Pare supărat. Credeam că asta ne-ai vândut. Ziceai că o parte din bani rămâne *aici*, că noi trebuie să dăm ceva înapoi oriunde mergem. Dar pentru pământ, nu?

– Exact, să dăm ceva înapoi, așa e. Acum façem studii de fezabilitate pentru această zonă, și nu vrem să începem nimic până nu știm exact de ce este nevoie.

– Eu nu asta am înțeles. Trebuie să filmez ceva aici. Nu vreți publicitate?

– A, ba da, bineînțeles, mulțumesc. Dar aici este încă un pic prematur.

Jules nu este mulțumit de explicație:

– Atunci unde este „matur"?

– Mai departe. Claude pare nervos. Uite ce e, ce-ați zice de ideea asta... Vă spălați, apoi mâncați niște pește la grătar, și în după-amiaza asta putem să facem un pic de body rafting pe

porțiunea asta, înțelegeți, ne pierdem timpul pe aici azi...

– Dar nu am venit să pierdem vremea pe aici.

– ... sau, după-masă, putem să ne îndreptăm pe fluviu în jos dintr-o bucată, chiar la următorul nostru popas. O să fie cam greu pentru băieți, abia au ridicat tabăra de aici, dar pot s-o strângă. Punem totul din nou în elicopter și o să ne aștepte totul la următorul popas. Ce ziceți de asta, devansăm cu o zi programul stabilit, așa că o să avem mai mult timp pentru alte lucruri.

– Sună bine, zice Jules. Dintr-o singură bucată, și mai mult timp pentru altele. Unde ne spălăm?

Claude face semn cu capul spre fluviu:

– E tot al vostru. Apă pură de munte, dar nu prea rece, și nu există nici piranha pe aici. Duceți-vă puțin mai încolo. Se uită în susul fluviului. Și o să găsiți, pe malul ăsta, câteva mici ochiuri de apă simpatice, complet izolate. Până vă întoarceți, Uliseo frige peștele pe grătar. Arată spre bărbatul care se află în apă: pescarul nu este indian.

Luăm niște haine din bagaje, o ținută mai potrivită pentru junglă, câteva prosoape și un săpun și ne îndreptăm în amonte. Nan și Jules au luat-o înainte și se dezbracă deja la primul ochi de apă, când ajungem eu și cu Sandy în dreptul lor, dar noi ne ducem mai departe, către un loc mai retras.

O să fie petrecerea noastră privată, ceva care să ne aducă în starea de spirit potrivită pentru cucerirea fluviului.

– 3 –

AERUL aici sus, între coline, nu e deloc la fel de cald ca în Manaos și Belem, deși „răcoare“ ar fi cam exagerat.

Cu cât te apropii de fluviu, terenul devine abrupt, cu grămezi de stânci, așa că eu și Sandy trebuie să deviem drumul printre copaci. Vegetația ne învăluie din ce în ce, cu o mângâiere grăbită, delicată. O creangă de la vreun copac răsare în fața mea și mă pocnește în piept. Sandy o ține ca să pot trece.

Cărarea, atât cât este pe aici, seamănă cu un tunel printr-o masă de vegetație sălbatică. Trestie, stuf, bambus cu spini țintesc exact deasupra capetelor noastre și se îndoaie deasupra noastră sub greutatea frunzelor care foșnesc. Frunzele de alocasia sunt enorme, un om ar putea să dispară complet după una singură. Ciorchini uriași de rădăcini ca niște mațe încurcate acoperă pământul. Viță cu frunze

ascuțite se încolăcește în jurul trunchiurilor de copaci, vițe lipsite de frunze atârnă ca niște cabluri suspendate, membre capcană din care țâșnesc buchețele de flori roz și albe. Ramuri, frunze, crengi căzute acoperă pământul ca un covor străpuns de lăstari și mici plante care înfloresc. Răsar ciuperci pe copacii doborâți a căror scoarță este drapată în mușchi gălbui.

Și pretutindeni aerul este îmbibat de o duhoare de putrefacție.

Pânzele de păianjen par să fie pretutindeni, adeseori ca niște văluri de borangic care se întind peste potecă, lăsându-ne pe mâini și pe față dâre iritante. Adunăm bețe pe care le folosim ca pe niște macete ca să dăm deoparte pânzele de păianjen din fața noastră.

Se vede o foarte îmbelșugată viață a insectelor: păianjeni mici și păroși cu picioare lungi și păroase, scarabei negri și strălucitori, gândaci cu pete galbene și negre și portocalii, gândaci uriași de culoarea aurului vechi, coloane de furnici, parade de termite, din când în când nori de greieri care sar nestingheriți chiar în picioarele noastre.

Ne obișnuim repede să recunoaștem și să evităm copacii cu scoarța deschisă la culoare, unde trăiesc furnicile războinice și minusculele furnici roșii, zise „de foc", a căror înțepătură îți arde pielea.

La un moment dat, ne oprim și ascultăm.

Nu mai este prezent sunetul căldurii, dar este altceva în schimb, ceva uniform și neted și nesfârșit. În fața noastră răsare un mal înalt, și ne cățărăm, ne agățăm cu mâinile, foșnind printre frunzele late și grele. În vârf, un copac putred răsturnat ajunge pe cealaltă parte a pantei.

Sandy ia o piatră și începe să lovească trunchiul copacului.

– Sperie șerpii. Râde, și râd și eu. Chiar dacă chestia asta e un pic de teatru, o mică demonstrație de macho ca să mă impresioneze, e limpede că îi place ideea de a face ceea ce se presupune că face un om al pădurii ca să se apere pe el și pe femeia lui.

Înaintăm pe colină cu pași mari, ca niște sărituri, dar nu reușim decât să aterizăm în noroi, în care ne afundăm până peste glezne. Mersul devine și mai anevoios: ne sfâșie bambușii cu spini. Ne târâm pe sub lăstari îngemănați, pe sub trestie ascuțită ca un cuțit și pe urmă ajungem în apa puțin adâncă care se agită puțin la suprafață.

Brusc, ne împresoară un zgomot puternic.

Sărim prin apă spre locul de unde vine zgomotul. Sandy îmi face loc, trăgând din calea mea un mănunchi de frunze, ca să pot să mă strecor și să mă uit prin crăpătura pe care o face în vegetație.

– E o cascadă, spun, peste un fel de stâncă.

Este un afloriment, cam de 30 m lățime, peste care apa provenită din zăpezile Anzilor și din negura junglei curge într-un singur șuvoi măreț, neted, se prăvălește câțiva metri în cădere dreaptă ca o farfurie din sticlă verde pal, înainte de a se sfărâma învolburată într-un noian de stânci, pentru a forma jos un ochi de apă verzuie, un eleșteu cam de 40 de m, care reflectă razele soarelui pe suprafața lui. Apa spre marginea eleșteului de sub copaci este în umbră, mătăsoasă și liniștită, cu nuanțele de verde topindu-se aproape în negru. Din copacii mai înalți atârnă vițe care cad alene direct în apă. Pe partea noastră se așterne o plajă plină de pietriș, iar dincolo de ea, în spate, un șir de stânci mari, fin rotunjite, împiedică vegetația junglei să se strecoare până în apă. În jurul lacului, plante moarte sau încă verzi înghesuite între stânci se leagănă în jos și-n sus în ritmul apei.

– Frumos, spun eu. Un loc cu adevărat frumos, aproape magic.

– Te bucuri că ai venit?, mă întreabă.

– Încântată. Dar închipuie-ți, să faci body rafting de acolo?

Ridicăm privirile către colinele de la poalele Anzilor și facem ochii mari.

– Și să ajungi aici, în această cădere de apă?, zice Sandy. Sper să nu avem surprize de

felul ăsta în jos pe fluviu, fie ele frumoase sau nu.

Alunecăm prin pădurea deasă care ne înconjoară, speriind un stol de papagali macaw verde cu roșu. Când își iau zborul, sunetul scos de aceste păsări uriașe umple aerul. Sute de strigăte stridente și țipete reverberează deasupra capetelor noastre.

Suntem chiar lângă lac, ne scoatem hainele, apoi plonjăm în apa răcoroasă. Simțim pietricele sub picioare, după care, rapid, apa devine adâncă. Înotăm până în mijlocul lacului, ne cufundăm cu capul sub apă, dar nu vedem nimic.

Sandy se întoarce pe plajă după săpun și ne săpunim unul pe celălalt în apa puțin adâncă. Ne aruncăm din nou în lac, cu trupurile alunecoase unul lângă altul, masându-ne, aidoma unui cuplu de țipari, pe urmă eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui.

Mă ține de coapse cu amândouă mâinile, îmi desface picioarele și eu alunec în jos pe el. Plăcerile fierbinți ale cărnii în apa aceea răcoroasă ne dau o senzație sublimă care ne transportă total. Suntem încântați de norocul nostru, norocul extraordinar cu care am fost binecuvântați amândoi.

Îl apuc de cap și i-l țin strâns la pieptul meu, și am convingerea că putem pluti așa,

împreună, fericiți, tot drumul în jos pe fluviu, cât e săptămâna de lungă, pe sub copacii care se înalță deasupra noastră semeți ca niște regi, trecând pe lângă ferigi și vițe și păsări ale paradisului.

Dacă totul va fi așa ca acum, trebuie să mai venim pe Amazon, îmi promit, și să facem asta iar, în fiecare an, cât o să mai fim tineri și în putere.

Am sentimentul că vom avea mereu această dragoste.

Și dintr-odată reveria îmi este întunecată. Mă săgetează un gând, dacă în fluviul ăsta din junglă trăiește vreun parazit letal, ucigaș vorace și care se va amesteca cu fluidele noastre, se va infiltra în trupurile noastre și ne va devora pe dinăuntru, până când ne vom întoarce în Manhattan emaciați ca doi morți vii.

Dar nu îndrăznesc să-i împărtășesc temerile mele lui Sandy și, la fel de firesc cum avem orgasm, alung gândul oribil.

O vreme nu facem decât să plutim pe apa răcoroasă, iar soarele e năucitor. Urmărim viața păsărilor care zboară în picaj deasupra noastră sau planează pe cerul roz-albastru. Ne stropim, bălăcindu-ne în lac, ne rostogolim iar și iar, înainte și înapoi, depărtându-ne câte puțin unul de celălalt, avem orgasm împreună.

Mulțumiți, curați, revigorați, ne întoarcem la mal și ieșim din apă. Sărim, de pe un picior pe celălalt, înainte și înapoi pe plaja micuță, cu brațele întinse ca să ne uscăm, apoi ne așezăm pe o buturugă la soare, inspirând adânc aerul cald, aproape amețitor, și ne înfiorăm de impulsurile ațâțătoare.

Suntem actori într-o orgie voluptoasă și ne desfătăm în ea. În lumea noastră intimă de frunze și vițe și lemn și apă verde, ne simțim fericiți și refăcuți.

Pești minusculi, strălucitori rătăcesc în cercuri în apele puțin adânci și vedem cochiliile colorate ale scoicilor. O pasăre mică și albă coboară în zbor și se leagănă pe o piatră lângă noi, urmărindu-și veselă reflexia în ochiul de apă, în timp ce papagalii macaw spórovăiesc preocupați sus, între crengile de deasupra noastră.

Facem parte din peisaj – brusc cred asta: goi, cu frunzele și peștii și soarele și păsările, dar și cu indienii. Pădurea este cu adevărat paradisiacă, nu mai contează insectele și căldura, iar noi suntem o parte din acest întreg și suntem la fel de frumoși ca restul naturii.

Începem să ne îmbrăcăm unul pe altul, fără grabă.

– Îmi place grozav mirosul tău de proaspăt spălat, îmi spune Sandy. Întotdeauna

miroși într-un fel proaspăt, proaspăt spălat sau sudoare proaspătă sau proaspăt iubită. Chiar și parfumurile tale sunt ca niște flori proaspăt tăiate.

Și ne adulmecăm unul pe altul nebunește, ne adulmecăm ca niște animale din junglă, cu gâturile și umerii goi, încă umede și îmbibate de mirosul fluviului. Sandy mă amușinează, coborând până între sâni, unde se formează deja sudoare proaspătă, care se amestecă cu celălalt miros de sub cel nou și proaspăt, mirosul mai greu, ascuns, din jurul abdomenului și dintre picioare, fructul copt al junglei, asemănător moscului, care începe să ne excite din nou: adulmecă în jos pe coapse, apoi curăță pământul care mi se lipise de picioare, și terminăm să ne îmbrăcăm.

Grăbiți, avizi, înaintăm prin pădure, prin paradis, înapoi în tabără, pentru masa de prânz.

Îl țin de mână pe Sandy tot drumul. Să fie și restul vacanței la fel de minunată, să infirme toate ezitările, fiecare minut să fie o recompensă.

– 4 –

ÎN TABĂRĂ, un miros îmbătător de pește la grătar umple aerul...

Trebuie doar să deschid gura și să-mi ling buzele ca să simt gustul rămășițelor crocante ale pielii.

Sub o umbrelă de soare a fost pusă masa, care scârțâie sub platourile cu banane prăjite, manioc ras, farfurioare cu chili care îți arde gura, salate colorate ca niște potpuriuri, un castron cu lămâi verzi tăiate felii.

În cupe de cristal, Claude toarnă niște Pouilly-Fuissé din '97, un vin alb sec, vesel și rece fiindcă a stat la gheață carbonică. Uliseo pescarul se apropie cu tăvi pline de pești fripți la grătar, prinși din fluviu, unii peste alții, de parcă ar dormi prăvăliți în pat. Toate astea ne fac să salivăm pe noi, aventurieri înfometați.

Cu o priveliște totală asupra fluviului căruia aveam curând să-i încredințăm trupurile

noastre, mâncăm și bem împărătește. Ni se alătură Uliseo și Claude, la fel și Victor, pilotul elicopterului. Oamenii din tribul Mommayoni angajați de Claude stau așezați sau ciuciți la umbra copacilor și mănâncă pește și manioc sau mestecă frunze de coca.

– E splendid, spune Jules. Locul ăsta e minunat. Înțeleg că nu aveți niciun proiect pe aici, OK, dar cine *protejează* toate astea?

Claude dă din cap, prea ocupat cu mestecatul ca să explice.

– Nimeni?, zice Sandy. Nimeni nu protejează nimic pe aici? Nici măcar armata?

Claude înghite și râde:

– Glumești. Nu, e prea îndepărtat, în orice caz, până în acest moment. Iar dacă armata ar face vreodată ceva, în niciun caz nu s-ar numi protecție.

– Niște rataţi, spune Jules. Habar nu au ce minunății au, până când e prea târziu. Oricum, e un prânz pe cinste, mulțumim. De ce nu tragem pe casetă, măcar pentru noi? *Déjeuner dans la jungle...* Claude, știi să umbli cu una din astea?

Îi dă camera video lui Claude. Ghidul nostru dă ocol mesei, și pentru posteritate, ne filmează cum luăm ultimele înghițituri. Filmează panoramic toată tabăra, ca să prindă decorul, face o pauză ca să prindă și angajații care mestecă frunze.

După ce termină de înregistrat, face puțină cafea Dean & DeLuca, de la Nan, după care noi, călătorii, suntem gata pentru fluviu.

– 5 –

ÎN CORTURI, ne echipăm cu costumele negre de body rafting...

Cu căștile pe cap, cu cizmele în picioare, înaintând cu greutate către malul fluviului, arătăm ca niște invadatori în junglă.

Claude, îmbrăcat la fel ca noi, reușește să imortalizeze și asta pe casetă.

La temperatura din junglă, calitățile izolatoare ale costumelor de cauciuc ne fac curând să ne topim. Trebuie să intrăm imediat în fluviu, altminteri începem să ne deshidratăm. N-o să fie ca body rafting în apele reci ale râurilor din Minnesota: chiar și aerul de vară este mai rece în comparație cu aici. Ideea – a lui Jules, firește – de a filma începutul acestei porțiuni de 15 mile nu ne impresionează mai deloc.

– Ne ducem puțin în amonte, regizează Jules scena, apoi facem body rafting înapoi

către locul unde se află Claude. În felul ăsta poate să tragă niște cadre cu noi în timp ce *zburăm* pe fluviu în jos. Un exercițiu bun. Intrăm puțin în atmosferă, urmăm valul.

Distanța asta scurtă o să ne dea o idee despre cum să evităm stâncile, care în orice caz nu par să fie prea multe pe aici, unde fluviul începe să devină lin înainte de coborârea treptată, după zona colinară de la poalele munților.

Câteva mile mai jos, elicopterul, încărcat cu proviziile noastre, ar trebui să ne prindă din urmă, iar norocosul Uliseo pescarul o să aibă sarcina deloc de invidiat de a ține ușa deschisă și de a ne filma din aer, cât o putea să reziste.

Nu se pune problema să rămânem fără casete: Jules a pus în bagaje o mulțime.

Ne cărăm cu greutate trupurile negre și încinse în amonte, pe mal, iar Jules intră primul în apă, pe urmă Nan și cu mine, și în cele din urmă Sandy încheie șirul.

Îmi dau drumul în apă, pe spate, cu picioarele în sensul curentului, și mă gândesc: *„Să nu ne istovim prea repede în această călătorie..."*

Dar tovarășii mei care sunt înainte par să se simtă foarte bine. De fapt, fac ca totul să pară lipsit de efort, așa cum reacționează și își

croiesc drum pe fluviu în jos, către malul unde Claude filmează.

Îi urmez, și prima senzație, prima mișcare de body rafting este amețitoare, o stare de euforie pur și simplu spectaculoasă odată ce-ai trăit experiența, încât devii dependent, trebuie neapărat să o repeți, aidoma schiului, cocainei sau parapantei, eliberatoare, liber de constrângerile pământești, Mama Natură făcând cea mai mare parte a lucrurilor în locul tău, iar restul – o chestiune de echilibru și reflexe și condiție fizică. Iar noi suntem într-o formă excelentă.

După acest prim exercițiu de încălzire, un timp hoinărim fără țintă prin împrejurimi, prin noroiul lipicios de la mal, iar picioarele ni se cufundă în mâl de câte ori încercăm să facem un pas.

Claude îi dă camera de filmat lui Uliseo și zice:

– Urmați-mă, o să ne oprim cam la o jumătate de oră ca să ne tragem sufletul. Gata?

– Câtă vreme știi încotro ne îndreptăm, spune Jules.

– *Se poate* merge doar într-o singură direcție. Într-acolo. Claude arată în josul fluviului.

Ne luăm avânt să ne urnim și-i dăm drumul, plutind în voie, o dâră neregulată ce-l

urmează pe Claude. Sandy este ariergarda, și, la fel ca mai înainte, sarcina lui este să fie mereu atent să nu aibă cineva probleme. Jules și Claude sunt deschizători de drum, testează. Fluviul ne-a acaparat.

O forță pune stăpânire pe noi. Cerul și pădurea de pe ambele părți încep să meargă înapoi. Simt curgerea complexă a fluviului, goana nerăbdătoare și impetuoasă, și mă simt aproape la fel cum mă simt seara înainte să adorm, când membrele devin inerte, încetul cu încetul. Aproape prea relaxantă, această absorbire, ca atunci când în somn rătăcești către inevitabilul necunoscut.

Instinctul, reflexele agile, memoria senzorială legată de body rafting în alte locuri ne fac să înțelegem ce avem de făcut, cum să înaintăm și să evităm pietrele înainte să ne pocnească ele mai întâi. În mijlocul fluviului sunt mai puține obstacole, fără crengi care răsar de pe mal și te apucă, dar curentul este mult mai rapid aici, și e nevoie de reacții mai prompte. Nu e locul să lenevești, oricât de tentant ar fi să stai pe spate și să privești cerul.

Senzația că stăpânești o forță superioară n-ar putea fi mai măreață, deși în realitate nu ne mișcăm așa de repede. Cincisprezece mile ne vor lua mai multe ore, în timp ce papagalii macaw zboară sau fluviul șerpuiește, Claude nu a specificat.

Începem să simțim apa, descoperim unde adâncimea este tocmai potrivită, unde să nu ne rănim atingând fundul sau să ne lovim de pietre.

Și în acest moment, fără vreun motiv special, îmi dau seama că sunetele din urechi devin mai puternice. Încerc să mă concentrez asupra acestui lucru. Vuietul apei crește, este mai pătrunzător.

În zare se deslușește o meandră lungă, iar fluviul pare să facă eforturi să ajungă acolo, și odată cu el și trupurile noastre. La mijlocul meandrei fluviul explodează pur și simplu și se lățește înaintea noastră, alb în întregime.

Dintr-odată suntem învăluiți în spumă, o spumă plină de viață care acoperă totul, astfel că e imposibil să vezi obstacolele, dacă cumva există.

Întinderea măreață și înspumată pare așa mătăsoasă, că e practic imposibil să apreciezi dimensiunea pericolelor ascunse, apa bolborosește grozav, se învolburează, se desparte stropind în toate părțile și cade, apoi se reîntregește, reconfigurându-se în rotocoale ca niște mingi, după care o ia la goană, ca și cum ar coborî niște scări în fugă, către alt palier, doar ca să ajungă la o nouă meandră, mai strânsă.

Acum totul este învăluit în alb, un alb spumos consistent care scânteiază sub soarele amazonian, aproape orbitor.

Încerc să număr corpurile negre din fața mea – nu mai sunt ușor de zărit, imposibil de identificat de la distanță – vreau să fiu sigură că nu lipsește nimeni, că nimeni nu are probleme, că nu s-a pierdut nimeni în această turbulență bruscă.

După un cot strâns, curentul pare să se despartă brusc în două direcții, și văd două corpuri negre îndreptându-se spre dreapta și spre mal, iar unul – de la depărtarea asta nu știu cine este – țâșnește în curentul mai puternic din stânga. Corpul ăsta pare să fi pierdut direcția, rătăcit, incapabil să se miște înapoi înspre ceilalți și spre malul mai apropiat.

Apoi trupul dezorientat pare să se oprească, parcă țintuit lângă malul mai îndepărtat al fluviului; saltă și se balansează, se ițește din spuma albă, neputincios și șocant de nemișcat, în ciuda curentului rapid.

Mă căznesc să-mi ridic capul câțiva centimetri, nu mai mult, să văd cine este, dar e imposibil să vezi ceva clar. Strălucirea soarelui, viteza, goana nebună a fluviului se opun.

Îmi îndrept picioarele spre corpul nemișcat și sunt înghițită ca într-o pâlnie atât de brusc și cu atâta forță, de parcă fluviul ar fi fost

smuls de sub mine; sunt săltată și aruncată, dusă pe o rână peste pietre, azvârlită ca o epavă în zbor, către trupul negru și imobil, la care nu pot ajunge altfel.

Sunt epuizată, totuși nu e timp de panică. Trupul negru din fața mea saltă în sus și în jos pe spumă, dar nu avansează deloc. Încerc să mă îndrept într-acolo, să ajung chiar lângă el, cu intenția de a întinde brațul și de a-mi menține echilibrul ținându-mă de el sau de ea, în tentativa de a mă sprijini bine pe picioare, căci apa nu pare să fie prea adâncă, deși nu sunt sigură.

Dar schimbarea asta de direcție mă învârtește imediat cu totul spre sensul curentului, îmi pierd controlul și încep să mă răsucesc, și simt fundul fluviului cum mă zgârie, așa că sigur nu e adânc.

O smucitură și mă pocnesc de o piatră, mai întâi cu umerii, dar costumul matlasat e ca un tampon, mă protejează; îmi ridic privirea și dau de fața lui Nan, aproape nas în nas.

Este mai mult furioasă decât speriată. Enervată de șocul produs de neprevăzut. Mi se pare că, peste ropotul apei, chiar o aud înjurând.

Nu se poate mișca, are picioarele prinse între două pietre mari și netede, în timp ce eu sunt țintuită cu spatele de una dintre pietre,

iar apa se năpustește peste fața mea. Mă aplec și pipăi cu mâna prin spumă, căutându-i picioarele. Ghetele ei de cauciuc sunt presate în scobitura unei pietre, precum dopul într-o sticlă, iar cu posteriorul se lovește de fundul fluviului.

Îmi ia ceva timp de lucru, și chiar mai mult noroc, însă reușesc să-i aduc picioarele ușurel către partea mai largă a scobiturii, și, cu un strigăt, Nan țâșnește direct pe deasupra capului meu.

Mă las să alunec în jurul pietrei spre mijlocul curentului și mă răsucesc cu picioarele în direcția curentului. Sunt proiectată drept înainte cu o asemenea viteză, că nu pot să-mi dau seama dacă mă duc spre malul stâng sau spre cel drept.

Apuc să o zăresc o clipă pe Nan – cel puțin cred că ea este – care trece în viteză pe lângă mine, prin dreapta, și îmi îndrept picioarele spre ea, ca și cum ar fi vârfurile unei puști cu țeavă dublă, și mă chinui s-o urmăresc, cum faci la vânătoare cu o pasăre în zbor.

Dar la fel de brusc cum a apărut spuma aceea înfricoșătoare, apele înspumate se potolesc, și bolborosind, devin verde palid; pierd viteză, ca un vas avariat care se îndreaptă anevoios spre port. O văd pe Nan târându-se afară din apă, pe mal, și mă îndrept spre ea.

După vreo zece metri, ating pământul, și mă dor toate, dar nu sunt epuizată. O mare parte din treabă a făcut-o fluviul. Îmi închipui că Nan se simte insultată de puterea lui. Zac pe spate, pe mal sprijinită de rădăcinile unui copac uriaș, și îmi scot casca, în timp ce mă răsucesc și o văd pe Nan făcând același lucru.

– Ești bine?, strig la ea.

– Da, mulțumesc. Nu mă doare nimic, în fine, nu prea tare. Nu cred că mi-am *rupt* ceva. După voce pare frustrată, la capătul puterilor. Fiind o persoană atât de tipicară când vine vorba de amănunte, este limpede că e nemulțumită de această întâmplare șocantă.

Mă ridic și o apuc de-a lungul malului invadat de rădăcini contorsionate care se întind până în fluviu. Pădurea pare să devină mai deasă aici.

– Mi-ai salvat pielea, zice Nan cu un zâmbet obosit. *Literalmente*. Claude ar fi trebuit să ne avertizeze, nemernicul! Îi vezi pe ceilalți?

Fac semn din cap că nu:

– Undeva, acolo jos. Ne tragem sufletul și pe urmă ne ducem după ei. Te descurci?

Dă din cap că da.

– Ai dreptate, spun. Claude ar fi trebuit să ne spună.

– *Ar trebui* să știe. Dar poate că nu știe, e așa de greu să-ți dai seama de ceva la el.

– Crezi că a mai fost pe aici vreodată?

– Mă îndoiesc. Probabil nu e unul din *sectoarele* lui.

Fie că are sau nu dreptate în privința lui Claude, cert e că Jules sigur o să vrea să-i sucească gâtul după ce am fost la un pas de o catastrofă.

– Dar chestia e că, zice Nan, chestia minunată e că, odată ce intri, odată ce începi să faci asta, nici măcar nu trebuie să ai încredere în ceea ce faci. Nimic. Pur și simplu stai și lași natura să-și facă treaba, *zum!* Aici e șmecheria la toată treaba asta, că te lași dus în așa măsură – aluzia e fără intenție – dar nici măcar nu trebuie să te *gândești* la ce faci.

– Înțeleg ce vrei să spui. *Zum*, și ai toată puterea de care ai nevoie.

Nan stă ghemuită pe vine, cu privirea îngustată ațintită spre fluviu. E palidă. O clipă rămâne complet nemișcată aici, pe malul fluviului, scrutând apa. Observ că buzele-i se mișcă, formând cuvinte nerostite, aproape ca și cum s-ar ruga.

– Fascinant, nu?, zice în cele din urmă. Cum reușește natura să stăpânească totul. Și *dus* ești. Poți să sfârșești oriunde, cât ai clipi. Fără să știi de ce și cum, pur și simplu se întâmplă. Poate că n-ar trebui să-l învinuim pe Claude, nu în totalitate. Oricum, să-i dăm

drumul, înainte să intre în panică. Nan, cea mereu plină de inițiativă, zâmbește:

– Suntem niște tipe dure, nu?

Intră prima în apă, și o las să ia un avans cam de cinci metri înainte să-mi fac vânt și eu. Curentul mai domol ne străbate trupurile, ca și cum am fi parte din fluviu acum, botezate în el, curge dinspre gât și umeri, până în picioare. Mă dor toate, dar cu toate astea mă simt curios de bine.

Plutim pe lângă malul drept, ceea ce este o ușurare după goana prin volbura cascadei. Dar judecând după copacii care ne biciuiesc când trecem pe lângă ei, îmi dau seama că încă ne mișcăm repejor.

Arunc o privire spre cer și văd o pasăre mare care se rotește, iar vârfurile aripilor negre contrastează puternic cu albastrul deschis și cu albul cerului de după-amiază. O pasăre de pradă, care-și vânează hrana, și probabil că noi o derutăm, uriașe creaturi negre în mijlocul fluviului. Pasărea n-a mai văzut niciodată ceva asemănător, sigur nu de când se ospătează pe fluviu.

Suntem suficient de slabe ca să fim o masă bună?

Sau suficient de puternice ca să o concurăm?

– 6 –

FLUVIUL este mult mai domol acum...

... așa că îi aud pe ceilalți strigând fără probleme.

Mă uit peste vârfurile picioarelor, în direcția zgomotului, și-i zăresc pe ceilalți membri ai curajosului nostru grup pe mal, cam la 50 de metri depărtare, la marginea unui mic luminiș în pădure, făcându-ne semne disperate cu mâna.

Arată atât de nepotriviți cu locul, atât de ridicoli în costumele negre de body rafting, cu căștile galbene, așa cum stau grupați pe fundalul pădurii tropicale, fără niciun alt semn de viață omenească în jur; am putea foarte bine să fim niște extratereștri rătăciți.

O urmez îndeaproape pe Nan către mal. Ajungem una lângă alta, iar Jules și Sandy sunt acolo să ne dea o mână de ajutor. Nici nu apuc să pun bine piciorul pe pământ și să-mi scot

casca, și mă lovește o insectă în ureche, ca o săgeată țâșnind dintr-o armă. Urechea se înroșește imediat și mă arde îngrozitor.

– Ai fi putut să ne avertizezi în legătură cu cascadele alea, îi zic lui Claude.

– Am trecut și noi prin asta, spune Jules calm, dar în mod evident fără intenția de a trece peste această problemă sau de a accepta scuze. Ești bine, iubito?

– Sunt bine, dar este *atât de* jenant. Nan explică ce s-a întâmplat, dar asta nu-l face mai fericit pe Jules. Ușurat, o învăluie într-o îmbrățișare largă, ca de urs, și intenționat îl ignoră pe Claude.

Sandy este foarte bucuros că Nan și cu mine suntem tefere și ne sărută pe amândouă.

– E uluitor, spune Claude încercând să recupereze, să readucă o notă veselă acestei după-amieze. Dar știți că deja suntem pe fluviu de aproape două ore.

E incredibil. Am pierdut orice noțiune a timpului acolo, ar fi putut la fel de bine să fi trecut 30 de minute.

– Păcat că elicopterul n-a fost deasupra noastră, îi spun lui Jules. Ar fi putut filma niște cadre grozave acolo.

Nan râde:

– Nu ne întoarcem? Pentru încă o dublă?

Aproape ca la comandă, reverberează primele sunete ale elicopterului care apare deasupra ultimului cot în urma noastră, planând, legănându-se înainte și înapoi peste fluviu ca o insectă gigantică.

– Gata să vă urcați din nou?, zice Claude. Dacă vreți să filmați, acum e momentul.

– Eu sunt gata, zic. Dacă promiți că nu ne lovim de o cascadă acolo jos.

– O, e în regulă de aici, cunosc partea asta.

– Și partea aia din urmă?, zice Sandy.

– Un alt sector, spune Jules, punându-și casca. Toată lumea e fericită?

– Să-i dăm drumul!, strigă Nan, a cărei bună dispoziție e intactă. Se potrivește cu Jules de minune, amândoi sunt la fel.

Din nou pe fluviu, Jules formează ariergarda de data asta. Deasupra noastră elicopterul face curse repetate, se rotește, coboară, iar Uliseo pescarul stă agățat de ușă ca un mitralior, filmând aventura noastră. Nu știu cât durează asta, dar în cele din urmă Jules le face semn cu mâna să plece, și duși au fost.

Sunetele fluviului revin și rămân, iar restul călătoriei este o croazieră de plăcere în comparație cu goana printre pietre.

Acum soarele e mai molatec pe fluviu, lumina lasă locul umbrelor pădurii care se

lungesc. Șirul nostru dezordonat, cu mine în mijloc, plutește cu picioarele înainte, spre amurg.

Fum: primul semn al următoarei noastre opriri, se ridică peste fluviu. Și după o meandră, apare o câmpie, și vedem din nou elicopterul la sol. În spatele lui, sunt ridicate corturile noatre.

Dar de data asta, ceva este clar foarte diferit la tabără...

Aici, nu suntem singurii oameni care stau...

FLUVIUL

– 1 –

LA ÎNCEPUT, de la depărtare, numai capetele le apăreau deasupra ierbii înalte...

Familii de indieni ne urmăresc, netulburați, din deschizături în zidul pădurii, într-o parte a câmpiei care va fi locul nostru de tabără în seara asta.

Ăsta trebuie să fie unul din multele locuri cărora le spun „casă", în rătăcirile lor semi-nomade prin junglă. Sunt vânători-culegători, pescari și sunt de-ai locului, împreună cu păsările și viețele și soarele.

Plutim spre tabără și vedem că pământul din jurul nostru, pământul care hrănește și adăpostește, pământul care îi apără pe indieni este dantelat de nenumărați afluenți mai mici care se varsă în fluviu, pâraie înguste, pe care de-abia pot încăpea una lângă alta două canoe scobite în trunchiuri de copac.

Lângă malul unde ne oprim, un bărbat aproape gol e în apă, curățând intestinele unui tapir.

Pe mal, două femei, și ele aproape goale, taie animalul în bucăți mici, învelesc carnea în frunze ude, pe care apoi le pun în bucăți de bambus.

Bărbatul care este în apă deschide capătul unui maț și lasă apa să treacă prin el, ca să-l spele de resturi. Un altul vine și ia capul și gâtul tapirului, târându-le de urechi, și sângele îi picură pe picioare; trece pe lângă noi, cu chipul lipsit de expresie, cu gura ca o linie puternică împodobită dedesubt de pene roșii și galbene înfipte în pielea bărbiei.

Câțiva bărbați au niște prăjini lungi de care sunt prinse pene colorate cu o substanță neagră ceroasă.

Ceva mai departe pe fluviu în jos, un bărbat pescuiește în ape puțin adânci, cu o furcă cu trei dinți, cioplită din abanos.

Este lumea indienilor Mommoyani, și noi suntem doar musafiri.

Cu excepția câtorva indieni care pot să schimbe doar cuvinte simple în portugheză cu Claude, nu reușim să comunicăm cu nimeni altfel decât prin semne.

Indienii, vreo treizeci și ceva sau poate mai mulți în acest grup, umblă de colo-colo

aproape goi, adulții ca și copiii. Bărbații poartă fâșii din scoarță de copac legate deasupra bicepșilor, și pe picioare au pictați șerpi galben cu roșu.

– Alea sunt culorile *războiului*?, întreabă Nan.

– Credința lor e că-i apără de șerpi, explică Claude.

Copiii mici au obrajii pictați cu cercuri roșii; băieții mai mari, linii negre trase sub ochi; femeile și copiii poartă fâșii din piele de șopârlă în jurul gleznelor și la încheieturile mâinilor.

– Și pielea de șopârlă îi păzește de șerpi. Înțelegeți, spune Claude, ei cred că sunt atât de săraci și că au atât de puține, încât *trebuie* să-și picteze trupurile. Pentru că dacă nu o fac, nimic nu-i deosebește de animalele junglei. Marele Spirit nu a făcut nicio diferență între oameni și animale, așa înțeleg ei lucrurile.

– Sunt periculoși?, întreabă Sandy.

– Nu chiar, dacă nu se simt amenințați, nu sunt.

– E greu să-ți dai seama ce gândesc cu adevărat, zice Nan, în timp ce ne strângem echipamentul, pe malul fluviului.

La început, indienii păstrează distanța, scrutându-ne cu privirea, fără să spună nimic, total lipsiți de expresie.

– Mă întreb ce cred , zic eu. Adică, despre faptul că noi dormim în junglă? Când nici măcar nu trebuie să fim aici.

Nan îmi aruncă un zâmbet caustic:

– Dar ce spui despre faptul că umblăm pe fluviul lor în costume negre de cauciuc? Pe pariu că asta le bate pe toate.

– Cu siguranță, zice Jules.

Pe plajă, lângă tabără, sunt mai multe canoe legate cu vițe de pietre mari și netede. Indienii au și vreo două plute cam de șase metri lungime și unul lățime, făcute din bușteni de lemn de plută legați cu vițe, întărite la capete, și ancorate cu alte vițe de pietre.

Claude ne arată alte două canoe scobite în trunchiuri de copac, mai largi, cu motoare externe, ancorate de copaci.

– Cu acelea, noi și bagajele noastre vom merge pe fluviu în jos. Șase zile pe apă, până ajungem la confluența cu Amazonul.

Capăt de linie pentru noi, călătorii, capătul lumii cunoscute pentru noii noștri vecini.

Uliseo a angajat câțiva dintre bărbați să ajute la descărcarea bagajelor din elicopter și la ridicarea corturilor. N-am nicio idee cum îi plătește. Cu siguranță banii nu au aici nicio importanță.

– În seara asta ni se termină alimentele proaspete, ne avertizează Claude. Cu excepția apei îmbuteliate.

– *Și* a cafelei mele, adăugă Nan.

– Sigur, cafeaua ta. Altminteri, o să ne cam ducem zilele din roadele pământului și ale fluviului în următoarele două zile, ca indienii, până când ne vom întâlni din nou cu elicopterul.

– Asta-i marea provocare, zice Jules. Asta o deosebește cu adevărat de mersul cu bicicleta pe Valea Loirei, Ellen. Cum ne hrănim, să arătăm ce buni suntem. Nu-ți face griji, Claude, suntem pregătiți pentru asta.

Ceea ce înseamnă, bănuiesc eu, că după cina din seara asta, o să mâncăm îngrozitor de mult pește din fluviu.

- 2-

ÎN TIMP CE INDIENII îl ajută pe Claude să ridice tabăra, copiii și femeile mai tinere, cu aer obosit, se holbează la noi insistent.

Câțiva bătrâni cărunți se uită cu o privire solemnă dincolo de mal, ca și cum undeva acolo, peste fluviu, se întinde pământul unde așteaptă strămoșii lor, pământul spre care se vor îndrepta curând.

În timp ce noi ne schimbăm costumele negre de cauciuc, ca de invadatori extratereștri, cu pantaloni scurți și tricouri, indienii continuă să ne inspecteze de la distanță. Iscodirea asta a lor alertă mi se pare întrucâtva îngrijorătoare. Dacă e să împărțim locul ăsta cu ei, chiar și o noapte, am sentimentul că trebuie să facem noi primul pas spre prietenie.

– Hai să le facem o vizită vecinilor, le spun celorlați.

Pe măsură ce ne apropiem de indieni, copiii încep să alerge în jurul nostru. Copiii cei mai mici au burțile umflate de malnutriție; mulți au muci și bube la nas. Ne iscodesc nelămuriți și, când ne apropiem prea mult, se înghesuie unul în altul parcă pentru a se apăra.

– Jules, zice Nan, trebuie să-i filmăm pe copiii ăștia. Sunt atât de deosebiți.

– Absolut. Și, Ellen, ce zici de niște fotografii?

Îmi scot aparatul Leica și pun un film nou.

E o fetiță, poate de zece sau unsprezece ani, ai cărei ochi verzi ca de pisică strălucesc în soarele de amiază târzie. Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată. Se mișcă aidoma unei grațioase creaturi a pădurii, ce se ivește dintre copaci ca să adulmece aerul de pe fluviu, cu un chip perfect sculptat, cu părul negru care-i curge liber pe spate ca niște franjuri grei de mătase. Este teribil de timidă, cu toate astea își ține bărbia ridicată, împingând-o înainte cu o hotărâre aproape agresivă, ca și cum ar vrea să compenseze pentru nesiguranța pe care i-o provoacă prezența noastră.

Ridic aparatul de fotografiat Leica, și ea se dă înapoi, așa că las aparatul în jos.

– Ellen, mă strigă Sandy, cu o voce învigorată de încântare. Uită-te în tufișuri.

Un freamăt brusc în vegetația din jurul nostru, un trosnet de mișcare ușoară. Scrutăm întunericul și-i vedem – alți copii, unii dintre ei abia de știu să meargă, care țâșnesc din tufișuri și apoi se ascund iar pe după copaci, pândindu-ne. Auzim un zgomot deasupra noastră și ridicăm privirea. Alți copii în copaci, uitându-se în jos, cu ochii mari, cu zâmbete uriașe lipite pe chipuri.

– Suntem distracția lor de seară, spun, și mă simt încântată de idee.

Unii dintre ei uită de timiditate. Un omuleț, de trei sau poate patru ani, vine încet spre mine și mă ia de mână. Nu rezist. Îl iau în brațe și chicotește de nu mai poate.

Nan înregistrează scena.

O mamă vine la noi, goală până la brâu, doar cu o cârpă în jurul coapselor, și-l apucă de cot pe Jules, arătând spre un palmier acai. În ochi are o lucire malițioasă, și am impresia că urmează o șmecherie. Arată spre vârful copacului, unde se văd ciorchini întregi de fructe și face un gest ca și cum ar curăța și ar mânca.

În momentul ăsta, fetița cea frumoasă dispare și se întoarce cu o macetă, apoi taie fâșii o frunză mare de la baza palmierului. Le răsucește de mai multe ori în jurul mâinii, transformându-le, cu îndemânare, într-o frânghie bine întinsă, după care face o buclă ca de lasou și trage să-i încerce rezistența.

Jules e cu camera în mână și o filmează pe fetiță, în timp ce noi urmărim scena, tăcuți și fascinați. Se bagă cu amândouă picioarele în buclă și se cațără pe acai. Folosind frânghia împletită ca pe o curea bine strânsă în jurul gleznelor, cam cum o broască pe copac își folosește ventuzele picoarelor, se cocoață pe trunchiul palmierului acai, zece-unsprezece metri, ținând încă maceta în mână, până la ciorchinele de fructe. Câteva mișcări îndemânatice și retează fructele, apoi își dă drumul să alunece înapoi jos, agitând fructele ca pe un trofeu.

Mama ei ne oferă câteva fructe să gustăm.

Nan mestecă mai întâi, și are o tentativă să mimeze plăcerea. Dar spune:

– N-au niciun gust, doar *acre*, atâta tot.

Are dreptate. Este un fruct tare, asemănător curmalei, iar pulpa puțină dintre coajă și sâmbure este lipsită de consistență și gust.

Indienii mestecă fructele astea ca pe gumă, iar dinții le sunt pătați de la sucul maroniu.

– Palmierul acai este singura lor sursă de proteine vegetale, explică Claude. Acai și manioc. Acai crește sălbatic în junglă. Șmecheria cu fructele lui este să le mănânci imediat după ce au fost culese. În două ore se strică, își pierd toate substanțele nutritive.

– Ai vreun proiect pe aici?, întreabă Jules. Ceva cu fructele astea și cu indienii?

– Nu aici, mai departe pe fluviu în jos, unde lucrăm cu esență din lemn de palmier. Arborii acai dispar cu totul, fiind tăiați pentru lemnul lor. Vândut pentru o avere în orașe, aici și în străinătate. O să construim o fabrică plutitoare pentru prelucrarea lemnului. Și vom avea profesori băștinași care vor străbate regiunea pentru a-i învăța pe ceilalți cum să nu taie tot copacul doar pentru a recolta esența. Există varietatea de copaci cu un singur trunchi și cu trei tulpini. Dacă te oprești la cel cu trei trunchiuri, îl tai pe cel din mijloc pentru miez, și până anul viitor crește o nouă tijă, și o recoltezi pe aia. Astfel copacul continuă să producă, să rodească, să fixeze solul și să facă tot ce fac palmierii acai.

– Sună grozav, *este* un mesaj optimist. Avem o zi în plus, nu-i așa? Să filmăm toate astea când ajungem acolo.

– Păi, proiectul nu e încă chiar gata. Dar avem aproape gata un studiu de fezabilitate.

Jules se mulțumește să dea din cap și pleacă.

– 3 –

CLAUDE și Uliseo, și pilotul încarcă elicopterul pentru plecare, în timp ce noi patru bem o bere rece pe malul fluviului.

– Nu știu ce să zic de Claude, spune Jules. Dar altfel, excursia se desfășoară foarte bine – a fost nițel dur acolo, totuși v-ați descurcat, cu toții am trecut testul. Numai că nu filmăm suficient ce vreau eu. Echipamentul lui Claude nu pare să facă nici doi bani aici cu toate milioanele pe care le adună.

– Așteaptă să auzi ce mi-a spus *mie,* râde Nan, și în voce i se simte o notă de neîncredere. L-am întrebat dacă a făcut ceva pe aici pentru *faună,* și el îmi zice că da, a numărat populația de jaguari.

– Ciudat lucru pentru un botanist, zice Sandy. După ton pare că și el și-a pierdut bruma de încredere în ghidul nostru.

– „*Ciudat*" este exact ce cred și eu, zice Nan. Dar Claude zice că sunt timpuri grele pentru oamenii de știință, așa că fac orice treabă li se oferă. De fapt e destul de trist, după toți anii ăia de studiu. Așa că și Claude a făcut ce-a putut, a numărat jaguarii.

– Cum dracu' a făcut asta?, întreabă Jules. Nici măcar nu-i *vezi,* aleargă atât de-al naibii de repede. Și se presupune că jaguarii sunt temători. Dar dacă totuși îi vezi, nu arată toți la fel? În afară de cazul în care vrei să te apropii și să te împrietenești cu ei. Și nu-l văd pe tipul nostru făcând asta.

– O să-ți placă la nebunie chestia asta. A numărat jaguarii, zice el, numărându-le producțiile.

– Și cam ce anume produc jaguarii?, întreabă Sandy.

– Excremente. Căcați. Claude a numărat căcații de jaguar.

Bineînțeles că râdem.

– Fără bancuri, asta mi-a spus. A măsurat 5 km² de pădure, apoi a împărțit-o în subsectoare, și într-o zi a trimis echipe de turiști, care plătiseră pentru o excursie specială în teren, să facă exact asta. I-a pus să numere fiecare excrement proaspăt, câte o echipă pentru un subsector. Cum știa deja de câte ori face asta în medie un jaguar, într-o

anumită perioadă de timp, a extrapolat din rapoarte câți jaguari sunt în zonă. A făcut același lucru în mai multe suprafețe de cinci kilometri pătrați, pentru verificări și controale, a obținut toate datele pe care le stăpânește perfect, și de aici, a reușit să-și dea seama care este populația de jaguari în toată partea asta a Amazonului.

– Și asta, deci, câți jaguari înseamnă?, întreabă Sandy.

– Vreo patruzeci. Claude zice că ar trebui să fie cel puțin șase-șapte sute. Indienii i-au *spus* că jaguarii sunt pe cale de dispariție, dar a făcut această verificare științifică, doar ca să fie sigur.

– Ce se întâmplă cu jaguarii?, întreabă Jules.

– Îi vânează fermierii, vânători sportive. Și ard pădurile, taie copacii, iar jaguarii acolo trăiesc. Dar stai să vezi, ascultă asta: Claude zice că fermierii îi vânează și pe *indieni,* la fel cum vânează animalele. Plătesc recompense pentru urechi de indieni. Vor ca indienii să dispară de aici, ca să poată pune ei mâna pe pământ. Și *nimeni* nu-i oprește, fermierii fac legea aici. Fermierii și armata. Pot face orice doresc.

– Dezgustător, spune Jules. Și tocmai de aia trebuie să avem noi probe documentate despre ce se întâmplă. Ce-ar fi dacă zece

milioane de oameni chiar văd asta la televizor? Vor fi indignați, și asta ar putea schimba situația.

Încrederea obișnuită a lui Jules în puterea televiziunii este sinceră, chiar dacă, poate îndreptată în direcție greșită. După părerea mea, e nevoie de mult mai mult decât un program de televiziune să aduci dreptate acolo unde a domnit sălbăticia dintotdeauna.

Jules pare gata să-și continue expunerea, când un uruit îi acoperă cuvintele. Elicopterul face un vacarm îngrozitor, și mașinăria se înalță, se ridică dincolo de coronamentul copacilor, suie și dispare peste fluviu, unde se întoarce și se rotește în jurul nostru făcând o buclă, apoi se îndreaptă, peste pădure, înapoi spre Manguari.

Peste două zile, Uliseo și pilotul și-au planificat să se întâlnească din nou cu noi pe fluviu în jos, cu noi provizii.

– 4 –

SUNTEM pe cont propriu acum, zice Claude vesel. Doar noi și indienii...

Jules aprobă printr-o mișcare a capului, și zice:

– Da, dar dacă se întîmplă ceva, Claude, dacă Doamne ferește, cineva e rănit? Ai cu tine telefonul prin satelit, da? Ca să poată oricând cineva să zboare aici. Jules își savurează aventurile, dar nu e niciodată neglijent în ce privește siguranța oaspeților.

Claude are o privre lipsită de expresie:

– Nu aici, Jules.

– Ce vrei să spui, nu *aici?* Nu pot să aterizeze *nicăieri* în următoarele două zile?

– Nu, vreau să zic că nu e telefon aici.

– Unde e?

– În elicopter, face parte din echipamentul elicopterului, nu poate fi scos.

– Nu ai unul din modelele alea de servietă? Noi am avut unul în Alaska, funcționează grozav.

– Sunt extrem de scumpe...

– Scumpe? Pe dracu' scumpe! Jules este pe drept cuvânt mânios. Pentru ce dracu' plătesc, Claude? Dacă pe aici se întâmplă chestii nasoale, *cu adevărat* nasoale, dau în judecată firma ta de o să-i meargă fulgii. Auzi? O să-i *meargă fulgii.* Voi, ăștia, *vorbiți* grozav, dar când vine vorba de făcut ceva, tot ce produceți sunt niște broșuri dichisite.

– Nu te enerva, Jules, zice Sandy. N-o să se întâmple nimic. Uite, fluviul este liniștit de acum încolo. Avem bărci cu motor. Am trecut deja peste partea grea. Relaxează-te.

Trebuie să detensionăm situația.... Îl întreb pe Claude dacă pot să-l ajut să pregătească la repezeală cina: Începe să ni se facă foame.

– Bună idee, lumina începe să pălească cam într-o oră.

– 5 –

FACEM o pălălaie de foc uriaș, într-un cerc de pietre scoase de pe malul fluviului.

– Uită-te la astea. Claude deschide un răcitor și-mi arată cinci fleici de vită, groase cam de 5 cm și presărate cu sare grunjoasă. Ultima tranșă de carne cumpărată de la magazin pentru următoarele două zile.

– Ceea ce înseamnă *ultima* noastră carne, zic eu, adăugând moale: Nu ne putem baza pe Jules și pe sulițele lui. Oricum, mie îmi place peștele. N-are rost să comentăm despre marele vânător alb în acestă chestiune bărbătească.

Fluviul are acum veșmântul de seară. Nu mai e soare care să se reflecte pe suprafața apei, ci doar umbre din ce în ce mai lungi, care ies dintre copaci, de-a lungul malurilor. Culoarea verde pal a apei devine la fel de întunecată ca aceea a pădurii care ne înconjoară.

Începe să cânte un alt cor de insecte, muzica nocturnă a Amazonului.

– Un concert pe cinste, zic.

– N-ai auzit nimic încă, replică Claude. Se transformă într-un vacarm infernal când se alătură și animalele nopții. E mult mai mult zgomot noaptea decât în timpul zilei.

Se apropie Sandy care începe să mă maseze pe spate. Te mai doare?, mă întreabă.

– O tăvăleală strașnică în cascada aia. De fapt acum mă resimt mai mult decât atunci când s-a întâmplat. Bănuiesc că așa te simți când ești bătut măr, nu simți totul. Se adună doar, te împresoră cu totul, pe urmă te pocnește mai târziu.

Ne apropiem, și ne prindem reciproc de umeri. Aerul devine, nu mai rece, dar măcar mai puțin cald. Și pe măsură ce soarele își pierde din forță, simt cum renaște energia în mine.

Claude ne dă la fiecare un pahar cu vin roșu argentinian, foarte băubil. Mirosul de lemn ars și gustul vinului rece constituie cireașa de pe tort.

Și îi șoptesc lui Sandy:

– Ei bine, și pe mine m-a dezamăgit Claude. Dar acum într-un moment ca ăsta, pot să iert prostia.

– Știu ce vrei să zici, e pur și simplu minunat faptul că suntem aici. N-are niciun rost să ne plângem.

– Straniu, dar în ciuda prezenței noastre, și chiar și cu indienii de colo, tot locul ăsta este cumva lipsit de personalitate, chiar dacă frumos și sălbatic. Corul junglei, fluviul, pădurea care se întunecă... E ca și cum noi toți oamenii nu contăm deloc, pentru nimic de aici.

Stăm și privim focul, iar flacăra trimite umbre nesigure pe zidul format de pădure.

Entuziasmul, perspectiva apropiatei cine, expediția de a doua zi prin pădure și pescuitul în fluviu, toate astea suscită în mine emoții atavice, și paradoxal, simt un soi de siguranță știind că, indiferent cât de serioase sunt problemele aflate în joc aici, nu ne va găsi nimeni, nu acum, când noaptea ne împresoară.

Focul se joacă, dansează, în timp ce noi așteptăm să se domolească și să se transforme în tăciuni încinși și strălucitori pe care să ne prăjim noi carnea. Rămânem în picioare, fixând flăcările, sorbindu-ne vinul fără să ne spunem prea multe.

– Sunt mândru de noi toți, zice Jules, mai ales de Nan și de Ellen. O sărută pe Nan. Cred că a fost o nebunie acolo.

Nan zâmbește, dar nu spune nimic. În felul ei, poate să fie la fel de dură ca Jules, totuși fără să simtă vreodată nevoia să se laude cu realizări, sacrificii, suferințe. Cu toate astea, în momentul de față sunt mulțumită că Jules nu mai insistă, și nu destramă magia serii.

Și am sentimentul că a venit timpul să mulțumesc, în felul meu. Fără o vorbă, mă strecor în cortul nostru și-mi iau flautul. Mă întorc, fac o ușoară încălzire, apoi cânt o secvență liniștită. În cele din urmă, muzica începe să curgă, plutind peste câmp și peste fluviu, o melodie sigur neauzită vreodată aici, partea largo din concertul în La major de Vivaldi.

Notele se ridică, tremurând în aer: surprinzător de potrivit, Vivaldi în junglă, ca o muzică eterică a pădurii, stăpânită de o magie din altă lume.

– Dar chiar este atât de magic? Poate e doar felul în care vreau să-mi amintesc mereu de această noapte liniștită: prieteni, muzică, mirosurile fluviului, vecinii indieni.

În timp ce cânt, Claude întețește jarul roșiatic și pune carnea făcută frigărui la câțiva centimetri deasupa căldurii. Îmi ridic privirile de la foc și, în ultimele lui zvâcniri, văd că suntem încercuiți de cel puțin doisprezece indieni adulți și de copiii lor, toți zâmbitori și dând aprobator din cap în timp ce ascultă.

O priveliște surprinzătoare la început, acești străini aproape despuiați vrăjiți de Vivaldi, încurajator să simți că oamenii pădurii sunt la fel de încântați ca și noi.

Se ating unii pe alții, tineri și bătrâni, consolator, fără jenă, ca pentru a confirma forța clanului lor față de întuneric, față de animalele sălbatice și de duhurile rele.

Claude ne face semn că e gata carnea, eu mă opresc din cântat, râzând tare, cu poftă.

Claude îi conduce pe indieni la cuferele cu provizii. Scotocește într-un răcitor și le dă niște pește rămas din captura lui Uliseo. O femeie mai vârstnică, cu un aer destul de amenințător, dă buzna și apucă un pește mai mare.

– Ce înseamnă *toată* povestea asta?, întreabă Nan, foarte intrigată de femeia care se căznește cu peștele.

– Este un pirarucu, spune Claude. Privește ce face.

Femeia se lasă pe vine deasupra peștelui și, cu mâna învelită într-o frunză, începe să smulgă măruntaiele lungi și aspre ale peștelui.

– Folosesc mațele ca răzătoare, explică Claude, să mărunțească fructe și rădăcini uscate, cum e maniocul.

Alte femei încep să învelească peștele în frunze mari, smulse dintr-un copăcel răsfirat, și

pun peștele pe tăciunii încinși. Peștele care se coace în suc propriu și frunzele afumate umplu aerul nopții de un puternic miros de natură frustă.

Claude taie carnea, și mâncăm friptură de vită în sânge, și fructe proaspete, varietăți de care n-am mai văzut niciodată. Totul este bun. Deschidem ultimele două sticle de vin și ne așezăm confortabil.

Ne cuprinde mulțumirea.

Când pleacă indienii cu peștele făcut, lumina focului începe și ea să pălească, și curând scânteierile mor pe zidul întunecos al pădurii. Claude și Jules aruncă ultimul buștean peste tăciuni, și focul revine la viață cu o izbucnire, făcând umbrele să danseze din nou peste zidul pădurii.

După cină, indienii cântă din „paca", niște fluiere făcute din tuburi de trestie. Muzica este plină de viață, adesea disonantă, și indienii încep să se binedispună. După o vreme, un bărbat se depărtează de ceilalți și se apropie de noi. Este tatăl frumoasei fete cu ochi verzi. Râsetele încetează și el începe să cânte, un cânt de vânătoare în cheie minoră, și un alt bărbat îl acompaniază la fluier.

Când termină, se întoarce spre mine și spune ceva în limba lor. Dau din cap că nu înțeleg. Claude îl roagă pe indianul care știe puțină portugheză să traducă.

– O întrebă pe doamna, traduce Claude, de vorbele muzicii ei.

– Nu are cuvinte, spun. Numai muzică.

Cântărețul pare dezamăgit. Îl întreb ce înseamnă cuvintele de la cântecului său.

Prin Claude interpretul vorbește: *Acesta* este locul nostru. *Aici* dormim. *Aici* mâncăm. Aici sunt strămoșii noștri. Femeile noastre. Aici sunt copiii noștri. *Aici* este al nostru, cale de un somn, două somnuri, trei somnuri, patru somnuri depărtare. Cinci somnuri nu e acum. Cinci somnuri duse sunt. A venit focul, nimic n-a rămas. Suntem obosiți, de asta mestecăm frunze. Bem *yagé*. Tragem din pipă *yoppo*. Pe urmă puternici. Așa niciun jaguar nu se mai apropie. Niciun foc. Niciun șarpe. *Ucidem* pe cel care face foc, ca pe tapir. Îl *tăiem* pe cel care face foc, ca pe tapir. Cei care fac foc, fac găuri în femeile noastre. Le taie capetele părinților noștri. Fură copiii. Ne-am săturat. Ăsta este locul *nostru*....

Preț de o clipă, doar liniște. Nu facem niciun comentariu legat de cuvintele lui, de veridicitatea lor sau de posibilele și cele mai îngrozitoare implicații.

În cele din urmă, vorbește Jules:

– Acești mommayoni, sunt diferiți. Știi, pot să *cred* toate astea. Sunt adevărate. Spune-i Claude, spune-i că *eu* înțeleg.

Mesajul ajunge la cântăreț, care îl privește pe Jules, ia o mână de frunze dintr-un sac de piele și începe să le mestece. Cu gura plină de frunze, îi întinde și lui Jules, îndemnându-l să facă la fel.

Jules e intrigat:

– Fenomenal, vă spun eu, absolut fenomenal. Trebuie să încerc puțin din astea, să le dăm în schimb niște vin.

– Bine, dacă așa vrei, zice Claude. Cu un pic de vin se descurcă, dar nu prea mult. Dacă simți că ți se face rău, oprește-te, nu mai mesteca. Și dacă ei încep să bea ceva ciudat, ai grijă, chestia aia, *yagé* e otravă. Și când îi vezi că trag ceva pe nas prin tuburi – *yoppo* sau *caapi*, spune imediat, pentru că în momentul ăla trebuie să plecăm de aici. E ceva făcut dintr-o viță pe care o numesc frânghia morții, îi înnebunește. O inhalează pentru viziuni profetice, uneori ca să identifice un dușman, ca să știe cine ar trebui să fie *tsantsa*. Asta înseamnă scurtat de cap. Și dacă încerci *yoppo*, poate să te ucidă dacă nu ești obișnuit.

– Am priceput, Claude. Nicio problemă.

– Ai grijă, Jules. Din vocea lui Nan răzbate îngrijorarea. Vorbesc *serios* acum. Nu știi ce e chestia aia, cum reacționează în combinație cu medicamentele tale.

– Am spus că nu e nicio problemă.

– 6 –

JULES PORNEȘTE prin întuneric...

... către marginea câmpului, unde sunt adunați indienii.

De-a lungul lizierei, mommayoni au ridicat un șopron, nimic mai mult decât frunze legate de crengi, susținut în poziție oblică de o prăjină. Sunt obișnuiți să doarmă pe pământ, înghesuiți unul în altul, șopronul nefiindu-le altceva decât un adăpost de ploaie.

Jules se pierde în umbrele nopții, împreună cu indienii, iar Sandy se întoarce spre Nan:

– Ce medicamente?

Nan ezită, apoi zice:

– Pentru echilibru. Ritalină.

– Atunci ar fi bine să o ia ușor. Nu vreau să se prostească dacă indienii încep cu chestia aia a *lor*.

E atât de greu să ți-i închipui periculoși, în ciuda cântului lor înfricoșător, și a implicațiilor legate de canibalism. Par niște oameni așa de simpli, cu chipuri realmente deschise și oneste, aproape ca niște păpuși.

Sandy se întoarce spre Claude:

– Ce este *chestia* asta pe care o iau?

– Frunzele? E coca, se găsește peste tot. Dar *caapi, yoppo*, substanța din vița morții? Puternică, chiar otrăvitoare. Eu? N-aș atinge-o niciodată. Dar pentru indieni e ca un fel de comuniune. Spun că atunci când a fost creată lumea, creatorul a luat două fire din părul lui și le-a plantat în această pădure. Firele de păr s-au transformat în vițe, și doar indienii știu unde să le găsească. Și numai ei știu ce să facă cu ele. Spun că dacă iei substanța asta din vița morții, da, suferi. Dar totodată, te schimbi, devii mai bun, și ăsta e singurul mod de a învăța cu adevărat, prin felul ăsta de suferință.

Nan dă din cap, în mod evident mai îngrijorată după explicațiile lui Claude:

– Mai cânți ceva, Ellen, te rog? Ca înainte.

Așa că, din nou cânt Vivaldi, apoi o piesă de Bach. Și în timp ce cânt, mă las tot mai mult învăluită de muzică, mai puțin conștientă de prietenii mei și de timpul care trece, până când tresar, aproape înspăimântată, de o prezență întunecată care se desenează amenințător deasupra mea.

Jules s-a reîntors de la șopron.

– Noaptea, zice,... miroase exact ca florile... Îmi place, chiar îmi *place*. Se holbează insistent la mine de sus, și este evidentă probabil jena mea bruscă.

– Jules? În vocea lui Nan se citește îngrijorarea. Stai jos aici, Jules, lângă *mine*.

Dar el nu se mișcă:

– Mai cântă ceva, Ellen. Îmi place... face ca noaptea să miroasă ca... ca florile.

Ezit, și vocea lui devine dură:

– *Cântă*, Ellen.

Așa încât cânt, dar de data asta fără plăcere. Orice efect ar avea asupra lui Jules frunzele de coca în combinație cu ritalina, eu, una, nu apreciez rezultatul. Dar continui să cânt, și nu spun nimic, nu vreau să judec pe nimeni. Când termin, se așterne o liniște prelungă.

Sandy încearcă să refacă atmosfera:

– Hei, oameni buni, ce credeți? De câte ori o să mai fim în stare să facem astfel de lucruri?

– Înainte de a fi prea *bătrâni?*, zice Nan.

– Nu, răspunde Jules răstit. Pare supărat: înainte ca toate astea să se ducă dracului. L-ați auzit pe indian. Înainte ca singurul loc neatins, pur, credeți-mă, o să fie undeva în Antarctica.

– Acolo n-o să mai putem să ne așezăm în jurul focului de tabără, spune Sandy, străduindu-se să destindă atmosfera. Jules, eu

sper că o să se oprească cu mult înainte de Antarctica.

Mă întorc spre Jules:

– Ascultă, ne bucurăm că am venit. Ridic paharul spre gazda noastră, sperând că o să se calmeze. Mi se alătură Sandy și Nan:

– N-am sosit la țanc pentru începutul sfârșitului.

– Nu, răspunde el, pe un ton sumbru. Nu vrem să se întâmple așa ceva. Cine dracu vrea *asta?*

– 7 –

NE AȘEZĂM, cu privirile ațintite asupra flăcărilor care se sting...

... până când, din nou neliniștit, Jules spune:

– Ce-ați zice să ne verificăm lucrurile? Să fim siguri că totul este pregătit pentru mâine...

Îndreaptă lumina unei lanterne pe bagaje. Razele albe aruncă în jurul nostru o strălucire care dă taberei și malului un aer romantic trist.

Încep să mă simt utilă, caut sculele de pescuit, ușurată să-l văd pe Jules funcționând din nou mai normal. El desface banda adezivă de pe tuburile de PVC în care își transportă sulițele. Scoate armele.

– Ia uite, hai încearcă una, îmi spune. Ezit. Hai, Ellen, nu mușcă. Ne întinde fiecăruia câte o suliță. Ne trecem mâna peste mânerele din frânghie împletită. Par perfect echilibrate.

– Sunteți ca bătrânii războinici, zice el. Întocmai ca mommayoni ăștia „diferiți" de aici.

– Da, râde Sandy, dar în tonul lui nu e prea mult umor. Avem nevoie de puțină vopsea pentru pictat corpul, ceva protecție împotriva șerpilor.

– Hai să ne uităm la vârfuri. Jules aduce geamantanul mic și vechi din piele, în care a pus vârfurile de suliță. Îl deschide și, din învelitoarea din piele de căprioară, scoate o lamă pe care o ține la lumina lanternei.

– Lamele sunt fine. Dumnezeu știe ce dracu' o să găsim de vânat, dar o să ne distrăm încercând, nu? Facem o probă mâine, așa, de-amorul artei. Poate prindem unul din rozătoarele alea grase pe care îl punem la grătar pentru prânz. Râde: Ce ziceți, oameni buni?

– Păi, încerc și eu să râd cu el,... *dacă* nu găsim nimic, voi bărbații puteți să vă bărbieriți cu lamele astea. Hai să băgăm cornu'n pernă, da? Să ne trezim în zori. Vreau să văd răsăritul.

– Pernă?, zice Claude. Sigur, dar mai întâi trebuie să umflăm saltelele.

Scoate de undeva pompe de picior. O treabă plicticoasă, dar fie o facem, fie ne culcăm pe pământul plin de denivelări. Nu avem paturi de campanie, pentru că totul trebuie împăturit strâns sau rulat ca să poată fi aranjat în canoe, pentru călătoria pe fluviu în jos.

– 8 –

ÎN CORTUL NOSTRU impermeabil de două persoane...

... Sandy și cu mine alăturăm saltelele și punem plasa de țânțari, apoi ne acoperim.

Plăcut și intim. Senzual. Coapsă lângă coapsă, excitant. Dar suntem prea obosiți ca să facem pământul să se zguduie în seara asta. Stăm întinși unul lângă altul, cu lanterna aprinsă.

– Jules și indienii ăia, spun eu căscând. Are un orgoliu mare cât Amazonul.

– Nu știu. Orgoliu? Ce orgoliu, natura e stăpână aici, înțelegi ce vreau să zic? Totul ține de natură, nu de noi, natura are ultimul cuvânt despre ce este și ce nu este orgoliu aici. Cine știe, poate că Jules se potrivește foarte bine locului. Oricum, nimeni care este cu adevărat plin de orgoliu, nu dă doi bani pe natură așa cum face Jules.

Sandy se oprește, stă întins cu ochii închiși, cu o mână care odihnește pe șoldul meu, cealaltă strânsă copilărește sub bărbie. Dintr-odată, fața i se încrețește într-o expresie plină de mâhnire: Da'uite că încep să vorbesc și eu ca Jules. Ei bine, nimic nu e simplu nicăieri. Chiar și indienii ăștia care par simpli sunt la fel de complecși ca noi. Ești bucuroasă că ești aici?

– Bineînțeles. Dar tu?

– E minunat, să stau aici, să vorbesc cu tine, e pur și simplu minunat. E o bucurie să-ți aud vocea, și sunetele junglei. Nu mi se pare înfricoșător. Ție?

– Puțin, dar nu terifiant.

Sting lanterna, și cu viteza unui drogat, mâna pe care Sandy o ține pe coapsa mea devine inertă și adoarme.

Fără prea multă concentrare, membrele mele obosite cad iute pradă amorțirii. Dar mintea îmi rămâne mult prea alertă.

Stau întinsă și ascult, ascult orice sunet. Țipetele pădurii care devin mai intense. Respirația regulată a lui Sandy. Orice mișcă acolo afară în întuneric.

Aerul este dens și îmbibat de căldură, iar noaptea chiar miroase doar a flori. Pentru parfumurile ei, noaptea nu are nevoie de muzica mea sau de fanteziile lui Jules generate de frunzele de coca.

Mi se pare că aud fluviul cum curge, dar niciun sunet de creaturi la pândă. Deși, pe măsură ce mintea mea amorțește, îmi imaginez animale...

... mai adânc în pădure...

... animale în așteptare, cu labele ridicate, cu ghearele pregătite. Ochi sălbatici creați să vadă doar în beznă, căutând întunericul.

Și deodată, ceva atinge cortul nostru, iar imaginația mea îngheață.

Parte din visul meu...

Un sunet adevărat acum...

... un sunet ca un scârțâit prelung...

... un sunet ascuțit pe pânza de cort.

Ceva încearcă să apuce, de fapt să *pună stăpânire* pe cortul nostru.

Pe loc, îmi amintesc fulgerător unde mă aflu și, mi se pune un nod în gât. Bâjbâi prin cort după lanternă, și îndrept lumina spre rețeaua subțire a plasei de țânțari. Peretele cortului se luminează.

Nimic....

Doar pânza de cort. Un petic în cort. Pe urmă însă...

... un braț ridicat, umbra unei mâini cu unghii lungi care se întinde să atingă pânza.

O maimuță, îmi spune rațiunea: o afurisită de maimuță care încearcă să intre.

Trântesc lanterna de pământ, și umbra se retrage brusc, dispare. Dar cât de departe, n-aș putea să spun.

Stau acolo întinsă, transpirată toată, așteptând, urmărind printre pleoapele care se închid. Sting lanterna.

Și acum nimic: doar zgomotele pădurii, respirația lui Sandy, întunericul.

O bufnitură o dată, aproape sau departe, nu știu.

Numai nu jaguari, nu șerpi, nu tarantule, chiar dacă mintea mea este năpădită de toate aceste posibilități, ba chiar mai multe.

Preț de vreo oră zac trează, și începe să plouă, o ploaie torențială rapidă și scurtă, apoi din nou nimic, doar picături de apă care cad de pe cort.

Respiră adânc. Astupă-ți urechile.

Concentrează-te întâi pe degetele de la mâini, apoi pe cele de la picioare și în fine pe membre.

Nu-ți mai face griji.

Inspiră, expiră...

Ațipesc.

Din nou trează.

Și-mi imaginez cum trebuie să arate corturile noastre pentru o maimuță hoață. Îmi amintesc că maimuțele mușcă și zgârie, îți scot ochii dacă sunt suficient de furioase. Ne-am

făcut vaccinurile contra rabiei, dar totuși. Deși poate că niciun jaguar nu se furișează prin jur, maimuța aia...

... o mai fi stând la pândă gata de atac? Poate la numai o distanță de câțiva metri, cântărindu-ne cu privirea? Alegându-și momentul, acum că s-a oprit ploaia.

Toate gândurile astea îmi trec prin minte – pentru cât timp? – până când mă alertează din nou niște zgomote, până când din nou pânza de cort începe să se miște.

Și încet, apuc lanterna de lângă saltea. Simt durerea din spate și umeri, de la loviturile primite pe fluviu.

Aprind lumina...

Și văd un braț întinzându-se înăuntru pe sub cort.

Un braț acoperit de păr negru. O labă neagră lucioasă, cu unghii decolorate și palme cenușii. Se mișcă, cu gândul să găsească ceva de apucat, un punct slab, o intrare în cortul nostru.

Ridic lanterna și pocnesc cu putere laba maimuței. Mi se pare că aud un țipăt scurt, un șuierat ascuțit, ca atunci când tragi aer în piept, și de data asta maimuța fuge.

Dar pare să fie încă undeva acolo, mișcându-se târșâit, tropăind, la vânătoare de hrană. Aprind lanterna de cel puțin două ori, și

surprind pe pânza cortului umbra maimuței care se agită pe lângă noi.

Și așa, în neliniștea mea îmi închipui cum ar fi să vânăm maimuța asta – exact cum ar vâna indienii un animal – străpungând-o cu una din sulițele cu lamă de metal ale lui Jules.

Și în ritmurile deliberate ale acestui vis însetat de sânge, încet-încet ațipesc.

– 9 –

LA PRIMA LUCIRE a dimineții...

... sunetele de afară încep să se schimbe, și se înalță o căldură mai puternică.

Maimuța a plecat demult.

Mintea mea începe încet-încet să funcționeze odată, apoi din nou, absorbind treptat mesajele senzoriale. Când, în cele din urmă sunt trează, găsesc lanterna pe burta mea și, amintindu-mi aventura nocturnă, râd de mine însămi.

Sandy doarme încă, cu fața spre mine. Văd cum ziua care ne așteaptă prinde contur, fluviul și copacii fiind formele ei dominante.

Mă ridic încetișor și ies din cort.

De pe câmp și din coronamentul copacilor se ridică o ceață presărată de luminile zorilor, și plutește peste apă. Deasupra fluviului, la est, cerul incandescent e roșu și portocaliu, mai puțin acolo unde dâre fine de purpuriu

brăzdează orizontul și, chiar deasupra mea albastrul și roșul se contopesc, iar din coroanele copacilor se rostogolesc nori cețoși rozalii, care devin albaștri și cenușii deasupra apei.

Mă duc spre fluviu, apoi mă opresc.

Este straniu de aproape și nemișcat – nu fluviul, căruia-i ascult toate sunetele – curentul ce curge rapid pe lângă mal – ci câmpul din jurul meu este ciudat de liniștit. Ceața învăluie totul, dar nu mă aștept să aud vreun sunet din ceață. Mă aștept la alte sunete, o prezență pe care am simțit-o mai înainte, dar care acum s-a dus.

Ar trebui să înceapă să se agite creaturi diurne, mă gândesc, mânate la vânătoare de foamea dimineții.

Și brusc mă bate un gând: *așa o să fac și eu*, măreața mamă care vânează, aprovizionează, mă duc la vânătoare pentru micul dejun și îmi surprind prietenii.

Când se vor trezi, o să fiu deja înapoi cu prada pe ziua de azi. Ce anume, nu am idee, dar brusc sunt hotărâtă să-mi învingă toate spaimele.

Caut undițele. Și o suliță, doar pentru cazul în care întâlnesc unul din rozătoarele alea grase. Din geanta de piele a lui Jules scot o lamă și o fixez bine de coada de lemn.

Atașez fir la o undiță verde din fibră de sticlă și leg ca momeală o muscă uscată, în culori exotice. Țin sulița în mâna dreaptă ca sprijin și ca unealtă de dat la o parte tufișurile și iarba înaltă și pânzele de păianjen, și mă îndrept către copacii de la liziera pădurii, cu intenția de a urma cursul fluviului, mergând pe mal până la confluența cu unul din afluenții mici pe care l-am văzut, pentru ca apoi să mă îndrept în sus pe apa mai domoală spre un loc unde să pescuiesc pentru micul dejun.

Sau cel puțin așa fantazez.

Poate mă grăbesc, plecând singură și fără să spun nimănui, dar Claude probabil nevrând să le impună prea multe restricții unor clienți care plătesc atât de bine, nu a interzis asta.

În plus, pădurea dimineața mă incită, dezamăgindu-mă poate cu misterele ei dis-de-dimineață. Copacii majestuoși și înalți sunt mândri regi în soarele zorilor. Deasupra apei, se ridică alți aburi, ca niște pânze zdrențuite. Și mirosul florilor, cel mai intens între parfumurile pădurii, este pretutindeni.

Tonurile reci ca de clopot ale sălbăticiunilor sună a avertismente clare, după care izbucnește un scrâșnet, când mă apropii.

Merg de-a lungul lizierei pădurii, abia văd la câțiva pași în față, dar știu că dacă nu mă abat de la malul fluviului, apoi până la

marginea primului pârâu, nu trebuie decât să-i urmez cursul, putând astfel să găsesc drumul înapoi spre câmp și spre tabără.

O idee grozavă, numai că sunt gata s-o pierd: fiindcă nu-mi dau seama cât sunt de aproape de marginea râului, alunec în apă. Mă răsucesc involuntar pe o rână, mai să mă prăvălesc, înfig sulița în mâl, ca să opresc căderea. Uimitor, sulița de lemn ține, îmi susține greutatea, nu se rupe, și mă urc înapoi pe mal, în patru labe. Îmi dau seama de adevărata rezistență a suliței, și mă bucur că am adus-o cu mine.

Un fior îmi străbate trupul.

Ceața și fluviul, copacii și vegetația pitică a junglei mă înconjoară: *regina verde a pădurii.* Când o să mă întorc, ceilalți o să fie mândri și, cred eu, invidioși.

Așa că trebuie să continui să fac ce mi-am propus și, să mă întorc la tabără cam când se scoală ceilalți, făcându-le o surpriză cu captura mea. Sunt destul de pricepută la pescuit în apă dulce, de când eram în Minnetonka, la pescuitul cu lansetă de când m-am mutat la New York, cu momeală artificială în ocean, lângă Montauk. Așa că mă simt încrezătoare în această mică aventură a mea.

Ceața începe să dispară, plutește spre înălțimi, pe deasupra copacilor, rărindu-se chiar peste fluviu. Lumina zilei își face loc, și am vizibilitate mai bună. Găsesc pârâul, mai degrabă un șanț larg și adânc, mă întorc și cobor în scobitura mică pe care o formează în pădure. Și de-o parte și de cealaltă, aproape la nivelul capului meu, nu văd decât la câțiva metri dincolo de copaci și vegetația pitică.

Îmi croiesc drum pe marginea acestei ravene, mă mișc încet pe lângă rădăcini masive de copaci, trec peste bușteni putreziți, împrăștiați ca niște monștri preistorici căzuți în mlaștină.

Deasupra capului meu, sus, la hotarul luminii matinale, se leagănă forme ciudate și frânghii, plante aeriene agățătoare și vițe, strălucitoare flori roșii și galbene, excrescențe uriașe ale unor cuiburi de furnici și termite agățate de trunchiuri putregăite și, sprijinind toate astea, se înalță coloanele vii, netede și pale, ce dispar în această luxurianță nebună, măreții regi: copaci de esență tare.

Apa pârâului pare o casă minunată pentru pești, suficient de adâncă și cu un debit stabil.

Dar în inima mea nutresc deodată o cu totul altă speranță – *o dorință*: să dau peste un animal, aflat la rându-i acolo în căutarea

micului dejun, pregătit să sară, atât de absorbit de căutările lui, încât nici n-o să mă observe.

Pentru că am tot ce trebuie – chiar aici, în șanțul ăsta – o linie clară de aruncare între pradă și mine. Ca la un poligon de tragere. O idee atât de irezistibilă, că mă uimește.

Poate că o să descopăr un tapir din aceia dolofani, care i-au rămas la inimă lui Jules.

Așa că acum nu mai țin sulița ca pe un baston, ci ca pe o armă ridicată, gata să lovească.

Nu scot niciun sunet.

În imaginația mea sunt o ființă primitivă. ADN-ul meu același cu al indienilor, același cu cel al primilor nomazi care au migrat din nord, spre aceste păduri ancestrale cu mii de ani în urmă.

Ceața se disipează. Razele luminii pale a zorilor străpung coroanele copacilor, alunecând pieziș în pârâul din fața mea, cât văd cu ochii.

Și, apoi ca un miracol, ceva întunecat, o creatură greoaie și aproape una cu pământul, apare într-o rază de lumină.

Și dorința mi se-mplinește.

Rămân nemișcată.

O creatură mare asemănătoare cu un rozător se apleacă să bea din pârâu, iar lumina îi cade pe spate în fâșii fine, cenușii. După ce a băut, animalul rămâne încă nemișcat ca o

stâncă, concentrându-și privirea pe ceva din apă, la fel de intens cum îmi concentrez eu mintea și mușchii asupra lui.

Încet, fără zgomot, împing brațul înapoi cât pot, în poziție de aruncare. Vizibilitatea nu e perfectă, dar de la distanța asta, chiar și eu am nimerit fix în centrul țintei fixate pe o căpiță, la ferma lui Jules.

Rămân nemișcată acolo, înțepenită în șanț, sub zidurile înalte de verdeață. Țin sulița strâns în mâna dreaptă, mult în spate, iar brațul și partea superioară a corpului sunt întinse, pregătite de aruncare.

Dar, în secunda aceea dinainte de explozie, creatura mătură apa cu laba din față, cu ghearele scoase și, cu o lovitură puternică, scoate la iveală un pește argintiu care se zbate, parcă tras în țeapă.

O ia la fugă cu pradă cu tot, trecând peste peretele ravenei spre pădure, iar eu rămân acolo, absurdă statuie greacă, semizeiță a junglei, eu, Ellen Genscher, aruncătoarea de suliță.

Proptesc sulița de marginea șanțului. Sunt leoarcă de transpirație și respir greu, de parcă aș fi alergat o sută de metri pentru o aruncare.

Dacă rozătorul ăla gras poate să prindă un pește, atunci, fir-ar să fie, și eu pot.

De pe marginea apei arunc, trag, arunc, și din nou trag. Prima lovitură e directă și

dură. O iau de la capăt, arunc cu o smucitură undița spre spate, ca să se înfigă mai adânc cârligul. Dau drumul la fir cu viteză, n-am idee ce-am prins sau ce gust o să aibă, ar putea să aibă gust ca de nămol, poate să nu fie comestibil.

Scot peștele și-l pun jos, dar nu pot să scot cârligul, așa e de adânc înfipt în gura lui. Folosesc lama suliței ca să fac o tăietură lungă pe burtă. Vârful taie la fel de bine ca un cuțit ascuțit.

Scot măruntaiele peștelui, și îl clătesc în apa pârâului. Împachetat într-o frunză mare și copt pe foc, peștele, oricum s-o fi numind, ar trebui să fie un mic dejun grozav. Acum măcar nu mă întorc cu mâna goală din prima expediție solo în sălbăticie. Peștele e destul de mare pentru orgoliul meu.

După ce mă spăl pe mâini, lipicioase de la zemurile din pește, mă grăbesc înapoi cu prada.

– 10 –

SOARELE a trecut mult dincolo de coronamentul copacilor...

... devine mare și gras, își pierde conturul, devine palid ca burta peștelui mort, schimbă cerul dintr-un albastru strălucitor într-un alb lăptos, bolnăvicios și decolorat.

Văd corturile și un rotocol de fum care se ridică peste poiană. Ceilalți s-au sculat și sunt gata să înceapă ziua, agitându-se să facă un foc pentru micul dejun.

Și acum, că ceața s-a risipit, observ ce n-am băgat de seamă mai devreme: indienii au dispărut.

Nu e niciun semn de viață în jurul șopronului lor. S-au furișat în pădure, pe fluviu, undeva. Dar nu pot decât să mă întreb când au plecat și de ce, și unde se vor opri din nou în rătăcirile lor perpetue. Noi cinci suntem acum singurii oameni cât vezi cu ochii.

– Hei, Jane! Eu, Tarzan! Jules strigă spre mine:

– Ce-ai prins?

Ridic peștele. Nan și Sandy vin spre mine să arunce o privire. Mă simt ca o eroină.

– Și era cât pe ce să dau lovitura, spun, ridicând sulița ca și cum aș fi vrut s-o cântăresc.

Jules e neîncrezător: *Cât pe ce?* Tu?

– Doar cât pe ce.

– Și ce era?

– Nu știu sigur. Cred că unul din rozătoarele alea mari pe care le mănâncă indienii. Arăta cam ca un oposum.

Nan râde:

– Noroc că l-ai *ratat.* E clar că ideea de a mânca oposum la prânz nu ne face cu ochiul.

– De fapt n-am aruncat...

– Te-ai cramponat?, întreabă Jules. Tipic.

– Șobolanul cel gras a prins un pește și a fugit cu el. N-am avut nicio clipă o țintă clară.

– Te-ai cramponat, Mama Jane. Acum trebuie să murim cu toții de foame.

– O să mai avem destule ocazii, spune Sandy. Mai avem încă drum lung de făcut.

– Păi chiar dacă aveam noroc și-l loveam, probabil că încă l-aș urmări în sus pe pârâu. Apoi ar fi trebui să-i târăsc hoitul până aici. Și în plus, dacă vrei să știi, m-am gândit că o să-l dau vecinilor noștri, nu vouă. Apropo, unde sunt?

Claude ridică din umeri:

– De obicei nu prea spun încotro se îndreaptă. Deși e ciudat, să plece așa brusc, fără să spună o vorbă. Nu le stă în fire.

– Captura asta a ta, Ellen, zice Jules rânjind. Pur și simplu nu pare suficient de mare să ne hrănească pe *toți,* doar dacă nu cumva faci trucul cu pâinea și peștele. Cât despre chestia cealaltă, cea care a fugit? Dacă arăta ca un oposum, probabil că avea gust de oposum, iar canea de oposum are gust destul de bun, după cum am auzit. Păcat că te-ai poticnit, domnișoară avocat Genscher.

– Știu, știu, tu și Sandy l-ați fi băgat în traistă. Ne-am fi ospătat toată săptămâna. Friptură de șobolan, tocană de oposum, ficat prăjit de rozător. Tare mi-ar fi plăcut ca *voi* doi să fiți acolo, pe pârâu, în locul meu. Unul din voi ar fi înfipt vertiginos lama în nefericitul ăla. Și lama ar fi ieșit pe partea cealaltă. S-ar fi prăbușit imediat. Mă gândeam, „*De-ar* fi fost Jules sau Sandy... "

Râdem cu toții.

Nan ne dă la toți căni cu cafea Dean & DeLuca. Cu pește făcut la aburi și niște fructe de pădure, un mic dejun potrivit pentru niște aventurieri. Peștele nici nu e așa de rău.

– Nu recunosc varietatea asta, spune Claude. Dar, Amazonul pe aproape toată lungimea lui

are zeci de specii endemice de pești, pe care niciun om de știință nu i-a văzut. E posibil ca ceea ce am mâncat să fie o mare descoperire.

Pe măsură ce soarele câștigă înălțime și putere, căldura ne împresoară. Facem curat în tabără, spălăm ustensilele de gătit în fluviu.

– Poate că ar trebui să pornim pe apă acum, înainte să se facă prea cald, zice Jules. Să mergem cu canoele să explorăm puțin, să pescuim un pic. După-amiază, putem să ne refugiem din calea soarelui, ne întoarcem să facem o excursie în pădure, unde e mai răcoare atunci, nu, Claude?

– Ai dreptate, Jules.

– Poate, spun eu tachinându-l, poate că o să găsești vreun ficat de rozător în cârlig. Să punem un șobolan în proțap pentru cină. Doar dacă nu vrei din nou pește, caz în care mă ofer *eu* oricând.

– Destul, zice Nan, plictisită de împunsăturile noastre. *Fără* întreceri, suntem în vacanță. Hai să mergem pe apă înainte să se facă prea cald.

– Corect, zice Sandy. Când o să se instaleze căldura deplin, niciun pește în toate mințile, nici măcar nu se va apropia de suprafața apei. Așadar, ce e prin împrejurimi, Claude?

– Ne recomanzi ceva locuri de văzut?, întreabă Nan. Ce spune *harta?*

– Nu avem hartă. Niciuna detaliată. Aici totul e virgin. Așa că bucurați-vă de ce întâlniți. Ce găsim, găsim. Știți voi, norocul!

La gândul că mergem la întâmplare, Nan nu pare prea mulțumită. Șansa n-a fost niciodată o noțiune cu care să se simtă chiar în largul ei.

– 11 –

EU ȘI CU SANDY ne suim în canoea cea mai scurtă din cele două...

Mă așez în partea din față, la câțiva metri în fața lui Sandy. Primul gând a fost ca el să țină direcția cu ajutorul motorului exterior.

Jules, Nan și Claude iau barca mai lungă și Claude trece la cârmă.

Avem și vâsle, ca să economisim combustibil dacă moare vreun motor, sau pur și simplu trebuie să păstrăm liniște. Fiecare barcă are un rezervor de cinci galoane. În două zile, undeva pe fluviu în jos, ne va reaproviziona elicopterul. Avem la bord tot echipamentul de pescuit.

Pentru orice eventualitate, Jules a pus în fiecare barcă câte o suliță:

– Nu știi niciodată ce găsești.

– Soțul meu se roagă pentru un monstru al fluviului.

Îi dăm drumul, și pe loc ne dăm seama că n-o să avem nevoie de motoarele demontabile căci mergem în aval: e suficient curentul. Așa că Sandy oprește motorul și trecem la vâsle ca să înaintăm. Barca nu e prea stabilă, și pare hotărâtă să ne facă probleme, să ne azvârle de-a dreptul în fluviu, dacă se poate.

– Nu vă faceți probleme, strigă Claude la noi. Nu vă opuneți curentului, lăsați-vă în voia lui. Concentrați-vă asupra navigatului.

De îndată ce ne-am croit cu greu drum până în mijlocul curentului, observăm că, la această oră a dimineții, faptul că suntem pe fluviu are un mare avantaj asupra pământului. Briza și apa care curge, poate și soarele plin, înseamnă mai puține insecte. Pe uscat, nu sunt în mod special descurajate de substanțele contra insectelor. Numai mica mea expediție de pescuit și vânătoare de azi dimineață m-a lăsat cu înțepături peste înțepături, gâlme roșii pe brațe, gât și picioare.

În schimb, problema în larg, pe fluviu este soarele: nemilos, străduindu-se să pătrundă dincolo de pălăriile noastre cu boruri largi și de straturile de cremă de protecție, implacabil. Deși nu poate fi mai mult de nouă dimineața, este infernal de cald.

Dar e o muncă ușoară. Cam la fiecare 20 de metri de mers în aval, dăm cu vâsla doar o

dată. Fluviul e cel care face treaba pentru noi, vâslitul fiind mai curând un test de grație și echilibru și îndemânare decât de forță brută. Îmi place, mișcările sunt line, aparent din instinct.

Cealaltă barcă, deși cufundată mai mult în apă având trei persoane, scoate un timp bun, aproape ne ajunge din urmă, toți vâslesc, iar Jules e în față. Pare să-l delecteze efortul, neîngrădirea naturii sălbatice, promisiunea că totul este altceva. Jules nu doar respiră aerul junglei, îl consumă cu lăcomie, în valuri mari, avide, ca și cum fiecare gram i-ar aparține.

– Hei, oameni buni, strigă la noi. Nu-i ăsta paradisul?

– Paradisul, zice Sandy. Se face cald ca-n iad. Ar trebui să ne îndreptăm spre celălalt mal, încă mai e umbrit. Trebuie să fie pește acolo.

– Splendid. Să pescuiești *tu*. Eu mă duc după pradă în pădure. Să vedem cine face rost primul de masa de prânz.

Cu Jules e mereu competiție. Nici n-ar avea haz altminteri.

Amândouă bărcile trag la malul celălalt, în apele puțin adânci, unde e umbră. Fără altă vorbă, Jules își scoate pălăria și își dă drumul peste bord, în apă. Plutește în larg, pe spate.

– Ce ușurare. Haideți și voi, apa e grozavă.

– Știu și eu, Jules, zice Nan cu un glas sincer îngrijorat. Nu poți să știi ce poate fi în apă, *atât* de departe pe fluviu.

– Caimani de șase metri, zice Sandy, numai dinți.

Jules începe să stropească în jur, ca și când s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut:

– Hei, oameni buni, strigă. Apoi, cu glas prefăcut: *Piranha!*

– Nu glumi, spune Claude. Poate nu aici, dar mai departe, unde fluviul e mai lent și mai larg, iar apa devine maronie. Poți să fi sigur că există piranha.

Chiar și pe căldura asta, cuvintele lui Claude au oarecum efectul unui duș rece asupra mea. Dar, la Jules se întâmplă pe dos. Potențialul pericol îl face să se delecteze și mai mult.

– Jules, strig la el, parcă ești un delfin.

– Cam așa, zice Claude, în care s-a trezit omul de știință. De fapt, *sunt* delfini în Amazon. Chiar din aceia roz. Deși eu n-am văzut niciodată vreunul în zona asta.

– Nu până *acum,* adaugă Nan, exasperată din cauza lui Jules.

Ne uităm la el cum stropește câteva minute bune și, apa acolo unde umbra se restrânge, devine mult prea tentantă și răcoroasă. Sandy nu rezistă să nu ia parte la spectacol. Își dă

drumul în apă și înoată în mijlocul curentului, părând că e gata să se răsucească pe spate și pur și simplu să plutească departe, la umbră, oriunde l-ar duce fluviul.

Dar umbra n-o să dureze mult. Curând soarele o să fie exact deasupra capului. Cei doi înoată înapoi spre noi, luptându-se cu curentul rapid.

Jules iese greoi din apă, pe malul unde vegetația ajunge chiar până la marginea fluviului. Tricoul ud i se lipește de pieptul uriaș și arată ca un personaj dintr-o revistă de culturism, pozând în Mighty Kong*, Regele Fluviului** și Stăpânul Pădurii.

– Aruncă-mi pălăria și cizmele, îi spune lui Nan. Claude, dă-mi sulița. Ne vedem într-o oră oameni buni și blânzi pescari. Dacă nu mă-ntorc? Claude cheamă armata.

– Numai să *nu* aduci carne de șarpe, zice Nan, și în tonul ei se simte o umbră de cedare.

– De ce nu?

– Seamănă la gust cu puiul și *știi* că urăsc puiul. De ce mă faci să spun lucruri pe care le știi *deja?*

– Alte solicitări?, sunt ultimele cuvinte ale lui Jules, după care se strecoară în pădure. În câteva clipe, haosul dens și verde l-a înghițit.

---

* Film de animație, adaptare muzicală după filmul King Kong.

** Film de acțiune în regia lui Nick Willing.

Sandy ia o suliță și o înfige în pământ cu lama în jos, ca să marcheze locul. Altminteri nu prea poți să deosebești punctul pe unde a intrat Jules în pădure, de orice altă parte de-a lungul malului sau a lizierei.

– 12 –

ÎNAINTE SĂ NE DEVOREZE gângăniile...

... vreau să mă duc de lângă copaci și să încep să pescuiesc.

Există o gânganie imensă, căreia eu îi spun gâza elicopter, care se pare că trăiește în nămolul din fluviu. Lung cam de 7 cm, negru la culoare, gândacul ăsta gras se ridică, zboară drept până când se lovește de ceva, cade, apoi se ridică să zboare în altă direcție, către următoarea coliziune.

Dacă te lovește o gânganie elicopter, locul unde te atinge arde intens dacă nu pulverizezi rapid niște cortizon. În timp ce așteptam lângă mal să termine bărbații de înotat, m-au atacat de două ori. Nan mi-a dat cu spray, dar înțepăturile rămân ca o ștampilă pe ceafa mea. Dumnezeu știe ce-o să-i facă insectele lui Jules în junglă.

Începem să pescuim, iar victimele noastre se poartă ca și cum ar fi așteptat toată viața să dea ochii cu o muscă artificială. Am impresia că petrecem mai mult timp trăgând firul cu prada, decât aruncându-l ca să o prindem.

– S-ar zice că avem prânzul *și* cina, zic. Suficient și pentru indieni, dacă se întorc.

În felul ăsta trece o oră, trec două și, nici urmă de Jules. Nan începe să se îngrijoreze:

– Sper că nu trebuie să mergem *la vânătoare* după el. Glasul îi sună iritat: pleacă în prima zi, și se pierde. *Omul* ăsta chiar te înnebunește.

Claude are un aer încurcat. Bănuiala mea? Își zice: un client rătăcit, plus doi avocați între oaspeți, egal cu ani lungi prin tribunale.

Deodată, un strigăt ascuțit și strident, parcă agonizant, țâșnește dinspre copaci, făcându-ne să tresărim.

Păsări care țipă.

Din pădure zboară o pereche de papagali macaw multicolori și se așază legănându-se pe niște crengi, cam la vreo zece metri de canoele noastre. Magnifice atunci când le vezi în zbor cu aripile desfăcute, păsările se așază aidoma unor monarhi înveșmântați în robe, privindu-ne cu mare curiozitate, cu capetele aplecate într-o parte, de parcă s-a fi întrebat ce e cu prezența aceea străină în împărăția lor.

Exceptând bâzâitul continuu și monoton al insectelor, se așterne liniștea. Departe în larg, fluviul pare să-și schimbe culoarea, devenind din ce în ce mai argintiu și opac, sub soarele direct. Aerul devine mai fierbinte – e posibil? – umbrele intră la apă.

Curentul ne împinge mai aproape de mal, și mă dau jos din canoe, îndreptându-mă spre locul unde e înfiptă sulița. Apa *chiar* te răcorește. Sunt pe punctul de a-i întreba pe ceilalți dacă n-ar trebui să mergem să-l căutăm pe Jules, când aud un zgomot, parcă trosnește ceva lângă noi. E la mai puțin de cinci metri de mine, dar prin tot zidul ăsta verde și întunecat nu l-am văzut pe Jules, cât e el de mare.

– Ai întârziat, spune Nan. Și, *unde* e prânzul?

– S-a pierdut. Cred că avea cam nouă metri lungime. Gros cât încheietura mea. Dar, m-am gândit că mă omori, scumpo, dacă mă întorc cu ceva care are gust de pui.

– Ai venit cu mâna goală?, zice Sandy. Marele nostru *vânător* alb?

Jules râde:

– Dar e extraordinar acolo. Trebuie să vedeți și voi. Și acolo unde se deschide? E ca un fel de sanctuar sub coronament. E ca și cum te-ai plimba printre ruinele unei biserici

uriașe, cu toată lumina asta care se prelinge, ca de pe ferestre verzi de sticlă. Eu mă întorc acolo, veniți?

– Mai târziu, zice Sandy. Noi ceilalți vrem mai întâi prânzul. E destul și pentru tine, puturosule.

– 13 –

ÎNTORCÂNDU-NE înapoi în tabără...

... trebuie să folosim motoarele ca să învingem curentul.

Apa și malurile trec așa de repede pe lângă noi, încât am impresia că numai păsările pot să țină pasul.

Mă uit pe fundul bărcii la suliță și la mânerul ei din frânghie împletită. Lama captează soarele și strălucește, albă ca un diamant.

Mă apuc să mătur malurile cu privirea, un fel de a-mi trece timpul, uitându-mă după fiare însetate care beau din fluviu, dar nu văd nimic.

Trecem puțin de tabără, întoarcem și stingem motoarele, apoi plutim până la mal. Aerul a luat foc deodată cu soarele.

La capătul ăsta al câmpului iarba este înaltă de peste doi metri, așa că mai vâslim ca

să ajungem paralel cu locul de tabără. Când trecem pe lângă drumul meu din zori către pârâu, văd cum o bucată din mal se desprinde și ajunge în apă, și-mi ia un moment până-mi dau seama că este vie.

Un șarpe, aproape în întregime cafeniu, cu un diametru cam de 15 cm și lung cam cât jumătate din canoe. Înoată unduindu-se la suprafața fluviului, ca și cum ar fi fost pe pământ, dar cu capul deasupra apei, ca prora unui vas viking.

De teamă că s-ar putea repezi și ne-ar putea ataca pe vreunul dintre noi, strig către ceilalți:

– Nu mișcați. E un șarpe în stânga.

Toți îngheață. Dar șarpele ne ignoră, ținându-se la vreo doi metri distanță și se îndreaptă în josul fluviului, fără îndoială în căutarea unei prăzi mai gustoase.

– Mortal, zice Claude, când șarpele trece prin dreptul nostru. Otrava paralizează mușchii, apoi cedează inima și plămânii. Indienii o pun doar pe săgețile speciale. E mai puternică decât curara, cealaltă otravă pe care o folosesc, o substanță obținută din planta numită strychnos toxifera, pe care o folosesc pentru otrăvirea săgeților.

Din nou în tabără, unde n-au apărut indienii.

Facem un foc, și așteptăm la umbră, lângă liziera pădurii, să se facă peștele. Fumul ține unele gângănii la distanță, dar nu suficient de multe. Iau spray-ul pentru înțepături și pulverizez o doză serioasă pe fiecare.

După masa de prânz, simt nevoia să mă întind la umbră, să ațipesc vreo oră. O bere bună ar fi grozavă acum, dar am rămas fără nimic rece. Gheața uscată s-a evaporat, s-a transformat în gaz și s-a amestecat cu căldura.

– Căldura mă topește, spune Jules. Cine are chef de plimbarea aia în pădure? Să găsim niște umbră.

Suntem toți de acord, e o idee mai bună decât moțăiala. Tricourile ne sunt îmbibate de sudoare. Claude ne ia pălăriile și le cufundă în fluviu:

– Uite, așa temperatura corpului o să rămână scăzută.

Jules își duce sulița. Claude are o macetă, ca să deschidă drum prin vegetația densă. Pășim în pădurea întunecată.

– Cine *știe* ce se ascunde aici, zice Nan, a cărei voce sună surprinzător de intrigată de perspectiva întâmplătorului, a necunoscutului și a neprevăzutului.

– *Chiar este* incitant.

– Măcar nu e așa de cald, spun.

– *Orice* se poate întâmpla, zice Jules, pur și simplu orice poate să survină, asta-mi place aici. *Fără* afurisitele alea de ghiduri, așa că, poți să nu-l scoți din buzunar, Claude. Nu vreau să știu cum se numesc toate în *latină*, la ce folosește fiecare afurisită de plantă. Lasă-mă în întuneric, e bine? Îmi cam *place* confuzia asta a locului.

Jules are dreptate aici, imensa varietate de verde crează un haos care-ți dă fiori. Și sunt recunoscătoare pentru că Claude este prea ocupat să dea în dreapta și-n stânga cu maceta ca să explice ceva.

În curând până și Jules tace, atent să zărească prada (deși orice are urechi sau simțul mirosului va dispărea *cu mult* înainte să ajungem noi la o distanță potrivită pentru aruncat sulița).

Verdele ne subjugă...

Probabil că are ceva sălbăticia naturii aici – apropierea și nemărginirea ei, perenitatea și aparenta tranzienţă, lupta continuă pentru supraviețuire, toate posibilitățile ascunse – ceva ce atinge un punct în creierele noastre, și noi reacționăm, străvechea creatură a pădurii din noi.

Dar de îndată ce începem să clasificăm, să despicăm firul în patru, să evaluăm și să calibrăm, să numărăm căcații de jaguar sau

valoarea în dolari a copacilor, acel ceva dispare.

Treptat, pădurea începe să se deschidă în fața noastră.

– E ca o casă, spun, ca o înșiruire de camere. Și chiar este, o succesiune de galerii înguste și locuri în care trebuie să te târăști și holuri, toate legate, dar în același timp individuale, ca și când ai fi fost într-o casă în care hoinărești la nesfârșit, plină de uși, ferestre, paravane în spatele cărora – și chiar poți *să simți* asta – probabil că te așteaptă fantome.

– E ceva spiritual aici, îi șoptesc lui Sandy, aproape religios.

– Știu ce vrei să spui.

Atmosfera misterioasă, liniștea spartă de strigăte stranii, spațiile mărețe care se deschid brusc sub coroanele copacilor, aidoma locurilor sfinte: *Jules are dreptate* – toate astea sunt rămășițe ale unor vaste catedrale în ruină, mister, purtând aura unor spirite bizare, moarte de mult.

Pelerini copleșiți, hoinărim prin lumini vagi și lăptoase, ne mișcăm ezitant în jurul unor bolte și stâlpi, sub vitraliile unei primăvăratice catedrale din Chartres.

Dar, în același timp, chiar și mai bizar, e și ceva erotic, o cascadă de impresii senzuale, mult prea variate ca să le poți cunoaște

vreodată deplin, veșnic tentante, veșnic promițând surprize, opunându-se captării. *Mai puțin hârtia igienică...*

Claude lasă semne pe poteca din pădure, ca să marcheze trecerea noastră și să găsim drumul la înapoiere: fâșii de hârtie igienică galbenă, pe care le înfășoară în jurul crengilor și al tufișurilor. Nimic nu iese mai bine în evidență în marea asta de verde decât galbenul.

Într-un colț tăcut ca naosul unei biserici, ne oprim. Și stăm câteva secunde bune până să ne dăm seama că ceea ce pare doar o limbă de pădure întunecată în fața noastră – suntem mult prea aproape de ea ca să o vedem în toată desfășurarea ei – este în realitate un zid uriaș și neîntrerupt de scoarță de copac.

– Iisuse Hristoase!, exclamă Jules. Este un afurisit de copac, tot ce vedem este doar un afurisit de *copac* gigantic.

Diametrul copacului este așa de mare că 50 de oameni cu brațele întinse n-ar putea să-l cuprindă. Se înalță atât de sus, că străpunge coronamentul junglei.

Nu ne dăm seama unde se termină exact.

Numai Claude a mai văzut un astfel de copac. Noi, ceilalți suntem muți de uimire.

Pierd noțiunea timpului, nu știu de când suntem în locul ăsta sacru. Un papagal macaw

rupe vraja. Nu vedem pasărea, dar țipetele și tânguirile ei ne readuc în realitate.

– Îmi pare rău că întrerup visarea, dar cred că ar trebui să pornim înapoi, zice Claude. Să ne strângem echipamentul înainte de căderea nopții. Suntem plecați de mult mai mult timp decât vă imaginați.

– Perfect, zice Jules. Vă prind din urmă. Nu se știe niciodată peste ce *aș putea* da, poate că totuși găsesc ceva pentru cină. *Îmi place grozav* aici.

– Incorijibil, soțul meu.

Dar nu-l învinovățesc pe Jules. Într-o bună zi, cu toții va trebui să ne maturizăm, și atunci vârsta și infirmitatea vor fi prețul pe care va trebui să-l plătim pentru că am devenit adulți. Până la acel moment trist, Jules poate foarte bine să continue să se joace.

Așa că Jules se prelinge în pădure, în timp ce noi, ceilalți, o luăm printre copaci, din semn galben în semn galben, iar distanța la întoarcere nu ni se pare la fel de lungă ca la ducere, deși când ajungem la tabără, am mers deja mai multe ore, iar Jules este încă undeva, acolo, în junglă.

– 14 –

SOARELE devine o linie oblică, după-amiază târziu, topind aerul într-o nuanță grea de ambră...

... iar peste tabără se ridică și cad roiuri de insecte, gigantici nori întunecați, care mătură câmpul ca și cum ar fi brusc prinse într-un zbor panicat.

Copacii mai înalți de la liziera pădurii sunt luminați din spate și, parcă ar fi catargele frânte ale unor nave-fantomă, plutind în obscuritatea care devine din ce în ce mai intensă.

În căldura amurgului, parfumul florilor se intensifică. Glasurile pădurii, ca niște clopote, străpung zidurile de copaci și răsună peste câmp. Iar urletele ascuțite și neașteptate ale maimuțelor vibrează ca și cum ar fi tunete înainte de furtună.

Deodată, lângă lizieră trei broaște izbucnesc într-o corală smintită, de parcă ar presimți pericolul și irump într-un lung cântec de spaimă, scârțâitor, primordial.

Pe acest fundal cacofonic, în lumina care moare, toți patru ne ducem să facem o baie rapidă în fluviu. Și când ieșim din apă, Jules tot nu s-a întors.

Prudentă din cauza roiurilor de insecte, mă duc să mai iau niște spray împotriva înțepăturilor, din bagajele aflate în cort. Îl găsesc și mă întorc să-l întreb pe Sandy dacă are nevoie...

... *și în acest moment îi zărim prima oară...*

... două siluete întunecate care răsar din pădure, cărând o a treia, cineva care se împleticește în urma lor prin iarbă.

Căldura după-amiezei se topește rapid, și se instalează pentru noaptea care vine într-o zăpușeală mai umedă, imobilă, rămânând atârnată peste fluviu, unde malul și apa bolborosesc încetișor, ca și când pământul se răcorește în tăcere pentru o seară cenușie primordială.

Și, din ceața asta proaspătă, care abia începe să se filtreze dinspre zidurile verzi, apar cei doi bărbați, și ceea ce pare a fi povara lor, greutatea împleticită...

... și se uită fix la noi.

Siluetele drepte și întunecate rămân la început pur și simplu nemișcate, ca niște santinele, ca țintuite de un cataclism neașteptat, cu chipurile ascunse în umbră, cu trupurile în lumina schimbătoare, luminați, întocmai ca și cei mai înalți dintre copacii, din spate.

Dar a treia siluetă pare să se prăbușească la pământ.

– Ce dracu' e *asta*?, zice Sandy.

– Stai, răspunde Claude alarmat. O să aflu. Nu faceți nicio mișcare, așteptați numai până se apropie. Vorbesc eu cu ei...

Pare că cei doi îl duc pe al treilea, cel în genunchi, ca pe un câine în lesă. Ies din umbra copacilor și unul pare să aibă o armă în mână. Celălalt are un fel de prăjină.

Ăștia doi nu sunt indieni. Iar din cât de puțin văd dintr-al treilea, bărbatul care se târăște pe jos pare în pielea goală, cu trupul pictat în negru, roșu și galben.

Ceilalți poartă haine militare și se mișcă cu aerul că știu exact ce au de făcut, un aer de sinistră hotărâre. Chipul celui de-al treilea, care se împleticește la picioarele lor, rămâne încă neclar, și omul este din când în când lovit de unul din cei doi.

Tâlhari, trag eu concluzia.

Ucigași plătiți, genul despre care am auzit atâtea. Tipul de indivizi pe care fermieri degenerați îi angajează să facă treburile murdare. Incendiatorii de pădure. Poate chiar vânători de animale rare protejate. Ucigași de indieni, soiul care fură copiii mommayoni și-i vând ca sclavi fermierilor și proprietarilor de plantații...

Cei care fac focul din cântecul indianului...

Cei doi se opresc în tăcere. Prizonierul se rostogolește în iarbă la picioarele lor, și mi se pare că-l aud gemând. Cu soarele care încă-i luminează din spate, am dificultăți în a le distinge figurile.

Claude strigă un salut în portugheză.

Nu răspunde niciunul, se aude doar un mormăit venind dinspre silueta din iarbă.

Se foiesc, vin pe partea noastră, trăgând de prizonier și lovindu-l. Nu par să se aștepte la vreo surpriză. Se mișcă de parcă au controlat deja zona taberei, și se simt în mod ciudat foarte acasă aici, împovărați și enervați doar de prizonierul lor.

Nu spun nimic.

Numără, bănuiesc eu.

Doi bărbați, două femei: pare să fie așa cum s-au așteptat: *uite* dușmanul nostru natural. Iar dușmănia lor față de noi pare absolut ancestrală.

Nu spunem nimic, dar eu *simt* că reacționăm față de această prezență sumbră, față de uitătura lor plină de ură, printr-o teamă teribilă cum cu siguranță eu n-am mai simțit vreodată.

Aici, la capătul lumii, este tot ce putem face ca să le ținem piept după propria lor lege, celor doi ucigași ostili și plini de ură și duri.

Acum sunt mai aproape: le văd trăsăturile.

Unul scurt și îndesat, burtos, cu burta descoperită, ca o minge ieșind dintr-o cămașă descheiată. O viață întreagă de muncă brută probabil că i-a întărit mușchii brațelor, acum încordați, iar pielea arsă de soare strălucește ca un vechi geamantan de piele.

Tovarășul lui, cel cu arma este mai înalt, mai subțire, are mustață. Chipul bronzat, este palid închis, ca după malarie, dar și ars de soare, cu obrazul cioplit parcă în jurul unor pomeți ridicați, cu gura strânsă, cu o înfățișare ofilită, cu o expresie atât de rigidă, că ochii negri par să ardă printr-o mască cu chip de animal.

Ăștia sunt ochi de nebun...

... ochii care ne supraveghează, ochi care-ți blochează mintea și inima, ochi care îmi fac inima și tot corpul să tremure.

Față-n față, brusc cuprinsă de spaimă – *nebuni, tâlhari,ucigași de indieni* – sunt așa de

răvășită, că tușesc, aproape doar ca să mă asigur că o asemnea hidoșenie este reală.

Bărbații se uită chiorâș la noi, de parcă ne-ar scruta din colțul vreunei peșteri întunecoase sau dintr-un copac, amândoi îndobitociți de viața sub soarele junglei, de roiurile nesfârșite de gângănii, de munca lor brută.

Și în tot acest timp, trupul din iarbă continuă să icnească.

Da...

Gândul îmi dă fiori

... da, vânătorii de animale rare protejate. Sunt niște criminali degenerați, ucigași care vânează indienii ca să-i măcelărească. Răpesc copii. Incendiatori de pădure. Negustori de sclavi.

Nu mai aud strigătele păsărilor, țipetele animalelor, chiar și bâzâitul insectelor pare să se stingă.

Cel cu arma vine drept spre noi și, dintr-un motiv de neînțeles, Nan refuză să se dea la o parte, iar îndrăzneala ei mă uimește. Singura armă pe care o avem noi la îndemână este maceta lui Claude, care nu ne este de prea mare ajutor împotriva unei puști cu țeavă dublă.

Nu avem unde să ne ascundem, unde să fugim și mă simt de parcă am fi niște creaturi jalnice care au căzut pe neașteptate într-o

fântână și am senzația că frica o să mă strângă de gât sau o să mi se oprească inima-n loc.

Cel cu pușca mârâie ceva. Sună ca o întrebare repezită.

Claude răspunde. O explicație, îmi închipui, legat de ceea ce facem noi aici.

Măcar vorbesc: mă rog să fie un semn bun, ceva de care să ne putem lega.

Cel cu arma întoarce capul spre amicul lui, pentru confirmare sau încurajare sau fără niciun motiv, nu știu sigur. Poate că doar se uită să vadă ce face bărbatul din iarbă, care acum este nemișcat și tăcut.

De unde au apărut invadatorii ăștia...

Pe fluviu nu se văd alte bărci decât ale noastre. Oare și-au legat barca în pârâul unde am pescuit eu azi dimineață? S-au furișat prin pădure cu ușurință, surprinzându-ne, după părerea mea.

– Vânători de animale protejate, zic, dând glas brusc celei mai negre temeri. Claude, spune-le că nu suntem aici ca să le facem probleme. Nu ne amestecăm în nimic.

– Indiferent cu ce se ocupă, zice Sandy, vor să plecăm? Nu-i nicio problemă, Claude. Imediat ce se întoarce Jules, plecăm. Înțelegi? Habar nu avem cine sunt, e bine? Și nici nu vrem să știm. Nu e treaba noastră, Claude. Spune-le chestia asta.

Claude dă din cap că a înțeles, apoi începe să vorbească, iar bărbatul cu arma îngăimă din nou ceva repezit. Claude dă din cap că nu.

– Iisuse Hristoase, zice Claude. Nu cred porcăriile pe care mi le zice... Nu pot. E prea mult...

– Dă-o dracului, zice Sandy. Ce dracu' spune? Ce spune, Claude?

– Dacă am înțeles bine... zice că sunt muncitori forestieri. Și că au dat în pădure peste niște indieni nebuni, toți drogați, aceiași indieni care l-au ucis pe tovarășul lor azi dimineață... Iisuse, fir-ar al dracu', zic că atunci când au dat peste ei, indienii îl *mâncau* pe tipul ăla... și că indienii au fugit...

Banditul cu pușca strigă la Claude – ordine sau explicații, nu-mi dau seama – numai furia lui e limpede.

– Pretind că un bărbat alb era cu indienii... la fel de nebun, drogat ca și ei, și... oh, Doamne... zice că e tipul ăsta din iarbă... zice că și tipul este un afurisit de canibal...

Claude se uită mut de uimire la silueta vopsită care zace pe pământ.

Am impresia că înțeleg cuvântul „macetă", venind de la bruta cu pușca. Arată spre arma lui Claude, pe urmă spre pământ.

Vrea ca Claude să arunce maceta.

Să arunce maceta...

Scrutez cu privirea perimetrul pădurii, să văd dacă mai sunt și alții sau indieni, sau Jules. Dar nu văd nici urmă de alți oameni.

Și cine poate fi sigur că sunt doar nebunii ăștia, că nu mai sunt și alții...

Scutur din cap la gândul ăsta oribil, că ar putea să mai fie *mult mai mulți* demenți. Prea numeroși, ca să avem măcar o șansă să ne retragem sau să scăpăm.

Claude nu aruncă maceta. Se încăpățânează să se agațe de ea.

Nu e momentul să te joci de-a eroul, vreau să-i spun: s-a terminat joaca.

N-o da în bară, Claude, nu de data asta...

Cel scund și îndesat îi spune ceva repezit și Claude se dă un pas înapoi, ca și când s-ar pregăti să fugă sau să învârtă lama macetei, nu e clar.

Dar nu are timp să facă nici una, nici alta.

Pușca explodează în fața lui Claude, făcând ca trupul să i se răsucească-n loc. Se prăbușește pe iarba cafenie, o masă zdrențuită de țesut roșu și fragmente de oase deasupra umerilor, capul nu mai este decât o grămadă informă, despre care e greu să spui că a avut vreodată viață și, cu atât mai puțin, că n-o mai are.

Noi, ceilalți trei, suntem paralizați de groază.

Clipesc și țintuiesc cadavrul cu privirea. Rămân încremenită, atât de puternic pune stăpânire pe mine scena asta.

Norul de gângănii se așază imediat pe capul făcut țăndări al lui Claude...

... florile astea de pe câmp...

... soarele care apune, și țiuitul din urechile mele.

Toate astea amplificate de spaimă, căldură și moarte.

Și pentru ce...

În lumina muribundă a după-amiezii, întrebarea stăruie, cu o furie sâcâitoare, palpabilă.

Pentru ce...

Detonația puștii ne-a asurzit și ne-a paralizat simțurile, confuzia și furia ne copleșesc.

Mă panichez și sângele-mi năvălește în obraz, fac efort să respir, vreau să strig și nu pot.

Prin minte îmi trec fulgerător toate posibilitățile.

Cel care a tras: un proiectil rămas în armă.

Ticălosul cel scund și îndesat ar putea fi neînarmat.

Dar care dintre noi îi poate opri...

Mă înfurii pe mine însămi că sunt așa de neajutorată, incapabilă să mă mișc.

Îmi doresc să nu fi venit aici *niciodată.*

Îmi doresc să fim înapoi la New York. Îmi doresc ca Jules să nu ne fi oferit niciodată un dar așa de otrăvit.

Maceta lui Claude este pe jos, pe jumătate ascunsă sub cadavrul lui. Imaginea lui Jules îmi năvălește în minte, Jules cu pectoralii lui de King Kong și cu sulița cu vârful ca un stilet.

Mă lovește un val de neputință amețitor, care îmi taie răsuflarea, că nu pot face nimic, doar să mă rog pentru ca Jules să apară din pădure și să ne salveze.

Mă rog pentru noi toți.

Mă rog să câștigăm timp...

Deschidem mâinile și le întindem, ca suspecții care se supun ordinelor polițiștilor newyorkezi, ca să arătăm că nu ascundem nimic, că n-o să încercăm nimic.

Trebuie să tragem de timp.

– Oare Jules a auzit explozia împușcăturii?

– Ce să le *spui* criminalilor ăștia?

Orice am spune, n-o să înțeleagă niciun cuvânt. Simt că fac pe mine și-mi tremură picioarele.

Cu siguranță, imposibilul nu se întâmplă. Închid ochii, ca și cum mă aștept pe jumătate ca inamicii ăștia din senin să se evapore la fel de rapid cum au apărut și, ascult, să văd dacă aud scuze, pași care se îndepărtează...

... pentru că toate astea nu constituie decât o greșeală îngrozitoare.

Dar cel mai înalt, care are arma se duce spre Sandy și cu vârful ei îl împunge cu putere în pântece. Durerea îl face să icnească. Suflă greu, cu răsuflarea tăiată și tușește.

Nemernicul ține pușca apăsată între picioarele lui Sandy, îl împunge iar, ordonându-i, după ton, să stea nemișcat.

După care, cel scund lovește trupul prozonierului care geme, pe urmă se apleacă și-i ridică capul, apucându-l de păr.

– *Jules!,* răcnește Nan.

Da...

Cu gura plină de sânge, cu fața umflată, din nas îi curge un lichid maroniu lipicios. Jules pare incapabil să-și fixeze privirea asupra noastră sau asupra răpitorilor lui, sau a împrejurimilor.

Jules pare drogat...

Aproape despuiat, cu trupul mânjit de vopsea colorată, aidoma unui mommayoni.

Și ne imaginăm rapid povestea. Că Jules, după ce ne-am despărțit, s-a întâlnit cu indienii, acele fenomene „altfel", pe care le admiră atâta, și a prizat împreună cu ei un narcotic, poate *yoppo*, după cum arată nasul lui Jules, acea substanță periculoasă în legătură cu care l-a avertizat Claude...

Și Jules își pierde mințile.

Poate că Jules a și mâncat carne împreună cu ei, carne din țepușele de bambus, carne de tapir...

... dar, dacă criminalii ăștia spun adevărul, dacă ucigașii ăștia nu mint, nu caută scuze...

... da, e posibil ca indienii să fi mâncat carne din tovarășul lor, exact ca în cântecul pe care l-am auzit doar cu o seară înainte.

Să mănânci carnea unui incendiator de pădure...

Să-l mănânci pe unul dintre incendiatorii care distrug căminele tribului mommayoni, le ucid femeile, le decapitează părinții, le fură copiii...

Și, așa se insinuează ideea îngrozitoare: Jules, smintitul Jules, *unul dintre noi,* ar putea să fie și el canibal.

Și acum, bandiții ăștia vor să se răzbune.

Cel scund și îndesat dă drumul capului lui Jules, și-l lovește între picioare.

Un geamăt.

Iar de la Nan și de la mine, țipete, țipete isterice.

Răpitorul lui Jules se răsucește brusc și se apropie de mine, mă apucă de păr, urlându-mi în față. Acum văd că prăjina pe care o ține în mâna este sulița lui Jules.

Îmi tremură corpul din cauza unei slăbiciuni îngrozitoare, mușchii picioarelor mă lasă, și îmi înțepenesc încheieturile.

Îndesatul îmi trage una cu piciorul în spatele genunchilor, trăgându-mă în același timp, așa încât mă prăbușesc dintr-o mișcare înainte, cu fața între picioarele lui.

Îmi ține fața acolo, și-și freacă organele genitale de mine, se apleacă și cu mâna liberă mă strânge de sâni. Simt cum tot corpul îmi împietrește.

Aud cum îi scapă un sunet – pe jumătate chicotit de satisfacție, pe jumătate mormăit – printre gâfâituri.

Mi se pare că o aud pe Nan implorând, dar nu sunt sigură.

Nu *văd* pe nimeni.

Nu pot să strig.

Dar *simt*. Simt cum mă privesc ceilalți. Spaima mea: dacă mă opun, ne omoară pe toți.

Poate cineva să facă ceva...

Individul mă apasă puternic pe gât, ca să mă facă să înțeleg că e gata să mă sugrume, dacă doar deschid gura să obiectez.

Se deschide la șliț, scoate penisul în erecție și mi-l bagă cu forța în gură, apoi mă siluește astfel, fără să spună un cuvânt.

Aud numai cum suflă greu.

Niciun alt sunet pe lume...

Sunt turbată de furie, neputincioasă, jalnic de neputincioasă. Dacă mă mișc, dacă încerc ceva, sunt moartă. Văd sulița aruncată în iarbă, aproape, dar nu ajung la ea.

Și înlăuntrul meu mă arde rușinea: pentru mine, pentru noi toți, pentru întreaga lume.

După ce-și fac plăcerile... Rugăciunea mea: o să plece.

O speranță așa de mică, de jalnică. Căci o să vrea ca răzbunarea să fie completă: violul n-o să fie destul. Violul o să fie doar începutul.

Par așa de pricepuți la atac, ca și cum au mai făcut asta și altă dată, ca și cum asta au făcut toată viața.

În cele din urmă, micul monstru scapă un ultim mormăit. A terminat cu mine, așa că mă lovește în stomac, se dă un pas înapoi, și se încheie la fermoar.

Zac pe pământ, gemând. Mă doare.Vomit.

În cap mi se învârtejește un fluviu cafeniu. Păsări albe ca niște flori gigantice. Copacii se leagănă și se scufundă, ca niște catarge care se prăbușesc în marea înfuriată.

Strâng din ochi, închizându-i, îi deschid, îi închid iar. Durerea ororii mă arde în piept ca un fier încins.

Sunt într-un tunel de verde viermuitor, după care trece pe lângă mine un șuvoi de iarbă.

Cel care m-a violat se îndreaptă, călcând apăsat spre cadavrul lui Claude, și ridică maceta. Tovarășul lui cu pușca se depărtează de Sandy, dându-se într-o parte, iar violatorul străpunge cu vârful macetei tricoul lui Sandy.

Triumfător, plin de ură, cu privirea încruntată, cel care m-a violat îl scuipă în față pe Sandy.

Vreau așa de tare să-l apuc, că mâinile mă dor. Să-i scot ochii. Să-i rup gâtul.

Îmi tremură brațele și picioarele de dorința de a o face. Aleargă. Pe urmă *omoară-l.*

Vreau și eu răzbunarea *mea.*

Dar picioarele îmi sunt parcă de mămăligă. Nu pot să mă mișc. În tot acest timp, exact ca atunci când mă siluia, nu pot să mă mișc.

Așa că mă învinovățesc pe mine.

Eu am vrut, eu am ales să vin aici...

Sunt un participant voluntar.

Cu toții suntem.

Și cu acest gând, începe inevitabila deviere a rațiunii. Adânc, în bezna disperării.

Cel care m-a violat face o crestătură lungă pe pieptul lui Sandy. Apoi se întoarce la mine, îmi strecoară maceta pe sub tricou și face același lucru, pe burtă.

Ne înseamnă, deși în acest moment, nu mai simt aproape nimic.

Da, *el* pare să știe, cumva știe pur și simplu că suntem un cuplu.

Și lasă un semn. O semnătură. O ultimă insultă înainte să...

... *să ce?*

Înainte să ne ucidă pe toți? Asta trebuie să fie.

Sunt uluită: abia de simt tăietura. Gândul unei morți atât de inutile mă tulbură.

Tricoul se îmbibă cu sânge, pata mizerabilă a umilirii mele. Îmi apăs fața cu mâinile, lipsite de vlagă și lipicioase.

Pare imposibil, dar îmi clănțăne dinții, și mi se face frig.

Inima îmi bubuie, în salturi greoaie, spasmodice, spatele, înmuiat de sudoare, mi-l simt ca și cum ar fi un sac ud cu noroi, iar capul un vid cu vânt mușcător și suferință.

Nemernicul cel înalt îi face semn cu arma lui Nan să-și dea jos pantalonii scurți. Când ea ezită, îi apasă arma pe piept.

Plângând, cu chipul contorsionat de frică și furie, se supune.

O răsucește și o pocnește cu patul armei, izbind-o în umăr; cu lovituri repetate vrea s-o trântească la pământ, până când cade în genunchi.

După care o țintuiește cu capul în iarbă. Pune pușca jos, alături de el și se deschide la pantaloni, pregătindu-se să o violeze pe la spate, când aud un sunet care vine chiar din fața mea.

Cel care m-a violat pe mine râde, *râde,* îndreptându-se spre prietenul lui. Să-l ajute? Să privească? Să i se alăture?

Dar nu să ucidă, nu acum, în acest moment. Pentru că a lăsat sulița în iarbă.

Așa că, mânată de curaj și de ură, apuc sulița...

... și exact așa cum sperasem să ucid rozătorul cel gras dimineață la pârâu, arunc sulița în spatele lui.

O bufnitură înăbușită pe neașteptate, și se răsucește, șocat, scăpând un șuierat rapid.

Face un pas înapoi.

Nicio schimbare pe fața lui, doar gura căscată, în căutare de aer, iar deasupra burții goale se proiectează un punct întunecat și ud, care iese în afară vreo câțiva centimetri, ca și cum diafragma ar fi țâșnit deodată afară.

Priveliștea ne lasă pe toți nemișcați.

Trupul se prăbușește cu fața la pământ și aproape doi metri de suliță rămân în aer, ieșindu-i din spate ca un catarg de steag.

Individul care era pe punctul de a o viola pe Nan face o mișcare să ia arma. Dar Nan

înșfacă patul și se întoarce să țintească, când criminalul se duce rapid spre Jules și îl ridică în sus ca pe o pavăză, cu brațul ca un scut în jurul gâtului lui, și-l târăște pe Jules, drogat și împiedicat, în iarba înaltă din spatele lui.

Nan nu poate deloc să ia linia de ochire, și acum s-au dus, dispărând în direcția pârâului.

Nan se rotește cu arma în mână, măturând cu privirea câmpul, liziera pădurii, malul fluviului, întregul peisaj. Dar nu se vede nimeni.

Nimeni...

Sunt din nou în genunchi, mă clatin, ținându-mă de stomac. Nu mai pot să vărs, am doar senzația de vomă. Trebuie să plâng, dar nu pot.

Nan lasă arma în jos și își încheie nasturii de la șort.

Acolo, între noi, un coșmar: zac două cadavre.

Claude, al cărui cap nu mai există.

Violatorul de la picioarele mele, cu sulița îndreptată spre cer, ca și cum crește direct din pământ.

Aud un strigăt, un strigăt cavernos, puternic, dar în mintea mea e foarte îndepărtat. Vocea se aude în valuri, când mai tare, când se frânge, dar mi se prelinge pe lângă urechi.

Este Jules care țipă și, apoi, incredibil, râde.

Râde.

S-a smintit.

Ceva îmi umbrește gândul legat de el și de cadavre. Porcul ăla îndesat care m-a violat scoate câteva scâncete.

Nu-mi vine să cred.

Nici ce s-a întâmplat cu Claude, imagine neclară în colțul ochiului, cu capul care i-a explodat, o masă hidoasă de oase transformate în aschii și carne roșie deasupra umerilor.

Nu pot să-mi concentrez privirea...

Sulița din fața mea se leagănă deasupra cadavrului nemernicului, de parcă ar fi în bătaia brizei.

Și continuă să se audă sunetele alea bolborosite, ca și cum s-ar fi sufocat. Nan îndreaptă arma spre capul violatorului. Întâi vreau să spulbere bestia cu totul. Doar printr-o apăsare, să-l *elimine* de pe pământul ăsta.

Dar este inutil...

... netrebnicul este cuprins de convulsii, și se prăvălește pe o parte. Gura i se deschide larg și se revarsă un șuvoi de sânge întunecat. Are privirea fixă, ațintită asupra picioarelor mele.

Nan pleacă de lângă cadavru. Rotește arma și în același timp își rotește privirea, scrutând iar locul.

Sandy este nemișcat, are privirea sălbatică și fixă, țintuită întâi pe cadavre, apoi pe mine. Apoi îi face cu mâna lui Nan, să nu mai țină arma îndreptată spre el. Nan nu-și dă seama ce face.

Sandy țipă:

– Las-o jos, pentru numele lui Dumnezeu, las-o jos! În același moment e chiar lângă Nan.

Ea dă drumul armei alături.

Încerc, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt.

– Nenorocitul dracului! Sandy urlă către iarba înaltă. *Nenorocitul dracului!*

Se întoarce spre mine:

– Ellen? Ellen, ești bine?

Bine?

Mă uit la cadavre. Ochii-mi sunt uscați, nu pot să plâng, vreau să vorbesc rațional, dar nu-i pot răspunde lui Sandy.

În capul meu, un refren incredibil: ăsta este iubitul meu? *Iubitul meu...*

Nu simt decât dispreț pentru întreaga omenire, dispreț contrariant pentru ce cred, bine sau rău, că este prostia noastră de a – *de a ce?* – de a veni în acest loc?

Și deodată îl urăsc pe Sandy că m-a convins să vin aici.

În disperarea și furia mea nebunească, sunt convinsă că *el* ar fi trebuit să moară

pentru mine. Să moară înainte să fiu violată și, atunci nu s-ar mai fi întâmplat.

Încerc să stau în picioare, dar mă împleticesc, în timp ce se apropie Sandy. Se lasă pe vine, și mă îmbrățișează. Și știu că vrea să mă consoleze.

Să mă vindece...

Să fie iertat.

Dar îmi e greu să fac chiar și asta.

– 15 –

ACALMIA este bruscă....

Ceața se rostogolește din pădure învăluindu-ne cu totul, iar cerul, în ochii mei, se învârte atât de sălbatic, că mă doare să-l privesc.

Am senzația că trupul mi-e difuz, plutind în derivă prin bolte de verde ca într-o catedrală, plutind în derivă sus, printre arcade în explozii de vitralii.

Forme florale năvălesc asupra mea...

Apoi fiarele junglei. Monștri. Șerpi gata să atace, cu colții pregătiți să intre adânc în carnea mea.

Îl împing pe Sandy într-o parte și ochii mei se chinuie să privească atent, dar nu văd decât sulița care iese din spinarea violatorului, dreaptă deasupra solului, ca și cum ar arăta spre scenă. În jurul suliței zboară un fluture uriaș, cu pete albastre imense pe fiecare aripă: dă ușurel din aripi și aud, *aud* fiecare fluturat de aripi.

Mă uit la tricoul meu, pătat de sânge, la tricoul lui Sandy.

Nan vine spre noi, ținând maceta și arma; respiră greu.

– Cred că sunt doar doi, spune gâfâind. Trebuie să-l găsim pe Jules. Să plecăm *dracului* de aici.

Nu înregistrez cuvintele ei. Cuvintele n-au nicio logică. Încerc, fără succes, să storc puțină rușine din inimă, dispreț și furie din creier.

Dar inima mi se umple din nou, îmi e prea plină iar, iar creierul e țăndări de furie.

Îi urăsc pe toți, inclusiv pe mine...

– Apă, cer. Dați-mi apă.

Nan se uită după o sticlă:

– Fir-ar să fie, trebuie să o *luăm din loc.*

– Trebuie să ne concentrăm, zice Sandy. Să-l găsim pe Jules, da, pe urmă să plecăm de aici. Ai dreptate, *să o luăm din loc.*

– *Da,* cred.

Mișcare. Mișcare constantă, asta e. Salvarea noastră.

Dar mă aud spunând:

– Nu putem.

– Ba da, putem!, zice Sandy. Nu gândi așa. Fii *impasibilă.* O să-l găsim pe Jules și o să plecăm dracului de aici. Nu suntem pierduți, Ellen.

– Suntem pierduți, mormăi.

– Nici vorbă, pur și simplu plecăm dracului din câmpul ăsta, ieșim din căcatul ăsta, îl găsim pe Jules și...

Nu pot să mă cert cu el. Nu pot să *cred* nimic. Trebuie să fac eforturi să țin întunericul la distanță, să nu mă încolțească.

Dacă pierd lupta asta, nu înseamnă decât disperare neputincioasă. Fiindcă Sandy are dreptate: trebuie să ne depărtăm de locul ăsta al morții.

Și trebuie să facem imposibilul...

Trebuie să-l găsim pe Jules...

Așa că mă agăț de o forță care mă poate propulsa dincolo de traume. Să scutur stresul de nesuportat, întregul coșmar al haosului. Mă străduiesc să îndrept furia oarbă în altă direcție, și îmi călăuzesc mintea de la apropiata nebunie la ideea de a rămâne în viață și de a scăpa de aici.

Efortul mă face extrem de conștientă de tovarășii mei în bătălia pentru supraviețuire.

Înstrăinarea de ei, ura față de ei, înseamnă sinucidere.

Luptă împotriva nebuniei interioare, suprimă-ți eul smintit. Da: *asta este,* simt brusc dorința de fraternitate, ceea ce-mi dă o putere mult mai mare decât haosul provocat de furie.

Nemaifiind victimă, o să fiu membru al echipei... Dizolvată într-o personalitate comună, mânată de dorința de a-l găsi pe Jules și de a pleca de aici.

– S-ar putea să apară mai mulți, zice Nan, întorcându-se cu apa mea. Trebuie să-l gasim *acum*.

Sandy pare neîncrezător:

– Cum adică, *mai mulți?*

– Sigur sunt mai mulți, strigă ea. Folosește-ți *capul!* Acolo, undeva – pe fluviu, în pădure? – nu doar doi, cum am crezut. Doi n-ar putea fi de ajuns. Trebuie să fie *bande* întregi de gunoaie de-astea plătite. Tâlhăresc, incendiază, ucid pentru a cuceri locul ăsta. Lucrează pentru fermieri, fac pariu pe ce vreți. *Asta* sunt, niște *degenerați,* niște ucigași nenorociți plătiți. Și unul dintre ei îl ține prizonier pe Jules. Dumnezeule, *Jules...*

Nan apucă arma și maceta, privind furioasă spre fluviu.

– Și bietul Claude. Sunt în picioare, buimăcită.

– Iisuse, *Jules,* repetă într-una. De ce *dracu'* ai...

... nimic, se răstește Sandy. Chiar și aici, crezi că *ei* vor martori? Pentru ce au *făcut?* Crima și violul trebuie să fie infracțiuni oriunde. Urma să ne ucidă pe toți, fac pariu. Ăsta-i

adevărul. Jules nu e decât o scuză, un martor. Cine știe ce dracu' le-au făcut indienilor. Crezi tâmpeniile lor? *Gunoaiele astea?* Jules se prostea, se juca de-a indienii, asta-i tot. Fir-ar să fie, *noi nu suntem* indieni. O să ne asculte cineva. Deci lichelele astea *trebuie* să ne omoare, după ce au făcut? O să ne omoare, și asta repede. De acum încolo, doar pe *noi* ne urmăresc. Pun prinsoare. Și, apropo, acum înțeleg - de asta au plecat vecinii noștri în toiul nopții. Cei din tribul mommayoni *au mirosit* porcăriile astea. Pun pariu că indienii au crezut că *noi* suntem în siguranță, numai pentru că suntem albi. Albi, cum se prespune că sunt și nemernicii ăștia.

Într-un fel bizar, ce spune Sandy are logică. Este *credibil,* tot ce zice. Nebunesc, dar verosimil până acum.

Așa că vreau să-l înjur pe Sandy...

... și să-l înjur pe Jules.

Vreau să-i înjur pe toți bărbații ca ei din lumea asta. Și să mă înjur și pe mine și s-o înjur pe Nan. Să înjur tot blestematul ăsta de pământ pe care stăm și să înjur cerul dens și letargic de deasupra.

– 16 –

LUPTĂ...

Să-mi păstrez forța pentru evadare. Să mă controlez. Și *să nu* mă blestem singură.

Să devin împreună cu Nan și Sandy, un singur luptător...

... acum este singura cale.

– Unde credeți?, ne întreabă Sandy. De unde vin, unde-l duce ăla pe Jules?

Știu.

Mi se limpezește creierul sau în orice caz, încep să judec la rece. Închid ochii și mă chinui să mă concentrez.

– La pârâu, spun. Acolo. Trebuie să fi lăsat acolo o barcă.

– Când au ajuns acolo?

– Cui îi *pasă?*, zice Nan. Poate după prânz, când noi eram plecați...

– Din amonte sau din aval?

– Probabil din josul fluviului. Nu am văzut *nimic* acolo, sus...

– Grozav al dracu'! strigă Sandy. Exact din direcția în care vrem noi *să mergem?* Ticălosul ăla îl duce pa Jules înapoi la tovarășii lui? O să-l omoare pe Jules. Dacă ajung la fermierii pentru care lucrează – în *paștele mă-si*, în josul fluviului – suntem *toți* morți, pun pariu. *Ei fac* legea. Trebuie să-l scăpăm pe Jules, nu putem să-l lăsăm pe gunoiul ăla să se ducă în josul fluviului. Înțelegeți? Dacă târâtura aia se *întoarce?* Suntem terminați. Deja l-am *omorât* pe unul dintre ei.

De căldură, din cauza sângelui, de frică și de furie, o astfel de logică smintită este convingătoare.

Doamne, da, pot să ucid din nou...

Suntem șocați. Exagerăm rezistența, îndemânarea, forța dușmanului nostru, și trebuie să fim mai tari ca el.

Să înfruntăm jungla cu armele ei. Cu astfel de raționamente ai zice că avem mintea limpede.

Turbată de furie, mă întorc brusc și mă îndrept spre sulița care este înfiptă în spatele violatorului.

O apuc cu amândouă mâinile, pun un picior pe spinarea nemernicului și, într-o explozie de forță generată de furia mea adâncă, smulg sulița și vârful de metal din trupul lui, dintr-o singură smucitură dezgustătoare, în care îi sfârtec plămânii.

Bucățele de carne rămân agățate de vârful lamei.

Întocmai ca un vânător preistoric, rămân în picioare deasupra cadavrului, cu sulița îndreptată în sus, cu sângele care se scurge de pe lamă, cu sângele care-mi pictează mâna și brațul cu mici râuri întunecate și inegale de roșu.

Să-l ucid încă o dată.

Eu sunt Ellen Genscher? Nu acum... acum sunt geamăna ei din junglă.

Mă răsucesc, ridic sulița ca s-o înfig din nou în cadavru și, în acel moment Sandy aleargă spre mine, strigând.

Dar îi aud vocea așa cum o auzi când ațipești cu intermitențe. Mintea mi-e tulburată într-un tumult de agonie și disperare. Sandy strigă iar și las arma în jos.

Mă apucă de braț.

– *Nu!*, urlu.

Încep să tremur, să trag de el violent, să trag de mine. Ochii mi se rotesc sălbatic. Îi trag un pumn în față și începe să-i sângereze buza. Îmi aud strigătele, dar *îndepărtate*, ca și cum aș fi în afara trupului contorsionat și mă privesc.

Și acum fețele celorlalți sunt la câțiva centimetri de mine.

Pe buza lui Sandy e sânge... Are un aer tare neîncrezător. Se chinuie iar să-mi ia sulița.

– *Nu*, urlu. O să am *nevoie* de ea. Cu *toții* o să avem nevoie de ceva. Numai să nu mă *lăsați* aici.

– Nimeni nu te lasă aici, zice Nan.

Sandy mă ia în brațe. Și simt un val de ușurare care mă inundă:

– Mă simt mai bine, mă simt mai bine, spun, dar sunt departe de a fi convinsă.

Mă lasă să țin sulița și ne depărtăm de cadavrul nemernicului.

Sandy mai scoate o suliță din sac. Fixează iute o lamă la capătul ei. Se uită spre fluviu, spre pădure, vrând să cuprindă cu privirea toate posibilitățile. Pe chip i se așterne o expresie diferită, un fel de șiretenie confuză, de plăcere a conspirației.

Este evident că se gândește la modul cel mai bun de a ucide o ființă umană...

... și de a elibera un ostatic.

– O să fie exact ca la război, spune el.

Dar nu este exact ca la război. Este chiar război.

– Sandy, zice Nan, ia și pușca. Nan ține maceta și o suliță.

– Să-i dăm drumul, pierdem timp. Ellen? Mă auzi?

Îl aud, deși totul sună și arată suprarealist.

Cu toate astea zic:

– Să mergem. Pe aici. Îi găsim la pârâu.

– 17 –

MALUL FLUVIULUI...

... același traseu pe care l-am făcut dimineață.

Fac ochii mari, absorbind și cea mai slabă urmă de lumină. Chiar și mirosurile mă înviorează. În urechile celor plini de furie, *orice* sunet se amplifică.

Cum ne strecurăm de-a lungul malului, simt mușchii și tendoanele din corp, cum se mișcă și se arcuiește fiecare.

Pisică de junglă... cu nervii întinși, ascultând, observând totul.

Departe pe fluviu, malul unde am fost dimineață la pescuit, pare pașnic, aproape ademenitor.

Dar partea pe care mergem noi este iadul: o forță terifiantă, un rău nevăzut pândește din umbră, adus de curent.

Moartea din orice direcție.

Nicio garanție că pistolarul este unde mă aștept să fie, în pârâul de unde putem să-l luăm prin surprindere, să-l omorâm.

Îmi amintesc șarpele lung și cafeniu care ne-a speriat de dimineață, cum a căzut chiar de pe malul pe marginea căruia mergem noi acum, șarpele unduindu-se pe apă pe lângă bărcile noastre.

Tăcut, paralizant, fatal.

Copaci și vegetație, zidul format de pădure, totul este așa de compact.

Ochii mei renunță rapid să mai încerce să vadă dacă acolo ne așteaptă moartea.

Alunecăm, poticnindu-ne, pe unde putem de-a lungul malului, cam până la vreo 15 metri de gura pârâului și ne mișcăm din ce în ce mai încet pe măsură ce ne apropiem.

Hei, e un joc...

O să iasă alergând din pârâu, nu? Stai să vezi. O să ne bată pe umăr? O să fim liberi toți și o să ne ducem acasă. Și jocul se va termina. Gata cu piesa falsă. Pe urmă o să ne prindem de brațe toti, cu Jules cel pictat, și-o să ne întoarcem la tabără pentru cină.

Dar capul lui Claude a explodat. Violatorul tras în țeapă. Jules un animal smintit.

Totul real.

Așa că logica își dă mâna cu nebunia, furia cu răzbunarea, în timp ce aerul junglei se umple de strigătele animalelor.

Și ne târâm sus, spre gura pârâului.

Și *vedem* apa din pârâu, împingând frunze în fluviu. Prada noastră ar putea să fie chiar după meandrul ăla, așteptând într-o canoe, cu pistolul ațintit fix ca să-mi facă o gaură în creștetul capului.

Sau poate că se ascunde chiar mai aproape, lipit de trunchiul unui copac, cu maceta ridicată, gata să-mi spintece șira spinării.

– Lasă-mă pe mine în fața ta, îmi zice Sandy.

Duce arma la ochi. Dacă apare nemernicul, n-o să fie timp să țintească: doar să îndrepte arma spre el, să se sprijine bine în ea și să tragă, metoda rapidă de a ucide. Funcționează la tir, ar trebui să meargă și pentru Sandy cu gunoiul ăsta.

O să-i deschidă pieptul ticălosului...

Mă gândesc exact la asta când, imediat un fulger de lumină și căldură urmat de două explozii, una după cealaltă, bubuie dinspre pârâu și ne aruncă în Nan.

Aerul se umple de un miros de benzină arsă.

La început nu auzim motorul exterior, nu vedem nici măcar barca apărând dinspre pârâu, așa suntem de șocați, așa de concentrați să nu alunecăm în fluviu sau să ne pierdem armele.

Nu zărim canoea decât când e deja pe fluviu, la câteva zeci de metri, îndreptându-se spre larg, ca și cum ar fi fost mânată de explozii.

Sandy ochește și trage. Dar nu în cineva, căci nu vedem pe nimeni: glonțul lovește barca în lateral și face o gaură în ea.

Barca se clatină ușor, dar continuă să plutească pe apă, și, mister, aparent fără pasageri, până când străfulgerarea unui foc tras chiar deasupra copastiei, urmată de pocnetul unei arme de calibru mic, dă de gol vânatul.

Ticălosul stă întins în barcă. Și Jules trebuie să fie acolo cu el, scut pentru nemernic – ostaticul lui.

Mi se pare că aud cum ceva lovește malul în urma noastră. Dar este mult prea departe și nu e în bătaia armei pentru ca pistolul lui să fie eficient.

– Fir-ar să fie!, strigă Sandy. Să plecăm de aici!

Pădurea de lângă noi e în flăcări...

Deci asta era. Chiar sunt incendiatori plătiți, cei care ard pădurile, cei care provoacă focul. Nemernicul din canoe a produs pârjolul ăsta, cu dinamită și benzină. Flăcările se năpustesc spre cer dintre copacii aflați de-a lungul malului pârâului. Lângă noi, suprafața fluviului lucește galben și portocaliu. Aerul devine înțepător din cauza fumului.

Au venit pregătiți să provoace o furtună de foc – *meseria lor* – și acum fuge de flăcările de care intenționau de la bun început să scape.

Tabăra noastră? Indienii? Jules? *N-am făcut decât să-i surprindem...* totul e doar un sport care a scăpat complet de sub control.

Are loc o cursă... Între noi și flăcări, vrem să ajungem la tabără și la bărci, și să scăpăm de aici înainte de a fi mistuiți de foc.

Ne împleticim, ne împiedicăm, alergând pe mal. Sandy aruncă arma în fluviu.

– N-are rost, strigă. Nu avem gloanțe.

Picioarele noastre caută sprijin cu orice chip, printre rădăcini și vițe și noroiul de pe mal. Trebuie să fie animale care aleargă, așa cum alergăm și noi, îndreptându-se spre apă sau spre câmpul deschis.

Lupt ca să nu-mi pierd controlul...

Alerg așa de aproape de Nan și de Sandy, și mă chinui să nu gândesc, doar să reacționez, căci dacă ezit, dacă mă poticnesc și cad, o să fie nevoiți să calce exact peste mine.

Am nevoie de toate facultățile ca să mă orientez pe acolo și să mă feresc de obstacole: mă simt de parcă aș fi propulsată, ca într-o cutie mișcătoare, condusă de legile de fier ale găștii noastre de trei oameni.

Ajungem la zona cu iarbă înaltă, înainte de flăcări. Focul pare încă limitat la malurile

pârâului, dar strălucirea și căldura devin din ce în ce mai puternice.

Ajungem pe câmp și Nan strigă:

– Îl *lăsăm* pe Claude. Trebuie.

Înșfăcăm ce putem din echipament și aruncăm în canoe.

– O să le distrugă focul, spune Nan, cu o privire furioasă și în ochi i se reflectă parcă flăcările ce se apropie. *Se referă la cadavre...* O să ardă totul. Trebuie să-l găsim pe Jules...

Știu că are dreptate.

Dar pur și simplu nu-mi vine să cred ce zice despre cadavre. *Și nebunul ăla?* Ostaticul, catalizatorul catastrofei noastre? Jules nu este soțul *meu*.

Sandy arată cu sulița spre fluviu:

– Nenorocitul nu a luat-o în jos pe fluviu. E pe acolo pe undeva.

Și mie mi se pare că abia zăresc o barcă pe malul îndepărtat...

Fie barca găurită a luat multă apă și n-a avut altă soluție decât să se îndrepte spre malul celălalt, fie a știut exact unde se duce, chiar de la început.

Să se întâlnească cu alții...

O să se îndrepte pe fluviu în jos la prima lumină a zilei. Poate o să-l omoare pe Jules imediat, poate mai târziu. Cât timp o să fie Jules neputincios, cât o să fie prizonierul lor, scutul lor?

– Asta e, zice Nan. Încolo ne ducem, *nu putem* să-l lăsăm să o ia pe fluviu în jos.

Incredibil, dar pare să fie exact ce trebuie. Ce avem de făcut. Procedăm după o logică corectă – ba chiar lăudabilă – raționamentul nostru e chibzuit, percepțiile infailibile, legile junglei așa cum le înțelegem noi, potrivite. Acțiunile noastre o să se bazeze pe o strategie, *opera unor eroi...*

Ne strângem rândurile ca să traversăm pe malul îndepărtat și tragem aer adânc în piept, cu greutate.

La capătul luminișului, în spatele nostru, flăcările țâșnesc spre cer, la câteva zeci de metri deasupra coronamentului.

Împingem barca de pe mal și din spate bate un vânt infernal de fierbinte. Mă uit spre câmp și-mi amintesc când am zărit prima oară luminișul, doar cu o zi înainte, când i-am zărit prima oară pe vecinii noștri indieni și pe copiii lor... *chipuri simple deschise și oneste... ca ale unor păpuși...*

Doar cândva cu o zi și o dimineață în urmă, locul ăsta avea aproape o familiaritate tihnită.

Mă lovește o reverie muzicală bruscă, nebună – îmi sfârtecă inima, momentul acela pașnic pare departe într-un ev întunecat, înconjurat de familii de indieni – și în mintea mea confuză, cânt încă o dată la flaut...

... ultima mea imagine de armonie.

– 18 –

PE FLUVIU...

Sandy ia o canoe, Nan și cu mine, pe cealaltă.

Mă uit pe podeaua bărcii, dar nu-mi dau seama dacă Nan a luat camerele video. *Ratează câteva imagini spectaculare cu focul...* gândul meu nebunesc neașteptat.

Îngreunată de echipamente, barca noastră se cufundă mult în apă. Ducem cu noi cufărul din PVC cu sulițe și geanta de piele în care sunt celelalte lame.

Traversăm fluviul, și Sandy și cu mine om fi în bărci diferite, dar am putea fi la fel de bine să fim fiecare pe altă parte a unui canion vast, oricum vocile noastre nu se aud.

I-am spus, „Mă simt mai bine."

Dar, tot ce simt acum este un gol imens, care se deschide între noi, mult mai mare

decât distanța dintre bărci, iar breșa asta pare un abis.

Suntem din același aluat de luptător, Sandy și Nan și eu, chiar dacă este aproape insuportabil să-i mai zic vreun cuvânt oricăruia dintre ei.

După ce ieșim în largul curentului, folosim motoarele exterioare ca să traversăm fluviul. Nan ține cârma la barca noastră.

Arăt către un punct pe malul îndepărtat, unde se pare că pistolarul a adăpostit barca pe plajă.

Sandy dă din cap cu putere că a înțeles, și ridică sulița în aer, agitând-o orizontal cu suprafața apei, ca să ne dea de înțeles că știe exact ce avem de făcut mai departe. Face semn spre josul fluviului, către locul unde am aterizat azi dimineață, unde Jules și-a început prima plimbare, iar noi ceilalți am pescuit...

E mai puțin de o jumătate de milă în jos pe mal, de unde se pare că netrebnicul a luat-o pe uscat.

Ce-ar însemna să mergem pe jos? O jumătate de milă de umblat pe marginea fluviului în timp ce se întunecă, de noroi alunecos, de caimani în apele puțin adânci, un loc care colcăie de șerpi.

Sau să mergem pe uscat. O perspectivă și mai întunecată, o jumătate de milă întortocheată de haos prin pădure.

Nemernicul ăla ar putea să ne urmărească, probabil asta și face.

Sau poate că se îndreaptă direct spre pădure, târându-l pe Jules prin vegetația pitică.

Aș fi încă cu ochii în patru... Gândesc ca și cum aș fi în locul lui, lăsând ca următoarea mișcare să depindă de noi.

Numai dacă aș ști cu siguranță că adăpostul este aproape... Atunci aș începe să pun la cale vânătoarea imediat. L-aș reduce la tăcere pe Jules – l-aș reduce la tăcere pe vecie – apoi i-aș pune la pământ pe ceilalți, unul câte unul.

Mintea mea nu a mai raționat astfel niciodată.

Probabil că-și închipuie că nu avem arme de foc. În fine, măcar trebuie să presupunem că asta crede el, că el și tovarășul lui au controlat tabăra și nu au găsit niciuna. Singurul glonte tras a fost de la arma lui: măcar de atâta lucru o să-și dea seama.

Privesc înapoi la foc.

Peste câmp zboară scântei, și pe alocuri, iarba înaltă și uscată începe să se aprindă. În câteva minute, toate urmele noastre, toate dovezile crimei comise de mine, ale uciderii bietului Claude, vor fi carbonizate.

Nimic altceva decât cenușă.

Degete lungi galbene și roșii și portocalii de lumină se întind pe toată suprafața apei, până spre mijlocul curentului, ca și cum ne-ar prinde de spate niște gheare. Bucățele strălucitoare de lemn arzând se înalță spre cerul purpuriu al serii.

Pe măsură ce ne apropiem de celălalt mal, simt curentul apei dându-ne târcoale, împingându-ne. Nu este chiar punctul unde am aterizat azi dimineață, dar locul trebuie să fie pe-aproape.

Nan oprește motorul, iar Sandy preia conducerea. E în apă și trage barca de prora, cu pieptul și cu brațele aduce ambarcațiunea pe mal.

Nan aduce și canoea noastră în linie, ca să ne punem lângă el.

Sandy se căznește să ajungă iar în apă, să tragă de barca noastră și, ca o fiară a fluviului, ridică prora direct pe mal.

Sar în apa mică, mă îndrept anevoie pe mal spre el și, împreună, tragem ambele canoe pe jumătate afară din apă. Dacă vrea cineva să ne separe de bărci, va trebui să se chinuie și să facă zgomot – nu se poate să taie pur și simplu în liniște frânghia și să dea drumul bărcilor în jos pe fluviu, lăsându-ne izolați.

Copacii formează o arcadă joasă peste bărci, așa că suntem nevoiți să ne dăm jos în patru labe și să ne căutăm drumul bâjbâind printre rădăcini și vegetație pitică, făcându-ne loc prin frunziș până într-un punct unde putem să stăm în poziție complet verticală.

– Destul de bine, zice Sandy. Să ne oprim și să ne gândim.

– 19 –

CĂLDURA focului ne dospește spinările...

Zidul de flăcări este la sute de metri depărtare, dar pârjolul este așa de grozav, încât trupurile noastre se sufocă, parcă ar fi învăluite în plumb topit.

Lumini țipătoare aruncă raze adânci în vegetația pitică din jurul nostru.

Pe partea cealaltă a apei focul înghite ceea ce a fost tabăra noastră, fără îndoială transformând totul în cenușă, făcând să dispară în câteva secunde ce am lăsat acolo, vuind apoi spre malul celălalt, devorând totul în drumul spre înălțimi.

Și chiar de la distanța asta, lumina pe care o emană este suficientă pentru noi, ca să ne putem da seama unde suntem.

Înconjurați de junglă.

Fețele noastre, brăzdate de umbre, reflectă strălucirea diavolească a focului. Parcă am fi

un tablou de credincioși ai vreunei religii grotești, amprenta înspăimântătoare a sălbăticiei, o imagine așa de înfricoșătoare care mă face să simt că nici chiar cerul nu ne poate opri să săvârșim orice orori ni se par cruciale.

Asta este misiunea noastră.

Ne începem treaba, concentrându-ne doar asupra sarcinilor – salvare și evadare – cu atâta grabă furioasă în mișcări, că gândurile rămân ferecate într-o logică dementă.

Încerc să vorbesc, dar mi se pare aproape imposibil, chiar și când respir mă doare.

– Sfinte Cristoase, bietul Claude, zice Sandy. Când ajungem înapoi spunem că a murit în incendiu, bine? Încercând să ne salveze pe noi, ceva de genul ăsta, da?

Deci asta o să fie povestea noastră: *Cum a murit Claude ca un erou...*

Mi se taie respirația.

În jurul nostru pământul miroase a putrefacție, un milion de ani în care țărâna a hrănit pădurea, un iz acru de insecte, de creaturi devoratoare, inevitabilitatea morții.

– Sper că am făcut ce trebuie, spune Nan. Nu puteam să-l *luăm* cu noi. *Trebuie* să-l găsim pe Jules. Priviți! Arată spre cerul brăzdat cu roșu:

– Păsări care fug de foc.

Deasupra fluviului, mii de păsări umplu aerul, o furtună grozavă de țipete și strigăte ascuțite și bătaia dezlănțuită a aripilor.

– Rugați-vă la Dumnezeu să știm ce dracu facem, zice Sandy. Asta e tot, să facem *chiar* acum, și să-l scoatem pe Jules *de aici*.

Mă uit în sus, printr-o fereastră în coronament, în sus spre cerul strălucitor al nopții și văd cum se reflectă în norii trecători străfulgerarea întâmplătoare a flăcărilor care țâșnesc spre înalt.

Numai că de data asta e oarecum altfel.

Străfulgerările nu vin doar din urma noastră, de peste fluviu, din locul de unde tocmai am plecat. Și norii nu mai scânteiază portocaliu doar pe o parte, ci peste tot și de pe partea fluviului unde ne aflăm noi.

– Ia uitați-vă, zic. Vedeți norii? De jur împrejurul nostru e foc.

Dar dinspre partea noastră nu vine căldură, niciun zgomot de lemn care se frânge. Aici mirosul de fum e slab, nu ca acolo unde a fost tabăra, chiar în calea flăcărilor.

– Suntem pe o *insulă*. Nan e prima care spune asta. O nenorocită de insulă pe fluviu...

– Nemernicii, zice Sandy. Mai sunt și alții, au dat foc pe ambele maluri, dar ei n-au nevoie de insulă. *De asta* e ăsta aici. Știe că e în siguranță până se termină totul. O nenorocită

de insulă cu nemernicul ăla. Cu el și cu Jules. Poate cu mai mulți.

Încerc să-mi imaginez proporțiile incendiilor din jurul nostru și-mi revin în minte cuvintele lui Claude... *ferme de dimensiunea statului Maryland sau Rhode Island...* Cam asta ar putea fi în curând întinderea vâlvătăii care va răbufni pe amândouă malurile fluviului.

– Cristoase, zice Nan, oare un foc ca ăsta poate trece fluviul? Face ochii cât cepele.

– Nu cred, zic. Sper că nu.

Dar, dacă se întâmplă, nu e *nicio* șansă să-l oprim.

N-avem nici cea mai vagă idee despre cât de lat este fluviul pe partea cealaltă a insulei. Sau cât spațiu trebuie să împărțim acum cu răpitorul lui Jules, cel care ne vânează, cel pe care-l vânăm.

Sunt prea multe posibilități.

– Trebuie să ne păstrăm mintea limpede, spune Sandy. *Stăpânire*, asta-i cheia. Stăpânire rece. Și raționamente corecte.

Dar nu simt că stăpânesc ceva.

– Uite care-i ideea mea, continuă el, repede ca și cum ar fi în pragul panicii. Spuneți-mi ce credeți voi. Ce cred eu în acest moment? Netrebnicul e încă singur, exceptându-l pe Jules.

– Sper că-i așa, zice Nan. Dar cineva a provocat incendiile alea pe malul celălalt.

– Uite ce-i, vrem să-l scăpăm pe Jules și să o luăm pe fluviu în jos – *în viață* nu? Și pe urmă să ne cărăm dracului din Brazilia. Ăsta-i țelul nostru, de acord? Deci dacă începem să ne gândim la o armată întreagă de ticăloși, nu facem decât să rămânem paralizați de spaimă.

– Bine. Deci tu ce crezi?

– Cred că trebuie să-l țină în viață pe Jules, ca ostatic, până când e sigur că nu mai suntem... înțelegeți, un pericol. Așa că, într-un fel sau altul l-a ascuns pe Jules, pentru că dacă l-ar târî pe Jules pe aici în porcăria asta, s-ar da de gol. Dar ne va căuta curând, poate o face deja.

– Sau poate chiar înainte de zori, spun, când își închipuie că suntem pe jumătate adormiți.

– Așa e, o să încerce când o să dormim. Se oprește. Dar noi n-o să *adormim*, nici vorbă, fir-ar al dracului, absolut deloc. Și pe urmă, în jungla asta? Sandy privește zidul întunecat al pădurii care înconjoară micul luminiș. N-o să vadă absolut nimic, așa cum nici noi nu vedem, oricum nu până când o să fie aproape, chiar lângă noi. Așa că atunci o să punem mâna pe el.

Dacă analiza lui Sandy are vreo logică, e un fel de logică dementă. În orice caz însă, noi o înghițim. Ce-am mai putea face? Nu găsim nimic altceva.

– Cu siguranță o să apară dintr-una din astea trei direcții, continuă el. Din susul sau din josul fluviului. Sau direct din pădure. Cel mai probabil de acolo, de unde a ajuns... așa că eu o să stau de pază pe mal, în susul fluviului. Nan o să stea aici, lângă bărci. Tu, Ellen, te duci mai jos. Mă gândesc că este cel mai puțin probabil să vină din josul fluviului, dar nu se știe niciodată. Poate că o să-și asume riscul cel mai mare, ca să ne facă nouă cea mai mare surpriză și să dea târcoale pe aici. Dacă n-a venit înainte de a se lumina? Dacă vreunul din noi nu l-a ucis? Ne regrupăm. Ne ducem să-l găsim. Să ia fiecare câte o suliță. Și suntem pregătiți, da?

Nimeni nu are o idee mai bună. Așa că suntem de acord.

Și mă simt de parcă am cădea – cu toții – într-o groapă adâncă din pământ, scufundându-ne în lut până la epuizare și nu ni s-ar simți lipsa niciodată.

– 20 –

CÂT MAI REZIȘTI?, mă întreabă Sandy.

Eu? Dar tu? Și Nan?

– Nu știu. Fac tot ce e nevoie.

– Mai ai putere?

– Nu-ți face griji. Dacă o să am ocazia, o s-o fac din nou. *Eu* pot să ucid. Mărturisirea îmi scapă, ca o fantomă din mormânt.

Nan și Sandy se târăsc înapoi la bărci, ca să ia sulițele și vârfurile. Ne ia câteva minute ca să fixăm vârfurile la suliițe.

Facem treaba în liniște.

– Aveți grijă la vârfuri, zice Nan. Taie ca lama.

Iar, ca dovadă a acestui fapt simt pe brat sângele uscat al celui care m-a violat, și mă cuprinde din nou furia, însuflețirea din momentul când am împlântat sulița în trupul lui, forța disperată cu care am vrut s-o smulg din cadavru.

Și mă gândesc la propria mea moarte...

... de data asta ca la o imensă, nemărginită nemișcare, pe un uriaș nor alb... dar e prea liniștitor, prea periculos să te lași în voia gândului.

Așa că-mi alung din minte ideea morții.

Mintea și trupul mi se întăresc și în gând întrezăresc o lumină pătrunzătoare ca un far, o luciditate asemeni unei stele cazătoare, un meteor, o cometă, ce trece scurt prin noapte, luminându-ne drumul de ieșire din junglă.

Preț de o clipă tăcută, ne ridicăm toți privirea spre spărtura din zidul pădurii. Norii s-au risipit. Prin deschizătura din coronamentul copacilor strălucește reflecția unei jumătăți de lună care se înalță pe cer.

Un adevăr nerostit, dar recunoscut de noi toți: o să fim, fiecare din noi, momeala în capcana pe care o întindem.

– Nimeni nu e sigur de nimic, zice Sandy. Dar mă gândesc că e logic să știe că suntem aici, că avem bărci, că probabil nu avem arme. Dar nu cred că e dispus să riște prea mult. De aia a fugit mâncând pământul și l-a târât și pe Jules după el.

– Are o pușcă, spune Nan.

– Eficientă doar de la mică distanță. Câtă muniție? Cine știe? Poate că are buzunarele burdușite de gloanțe.

– Dar avem noroc, zice Nan. Noroc că e întuneric.

Noroc... ce idee.

– Și suntem în superioritate numerică, zic.

Dar nu mai adaug, *„presupunând că e singur"*

Nan zice: Ce se întâmplă *dacă* sunt mai mulți?

Sandy ezită:

– Mai mult de unul, pe insula asta? Și se întâlnește cu tipii care au pus celelalte focuri...

– Exact.

– M-am gândit la asta, să fiu al naibii dacă nu.

– Și?

– Și în cazul ăsta nu prea avem nicio afurisită de șansă dimineață.

– Exact cum îmi închipuiam. Nan are un aer inexpresiv, pare secătuită.

– Dar, adaug eu, știți că poate nici n-au venit aici. Căci dacă ar fi venit... Gândiți-vă, ar fi și înarmați. Iar noi suntem de destul timp pe aici și am fi fost morți deja. Să fie mai mulți, de ce ar aștepta?

– Sper, zice Sandy. Sper să ai dreptate.

– N-avem de ales, spune Nan. Trebuie s-o acceptăm pe asta.

– Încă ceva, zice Sandy. Trece de mine? Ajunge la voi? Să n-aveți milă.

– Poți fi sigur de asta, ripostez. Și Jules?

Nan mă privește:

– Rugați-vă să fie în viață, asta-i tot. Asta trebuie să gândim. *Să ne rugăm* să fie viu.

Ce rămâne nespus – dar ce înțelegem cu toții – este că dacă ticălosul trece peste Sandy, sunt toate șansele ca Nan sau eu să mor în zori, înainte ca ucigașul nostru să fie ucis.

Dar, sub vraja acestei logici a junglei, ne scoatem din minte viziunile astea întunecate, și ne pregătim să plecăm, fiecare singur, să ne alăturăm celorlalte creaturi care vânează noaptea.

Și ne îmbrățișăm. O ultimă îmbrățișare, pentru unul, doi sau poate pentru toți.

JUNGLA

–1 –

PĂȘIND în pădure...

... lăsăm poienița noastră în urmă, și ne strecurăm în vegetația deasă.

Nan rămâne aproape de locul pe lângă care sunt bărcile.

Sandy o ia pe mal în sus.

Eu mă duc în jos.

În câteva secunde ne despărțim, învăluiți în haosul junglei. Fiecare din noi e complet singur, doar cu planul nostru, așa subțire cum e, care ne unește.

Să ucizi... Să salvezi... Să evadezi...

Până în momentul ăsta, s-au întâmplat multe care să-mi distragă atenția de la împrejurimile palpabile.

Acum, totuși, inevitabilul fapt de a petrece o noapte în pădure, pe malul fluviului – singură, fără ca măcar un cort să mă despartă de lumea de afară – mă face să mă cutremur.

Mă stimulează o nouă conștientizare a locului în care mă aflu, și a celor ce mă înconjoară. Frunzele și vițele licăresc în lumina focurilor îndepărtate, toate puncte secrete și frânghii spectrale. Aud din nou curentul fluviului – fluviul e în dreapta mea, iar pădurea prinde viață nocturnă.

Totul este electricitate pură...

N-am fost niciodată nevoită până acum să exist depinzând de energie pură.

Asupra mea se pogoară acum o pace imensă, un frison slab continuu provocat de starea mea de conștiență îmi trece prin mii de nervi și mușchi și tendoane, contribuind la un soi de echilibru nebunesc.

Echilibru între toată natură și mine...

Un fel de justiție delirantă: Victima Se Transformă în Ucigașul Mântuitor.

Iar în seara asta e tot ce pot să accept cu mare entuziasm.

Este rațiunea...

Și asta face ca brațele și picioarele mele să se miște cu mișcări ample și line. Îmi arată unde pândesc obstacolele. Mă împiedică să mă poticnesc de rădăcini alunecoase și să cad în gropile întunecate, adevărate capcane, să-mi rup picioarele.

Asta face din mine un spirit al pădurii...

Țin sulița în față, ca să pot da deoparte pânzele de păianjen, vițele ca niște frânghii și frunzele și, uneori, o apuc cu amândouă mâinile.

Cu un fâșâit, vegetația densă se reașază în spatele meu, iute, ca și când ar fi trasă o draperie grea, apoi se închide o ușă, și în jurul trupului meu se formează ziduri vii.

Zgomotele nopții devin mai intense.

Fiarele pădurii sunt probabil alarmate de vizita mea nepoftită, se avertizează unele pe altele de apropierea mea, semnalându-și fiecare pas făcut, detectând direcția înaintării mele lente.

Fluviul...

Mă opresc să-l ascult, fluviul trebuie să fie reperul meu: dacă-l pierd, s-ar putea să rătăcesc pe veci, să nu găsesc drumul niciodată, un dezertor fără voie care-și abandonează postul, ultimul apărător al pichetului nostru, care nu reușește să-și facă datoria.

Fluviul este semnul...

Pădurea este atât de densă acum, că nu mai văd incendiul, altminteri focul ar fi ca un far.

E așa o beznă...

Pe brațe și pe față mi se aștern pânze de păianjen și, când încerc să escaladez o rădăcină groasă de copac, alunec și cad, julindu-mă pe picior și pe coapsă.

Mă așez pe pământul moale, sprijinită cu spatele de rădăcină, care pare să aibă peste un metru înălțime, și ascult cu mare atenție.

Fluviul este încă acolo.

Percep sunetul curentului care trece pe lângă mal și mi se umple inima de satisfacție. Nu m-am rătăcit. Fluviul este la locul lui, în dreapta mea.

Mi se adaptează ochii. Stau câteva clipe pe solul pădurii, simt pe spate scoarța netedă a rădăcinii de copac și nu mă gândesc de fapt la nimic, nici măcar la cel ce m-a violat.

Cu siguranță nu la cel care m-a violat.

Îmi zvâcnește piciorul acolo unde mi-am julit pielea când am căzut.

Mă ridic, cu multe mișcări mici ale picioarelor și trupului și mă răsucesc lângă copacul de care m-am împiedicat, fotografiind mental cât de precis pot acest loc deschis.

Pe urmă mă duc la copac și-mi lipesc obrazul de trunchiul lui, sprijinind sulița de el. Ridic mâinile în întuneric, în sus pe scoarța trunchiului, destul de netedă, exact ca rădăcina. Îmi las degetele să alunece singure, explorând.

Netezimea scoarței ar putea fi o problemă. În cazul în care ăsta e felul de copac în care vreau să mă cațăr.

Și vreau să mă cațăr într-un copac...

Sunt alpinistă, mă urc pe stânci și sunt bună, iar acum mi-a venit o idee.

Să-mi găsesc o cracă pe care să mă cocoț, la câțiva metri înălțime și să văd ce e jos.

Și după aia, poate dacă am noroc, să înfig sulița într-o pradă care trece pe acolo.

Dar oriunde mi-aș găsi locul de atac, trebuie să stau dreaptă. Să am suficient spațiu în jurul meu ca să pot duce brațul drept înapoi. Și destul loc liber dedesubt ca să pot arunca bine.

Aici, pe pământ trebuie să fie – nu o cărare, ceea ce este improbabil – ci spațiu suficient pentru un mic luminiș. Un punct probabil. Astfel încât oricine ar urma cursul fluviului – întocmai cum eu folosesc fluviul ca reper în aval – să fie nevoit să treacă pe lângă mine ca să se furișeze în bărcile noastre, să atace în geana zilei.

Nu e cel mai probabil traseu pentru omul nostru, cum a spus Sandy.

Dar cu siguranță cel mai surprinzător...

Ar putea să vină în sus pe mal, după ce s-a învârtit pe aici, după ce-a scăpat de urmărirea celorlalți. Asta este lumea *lui,* la urma urmelor, nu a noastră. Nu e imposibil. Ar putea înconjura și ar putea să cadă direct asupra mea.

Direct asupra mea... rugăciunea mea cea mai nebunească.

Așa că, da, o să am nevoie de un luminiș dedesubt, *exact* ca ăsta în care sunt acum.

Pun un picior pe vârful rădăcinii, ca și când ar fi fost o treaptă înaltă. Plimb mâna

dreaptă în sus pe scoarță, până când simt o denivelare, ceva de care aș putea să mă agăț bine.

Și mă prefac că mă cațăr pe stânci, fără nimic în spate, doar eu și fața stâncii.

Folosesc sulița ca sprijin și pentru stabilitate, cu capătul fără lamă bine așezat pe pământ, și salt încet un picior, iar pe celălalt îl ridic pe rădăcină și concomitent mă reazăm de trunchi. Mușchii brațelor și picioarelor îmi tremură, mai mult de frică decât de efort, și mă opresc, iar vârful lamei e la doar câțiva centimetri de bărbia mea.

Copacul pare să fie destul de gros, deși nu se compară cu uriașul de mărimea unei catedrale pe care l-am văzut mai devreme. Ăsta e poate cam cât să-l cuprindă trei sau patru oameni cu brațele, dar nu sunt sigură.

Degetele pipăie o protuberanță deasupra capului, și mă agăț de ea.

Copacul nu e chiar așa de drept cum m-am temut, ci se înclină, ceea ce-mi permite să transfer o parte din greutatea mea corporală asupra trunchiului, ușurându-mi picioarele. Dacă alunec, o să fie în esență o alunecare cu spatele, în loc de o căzătură în toată regula, ceea ce mă liniștește, dar nu prea mult. Piciorul și coapsa mă dor de la julitură și îmi imaginez cum alunec, dacă sunt mai sus și cad, o alunecare care ar putea să-mi fie fatală.

Bâjbâi cu mâinile pe lângă protuberanța din copac, care pare să se extindă în jurul trunchiului precum un colac umflat, un soi de bordură, ca să zic așa. Îmi plimb mâna în lungimea ei pe dedesubt, și impresia mea este că e lată de aproximativ 50 cm sau poate mai mult, suficient ca să stau pe ea, cu condiția să-mi pot sălta trupul de pe rădăcină, să mă cațăr și să ajung pe ea.

Deci planul meu e să mă ridic pe vârfurile picioarelor cât pot de sus, folosindu-mă de suliță, pe care o s-o proptesc de proeminență, înaintând câțiva centimetri odată, după care o să împing sulița, lăsând-o să cadă acolo, și rugându-mă să nu se rostogolească înainte să mă cocoț și eu pe „bordură".

Trec vârful lamei peste margine, apoi câțiva centimetri din coada suliței, îndepărtând-o tot timpul de mine, înainte de a executa o aruncare puternică.

Prea puternică...

Aud cum lama lovește copacul, ricoșând după ciocnirea cu scoarța netedă, cu vârful în jos îndreptat chiar spre fața mea întoarsă.

Mă arunc în copac și simt curentul produs de sulița care trece cu viteză pe lângă mine.

La doar vreo 30 cm de baza rădăcinii, vârful străpunge pământul moale, iar sulița se balansează chiar lângă ochii mei.

Mă dau jos de pe rădăcină, trag sulița din pământ și-mi amintesc de o mișcare similară făcută cu numai câteva ore înainte, când am smuls sulița din spinarea violatorului.

Dar acum senzația este una de surprinzătoare plăcere și, în simulacrul pe care-l consider rațiune, nici măcar acest gând hidos nu mă face să-mi fie rușine.

Cu sulița iar drept sprijin, mă urc pe rădăcină pentru o nouă încercare.

De data asta, sunt mult mai stăpână pe mine, mai chibzuită când arunc, cu un ultim zvâcnet, sulița în sus pe bordură.

S-o las pur și simplu să alunece pe ea.

Pe urmă aștept, cu fața spre copac, aștept să se rostogolească, să-mi treacă pe lângă chip. Dar nu se întâmplă nimic.

Arma e acolo, mă așteaptă.

Și eu jubilez...

Mă opresc ca să respir adânc, să mângâi copacul, aproape ca și cum l-aș consola pentru că-l atrag în acțiunea asta.

Următoarea mea mișcare o să fie ca și cum aș face tracțiuni, suspendată de trunchiul copacului.

Mă întind spre protuberanță, fac o flexiune și sar. Cu degetele reușesc să mă agăț rapid și sigur, dar picioarele-mi balansează îngrozitor.

Nu e nimic acolo...

Mă împing cu picioarele în scoarță, încercând să mă agăț, dar copacul opune rezistență.

Cu vârfurile picioarelor pipăi febril, caut, nu găsesc nimic, nimic altceva decât scoarța cea mai netedă.

Mâinile îmi tremură periculos. Vezica plină stă să-mi pocnească, apoi urina explodează, scurgându-se caldă și udă pe picioare.

O să cad...

Încep să alunec și doar furia îmi ține degetele. Mă văd din nou, violată dar neînfrântă, înfigând sulița în spatele nemernicului ăluia și-mi trag forța din această imagine abominabilă, și mă străduiesc și mai mult.

Cu puterea pe care o mai am în mâini și în brațe, cu mai multă forță decât am adunat vreodată, trag de restul trupului meu recalcitrant până ajung cu pieptul la nivelul „bordurii". Din copac pare să se scurgă energie în umerii și brațele mele și, mă ridic, până la talie, până la coapse, ajung cu genunchii la nivelul protuberanței, și acum mă strecor pe ea la fel de lin precum un șarpe.

Îmi turtesc obrazul de scoarța copacului și-mi mut greutatea din brațe în genunchi, pipăind cu degetele pe proeminență, căutându-mi arma.

O ating, și-mi crește încrederea, precum o coloană de oțel rece.

O strădanie anevoioasă să mă întorc în poziție șezând să-mi las picioarele să atârne peste margine. Îmi plimb degetele de-a lungul suliței, aproape cu dragoste, apoi îmi reazăm iar capul de scoarță.

Cam de patru ori lungimea corpului deasupra solului. Poate la o înălțime de șase metri. Suficient de înalt ca să-mi rup gâtul dacă aș cădea cum nu trebuie.

Dar nu e nicio șansă să arunc bine de pe creanga asta, prea mic spațiu de manevră. Și nu sunt expertă la aruncarea cu sulița.

Așa că n-am altă soluție decât să mă sui mai sus.

Să bâjbâi după o creangă mare.

Să ignor sfatul dat mereu alpiniștilor: *nu te uita înapoi... nu te uita în jos...*

Pentru că dacă găsesc ce caut? Sus în copac? Dacă găsesc locul perfect pentru a ucide? Va trebui să-mi petrec cea mai mare parte din timp *uitându-mă înapoi și în jos...* Să pun fiecare strop de concentrare pe care o smulg creierului și trupului doar în asta.

Devin conștientă de sunetul respirației mele, șuierată, murmurândă, lipită parcă de scoarță.

Aerul a devenit înțepător de la incendii, dar nu văd fum, nici măcar flăcările nu sunt vizibile, vegetația e prea deasă la înălțimea asta.

Mai sus... Mă gândesc: acolo sus, aș putea să am o perspectivă a dezastrului.

Brațele încep să mă mănânce și să mă usture de la înțepăturile de insecte. Sudoarea, urina, care se amestecă cu mirosul de sânge uscat de pe tricou, toată duhoarea asta anunță prezența mea gângăniilor înfometate din împrejurimi.

Mă împing cu spatele în trunchiul copacului ca să-mi mai ușurez mușchii de greutate și tensiune. Mă foiesc ca să testez lățimea și lungimea bordurii pe care mă aflu. E un loc bun pentru odihnă, dar nu pentru mult timp.

Pentru că nu pot să ucid de aici...

Fără grabă, mă mișc și mă așez pe vine, apoi mă ridic prudent, și întind mâinile sus, pe scoarță.

Chiar deasupra mea, mai multe crengi mici mă împiedică să văd restul copacului și am o vizibilitate destul de limitată în beznă. Întind brațele și cuprind trunchiul, lipindu-mi gura de scoarță, și simt deplin, din vârful degetelor până în vârfurile picioarelor, cum posed copacul ăsta, oriunde l-aș atinge cu trupul meu.

Îmi croiesc cu greutate drum pe bordură, cu grijă să nu calc pe suliță și s-o dărâm din nou, și mă uit în sus după o deschizătură în coroană, după locul ăla perfect pentru o crimă, undeva sus...

... când piciorul drept îmi cade în gol.

Nimic.

Îmbrățișez copacul și piciorul mi se leagănă, pipăind un punct de sprijin în aer, apoi se izbește de copac. Bordura s-a îngustat și s-a înălțat ușor, iar eu tocmai am ratat-o.

Îmi odihnesc piciorul cu sfială pe proeminența asta.

La faza asta, mă gândesc să cobor iar, să găsesc alt copac, folosindu-mă de adăpostul nopții pentru a explora copac după copac, până dau de creanga perfectă pentru crimă, deasupra acestei mici deschideri.

Dar zăresc ceva, cu coada ochiului, doar o lucire, sus, în dreapta.

Lumina lunii...

O gaură, sau mai degrabă o crăpătură mai largă din coronament lasă să pătrundă o ploaie de raze palide. Ochii mi se adaptează, și scrutez cu privirea deasupra mea în lumina slabă.

Căutând cel mai bun loc de ucis din...

Și, acolo, deasupra mea, la peste o lungime de corp, licărește. La dreapta mea, o prezență greoaie și întunecată, impregnată de promisiunea salvării mele.

Și de moartea celuilalt...

Baza unei crengi așa de groase, încât e aproape ca un al doilea copac, un geamăn

siamez care a crescut într-o parte din copacul meu, întinzându-se peste luminișul de dedesubt.

O platformă de supraviețuire, creanga aia, dacă reușesc să ajung la ea.

Și dacă pot să iau și sulița cu mine.

Șoptesc *„Mulțumesc"* cu gura lipită de copac.

Deasupra mea, aproape paralel cu acel ultim refugiu deslușesc un mănunchi de crengi mici. Aici o să agăț zimții lamei de suliță, lăsând-o atârnată în timpul ascensiunii mele.

Mă las în jos cu precauție, apuc arma, apoi mă ridic complet în poziție verticală, făcându-mi drum până într-un punct de sub crengi. Vârful suliței ajunge exact până în desișul de vegetație.

După asta iscodesc prin jur, trag și împing până când lama se prinde. Îmi desprind degetele de pe suliță foarte lent, lăsând-o să se legene singură în cercul făcut de mâna mea.

Merge.

Deasupra, văd forma întunecată, locul de unde vreau să ucid. Între mine și forma asta apar destule crengi mici pe care trebuie să le dau deoparte ca să-mi croiesc drum în sus. Apuc prima creangă, apoi totul se desfășoară rapid, aproape ca o scară. În câteva secunde, am pus un picior și o mână pe creanga asta mare.

Mă rostogolesc pe ea, mă întind, cu tot corpul perfect lungit, să iau sulița, o apuc chiar de sub vârf, trăgând-o din vegetație.

Cu arma în siguranță pe lângă mine, cu lama ei doar la câțiva centimetri de față, stau întinsă pe creanga groasă și lată, și scormonesc cu privirea în jos.

Aerul este brăzdat de lilieci.

Broaște și păsări de noapte clăncăie și fluieră în bezna pădurii.

Iar parfumul florilor nocturne îl simt vâscos în nas și în gât.

Iată-ne...

Acum tot ce am de făcut este să aștept. Și este nesfârșită așteptarea – să aștept exact ca un șarpe – să-mi aștept prada. Să aștept să îndrept lucrurile...

Să mă rog, cu toată logica mea dementă, ca el să vină pe aici, pe unde este cel mai puțin probabil.

Trupul meu rămâne aici peste noapte...

Dar dincolo de zidurile dese ale pădurii? În sus pe fluviul scăldat de lumina lunii, departe de incendii, dincolo de cascadele lăptoase? Sus, dincolo de munți, acolo unde dorm zăpezile andine, zboară și spiritul meu.

Descătușat...

Poate că sunt aici, întinsă pe creangă, și ce-i cu asta? În stare de șoc, de profundă disperare, șovăind la granița nebuniei, mintea mea prinde aripi.

Și zbor...

– 2 –

ZBORUL IMAGINAR are prețul lui...

... visarea, savurarea prea timpurie a victoriei, o victorie necâștigată și nesigură, renunțarea la orice pretenție din ceea ce rămâne din sănătatea mea mintală...

... garantează dezastrul.

Așa că mă lupt să-mi înghet inima înfierbântată, redirecționând rătăcirile minții mele cu fracturi logice, readucându-mi gândurile pe pământ, prin hățișurile întunecate ale pădurii, tot drumul înapoi ca să-i cuprind și pe Sandy și Nan.

Pot să mi-i închipui...

Acolo.

Ca și mine, fiecare într-un loc al lui de unde să poată ucide. Fiecare din noi regizând același dans al morții. Fiecare din noi sporind încleștarea inconsistentă asupra supraviețuirii.

Cât despre Jules...

Oare încă halucinează? Tot captiv? Cadavru?

Ce speranțe sunt pentru Jules, chiar și în imaginația mea?

Am putea să dăm vina pe el, dar la ce-ar folosi?

La nimic...

Jules martirul. Jules în viață. Jules vinovat sau Jules iertat: nu pot să-mi imaginez că e în măsură să ne scoată pe oricare din *noi* viu din asta.

Așa că mă concentrez asupra mea.

Și mă întreb: cât zgomot o să facă ucigașul, când o să *vină* pe aici?

Și mă rog să vină pe aici...

Ca să nu facă zgomot pe solul pădurii, nu poate pur și simplu să umble. Și va trebui să se târască.

Și să alunece șerpuind.

Sau să zboare pe deasupra, ca un liliac.

Mă gândesc la liliecii în căutare de căldură și însetați de sânge care vânează în pădurile astea noaptea.

Și înghet...

Acum pădurea din jurul meu vorbește, strigă, urlă, vacarmul nocturn în plin concert. Dar nu este ecou în pădure, frunzele moi absorb sunetele. Așa că aud ce e aproape de mine. Și am senzația că mă înconjoară toți vânătorii nocturni lăsați de Dumnezeu.

Apuc sulița cu o mână, și cu cealaltă la spate mă ajut, și mă ridic încet lăsând picioarele să-mi alunece peste marginea crengii late.

Luna strălucește mai tare...

Mă mișc, ca să mă ridic în picioare.

Ridic sulița, o țin în sus, în poziție de aruncare, repetând.

Încerc să-mi închipui o țintă acolo jos, în întuneric, o umbră conturată într-o pânză de lumină obscură, un trup apărând dintre copaci, ca pe o ușă imaginară.

Dacă stau în picioare mai câștig un metru, un metru și ceva, e limpede. Duc brațul înapoi, nu simt nimic chiar în spate.

Nici dedesubt, din câte-mi dau seama.

Pipăi creanga cu picioarele. E bună, solidă, nu se mișcă.

Mă ridic încet pe vîrfuri, cu pulpele încordate ca niște mingi de fier, apoi îmi dau drumul înapoi, cu călcâiele bine înfipte pe creangă.

Momentul morții...

Asta e tot, pentru moment.

Acum sunt sigură, în mintea mea zbuciumată... *Exact aici o să vină...*

Eu o să fiu ucigașa lui.

Și asta mă face să mă simt minunat. De fapt, foarte țicnită.

Sus, în adăpostul meu, începe să se dezvolte o simbioză aproape perfectă între mine și copac. Am ajuns în faza în care statul în picioare pe creangă a devenit așa de natural, încât, în creierul meu zguduit, șansa de a cădea în cap mi se pare imposibilă.

Până când îmi dau seama că sunt urmărită...

Nu mai departe de vreo cinci metri mai încolo, doi ochi galbeni imenși se holbează la mine.

Ochi care nu clipesc, nemișcați. Nu imaginari. Văd – cred că văd – o siluetă ce prinde formă în jurul lor, impasibilă: o mască neagră de pene care înconjoară ochii, și cu siguranță un cioc sub ea. O pasăre de noapte, de mărimea unui vultur.

Creatura clipește, cu pleoape mici ca de reptilă, apoi își mișcă picioarele galbene terminate în gheare.

Asta e o încercare...

Ridic brațul, duc sulița spre spate, nu ca să arunc, ci doar ca să-mi testez curajul, să-mi dovedesc că sunt pregătită.

Pe urmă ochii se mișcă, și capul se întoarce, forma se deplasează, ca și cum fiecare mișcare ar fi un efort și pentru ea și cu o bătaie puternică de aripi, pasărea alunecă cu ușurință, mare vânător în întuneric.

Obrajii îmi sunt muiați de umezeală; de data asta nu de sudoare, ci de lacrimi. Clipesc ca să-mi limpezesc ochii.

Să plâng... Din ce motiv? De bucurie poate, că am trecut un astfel de test.

Mă așez iar pe creangă, legănându-mi picioarele ca un puști pe un ponton, vara și îmi ațintesc privirea în jos, în văgăuna crimei.

Goală...

– 3 –

MAI ÎNCREZĂTOARE, mă întind...

... cu capul cuibărit între brațe, alunec pe jumătate în vis...

... cu privirea pironită pe cea mai înaltă turlă a unei catedrale vaste, chiar prin pereții ei subțiri ca frunza, văd stele. O stea căzătoare, un meteor, o cometă cade, lovind vârful turlei, și o lumină strălucitoare izbucnește în catedrală.

La momentul ăsta mă trezesc, clipind spre coroanele copacilor.

E ceva schimbat...

Numărul de găuri și crăpături din acoperiș s-a schimbat.

Lumina s-a schimbat, subtil, totuși e diferită.

Zorii...

Am stat prea mult într-o singură poziție, mădularele-mi sunt amorțite, nu simt nimic în picioare, în afară de furnicături.

Dacă picioarele continuă să-mi fie amorțite, sunt terminată: tipul ar putea să treacă de mine, chiar pe sub nasul meu.

S-o dau în bară...

Gândul teribil mă lovește în vintre. Și pentru prima oară din copilărie, mă scap în pantaloni, iar rahatul mi se prelinge pe fesă. Sunt convinsă că ar trebui să mă simt umilită, dar nu simt nimic. Căcatul e o chestie naturală.

Îmi concentrez mintea asupra pericolului. *Dă-o în bară iar, și asta o să te ucidă, fato. Nu căcatul...*

Pot să stau în picioare?

O să-l aud?

O să mă miroasă? O să mă dea de gol propriile-mi excremente?

Mă străduiesc să schimb ceea ce mi-am antrenat în fiecare seară membrele să facă. Opusul desensibilizării. Mă mișc înainte și înapoi pe vârfuri, contractez mușchii gambelor, îndoi genunchii, pompez viață înapoi în nervi și tendoane.

De frustrare bocesc, blestemându-mă.

Văd lumina dimineții cum mi se așterne pe mâini.

Încet – simțurile își amintesc repetițiile, reale și imaginare – mă ridic complet în poziție verticală și reazem baza suliței de copac.

Apariția luminii, oricît de palidă, acționează întocmai ca un radio deșteptător, estompând zgomotele pădurii, diminuând treptat vacarmul, lăsând doar cântecul matinal al păsărelelor.

Cu degete verzi, faptul zilei se răspândește din coronamentul pădurii, împresurându-mă, transformând totul dedesubt într-un loc înverzit plin de vegetație și încărcat de strălucirea dimineții și parcă lumina asta mă face altă ființă.

Scrutez vidul, iar formele înmagazinate în memoria mea se contopesc cu viața unei noi zile.

Fac exerciții de respirație aproape în liniște...

Spațiul din jurul meu devine mai verzuliu. Încă mai simt mirosul și gustul de fum, dar nu știu dacă incendiile continuă să facă ravagii peste fluviu sau dacă a rămas doar o cioată de pădure înnegrită, pârjolind kilometru după kilometru, aducând moarte pe malurile fluviului.

Ce aventură dementă...

Și pe urmă, mișcare. Aud, nu aripi de pasăre, ci ceva acolo jos, în vegetația din fața mea.

La auzul zgomotului, ciulesc urechile, simt un puls nebun în gât, nările mi se umflă

ca la o pisică la vânătoare, iar bătăile inimii, ca ale unui metronom, o iau razna, chinuindu-se ca un animăluț care luptă să-mi spargă pieptul.

Știu: *pur și simplu știu...*

Se mișcă o viță, dată deoparte, și din verdeață apar capul și umerii unui bărbat care se oprește apoi la marginea luminișului.

Sunt extaziată...

Sunt absolut sigură de inevitabilitatea situației: ziduri verzi care se cațără spre cerul dimineții, cântec de păsărele, un haos de culori al florilor care se deschid spre o lumină nouă...

... și toate astea amplificate de frică, de căldură, de furia mea.

Ce tablou magnific...

După cât văd, nu poartă armă. Poate are una în buzunar? Sau înfiptă la centură? Poartă o pălărie decolorată din dril, cu boruri.

Extazul meu e așa de intens, că trebuie să fiu atentă să nu fac vreun gest de bucurie.

Încep să mă rog: *Nu rămâne* acolo prea mult, unde-ți pot vedea doar capul și umerii.

Mă balansez pe creangă, cu lama suliței la nivelul ochilor.

Și, orice-ai face, nu te uita în sus...

Vă implor, zei ai pădurii, țineți-i privirea ocupată jos, în fața lui, în lături, de jur împrejur, dar NU deasupra...

... lăsați-mi viața...

Tremurând, apuc frânghia și o țin strâns: am senzația că e imensă, parcă se umflă în mâna mea. Chestia asta îmi revigorează încrederea. Mișcările pe care le-am exersat îmi revin, și mă calmez. Am încredere în ce o să fac acum, în dansul ăsta al morții din pădure.

Dacă face câțiva pași în spațiu, o să-i văd spatele. Corpul lui o să fie perfect conturat în vizorul meu, exact ca în viziunile mele. Omoplații lui fix la nivelul ochilor mei, indicându-mi precis punctul în care vreau ca lama să pătrundă prin pieptul lui și, cu puțin noroc, să-i secționeze aorta.

Dar o să ochesc cu câțiva centimetri mai jos de punctul ăla, ca să compensez arcuirea ușoară a aruncării.

Mă încordez...

Așteptând.

Pălăria se întoarce lent. Acum privește locul de jur împrejur. Duce o mână la mijloc, dar nu se întâmplă nimic. Nu apare nicio armă. Poate se scarpină pe burtă.

E ceva aproape amuzant de relaxat în atitudinea lui, ca și cum tocmai s-ar fi trezit complet singur acasă. Nu-mi pot închipui o stare de spirit mai potrivită.

Mă rog cu putere să facă ăia câțiva pași întâmplători mai aproape de moarte. Dar nu face decât să stea acolo, scărpinându-se, ca și

cum o insectă a făcut o chestie deosebit de scârboasă pe burta lui.

Stai așa, cretinule, stai așa. Dacă tu crezi că gângania aia te-a pișcat...

În gând încep să strig: Umblă, *umblă!* În urechi parcă îmi mugesc valuri care se sparg de țărm.

Dar el...

Nu se clintește. N-are un motiv anume, se pare. Ci pur și simplu pentru că este confortabil să stea acolo, o chestie naturală pe care o faci.

Flexez mușchii brațului cu care arunc, ca să-i pun la încercare, să împiedic apariția crampelor. Lama suliței prinde viață, una a ei, la fel ca un fluture care plutește pe lângă fața mea. Dar nu-mi iau ochii de la el nicio clipă.

Își schimbă poziția picioarelor, depărtându-le puțin, și atât.

În mine se dă o luptă nouă, o luptă cu panica, cu pierderea stăpânirii de sine, strădania de a rămâne perfect pe poziție, pe punctul de a lansa cea mai extraordinară aruncare pe care mă pot concentra s-o execut.

Fac exercițiul, toată gama de mișcări care duc la ucidere, știind că dacă îmi schimb greutatea cu o idee prea mult în orice direcție, o să ratez.

Probabil o să cad și o să mor.

După care individul nu va trebui decât să dea *o coup de grâce** sau – ca să economisească un glonte, o să stea liniștit – o să mă lase să mă zvârcolesc de durere până când o să mor din cauza gâtului rupt sau a spinării zdrobite.

Pare însă ușurat, se uită doar împrejur, ba chiar dă din cap aprobator. Văd cum i se clatină pălăria.

Atât de înnebunitor de încrezător în el însuși...

Bineînțeles că mă bucur că nu mă observă, dar într-un fel caraghios mă scoate din minți că e așa de sigur pe el, ca un cocoș.

Mâinile i se îndreaptă spre burtă, bâjbâie și de undeva de pe la mijloc țâșnește un șuvoi, iar eu, cât pe ce să cad în nas din cauza șocului.

Chestia asta nu a apărut niciun moment în visele mele. Asta nu făcea parte din repetițiile mele.

Șuvoiul ăla galben-verzui țâșnind în spațiu.

Nemernicul se pișă...

Fac un efort să nu țip la el. Sau să râd. Se lasă puțin pe spate, lăsând jetul să se arcuiască, depărtându-se de el, într-un șuvoi lin. Îi văd mâinile, îi văd penisul, pântecele lui în fața ochilor mei. Mai că-i văd fața pe sub borul pălăriei.

* Lovitură de grație.

Am o țintă.

Dă-i în continuare, fă pipi, netrebnicule.

Păstrează-ți senzația asta grozavă produsă de prima pișare lungă de dimineață a armăsarului.

Până mori.

Sunt aproape, aproape în poziția la care visez. Nu am o țintă perfectă, dar o țintă vie, pe cât de nemișcată pot spera vreodată să am. O pradă așa de credulă, că se gândește că poate să se oprească să fluiere.

Imbecil individ, cretin dăruit de zei.

Urina lui curge într-un șuvoi constant, nediminuat, dar nu aud absolut nimic, zgomotul de valuri sparte din urechile mele e așa de intens. Pădurea întreagă ar putea să cânte și să urle, iar eu n-o să aud în veci.

Vreau să sărut lama înainte de a lansa suliița în zborul ei final.

O fac, în gând...

Pântecul său în formă de V este în raza mea vizuală acum, iar penisul la câțiva centimetri dedesubt.

Mă gândesc la amicul lui: *Ce mi-a făcut acolo în câmp...* Și cum a plătit pentru asta.

Pipăi tăietura lungă pe care o am pe stomac.

Pe urmă zâmbesc în sinea mea.

Țintesc penisul lui... Asta o să rezolve mica problema legată de arcuire. Calea pentru

aruncare este liberă. Așa cum văd eu impactul, vârful suliței ar trebui să intre exact deasupra părului pubian. Deja cu ochii minții văd sulița care iese din trupul lui, înălțându-se oblic.

Devenim așa de intimi în aceste ultime momente: aproape că face parte din mine.

Așa că acum știu...

Pur și simplu știu că e ca și mort, câtă vreme atac cu forță lină, contând mult mai mult pe braț și pe umăr, mai mult pe puterea pieptului decât pe greutate. Trebuie să-mi păstrez echilibrul.

Nu e o situație perfectă dar, în mintea mea făcută țăndări, totul arată excepțional de bine.

Îmi trag forța din creanga mea, din copacul meu cel solid.

Mă ambalez cu starea asta vecină cu nebunia și sunt pe punctul de a face un act de forță care ar putea să strice totul. *Sau să acționeze în favoarea mea,* să transforme posibila ratare într-o acțiune perfectă.

Penultima mișcare, ultimii câțiva centimetri pentru brațul meu care se duce înspre spate.

Și ăsta încă face pipi, Dumnezeu să-l binecuvânteze...

Pe urmă se mișcă, nu tot corpul, doar capul. Se uită în sus, în timp ce încă urinează și-i zăresc chipul.

La început, nu știe ce vede, n-are nicio reacție. Se așteaptă la vițe verzi, frunze verzi, trunchiuri cafenii de copac. Nu la o femeie, scăldată într-o lumină verde, parte a unui copac, răsărită dintr-o creangă la câțiva metri deasupra lui.

Și tot ca un șarpe...

Deschide gura, cred, dar nu aud nimic. Corpul mi-e perfect întins. Mă ridic pe vârfuri, apoi mă las în jos, cu sulița lansată, cu nimic în mână, și mă aplec înainte, ghemuindu-mă.

Cad...

Simt cum un picior îmi alunecă de pe creangă, și ce se întâmplă după asta, nu sunt sigură. Dar stau pe burtă, mă agăț cu brațele de creangă, și-mi înfig picioarele în ea, ca și cum aș călări un cal nărăvaș neînșeuat.

N-am aer și mă chinui să-mi trag sufletul.

Și mă uit în jos.

Se prăbușește în genunchi, trăgând de sulița înfiptă în vintre. Zona dintre picioare și coapsele devin întunecate, aproape negre.

Fix la țintă...

Îi cade pălăria. În vârful capului văd o mică chelie.

Lovește pământul cu genunchii, cade pe spate, ținându-se încă strâns de suliță.

După care face un lucru înspăimântător. Cu forța care i-a rămas, trage de suliță, smulgându-și-o din trup.

Urmează o încâlceală roșie-cenușie – *mațele* – agățate de lama zimțată. Stomacul i se golește în poală, și pur și simplu nu se mai oprește, iar individul se prăvălește într-o parte, și în tot timpul ăsta zvârcolește violent din picioare, de parcă ar încerca să fugă ca să-și salveze viața.

Jur că simt duhoarea măruntaielor lui, iar putoarea mă face să mă cutremur. Îmi dau seama că alunec peste marginea crengii. Mă apucă amețeala de spaimă că o să cad chiar în mațele lui.

Mă agăț cu putere de cracă, ridicându-mă în mâini.

Și acum, pentru prima oară realizez cine este.

Sau cine nu este...

Este ras. Cel care-l ține captiv pe Jules, bărbatul care a fugit ascunzându-se în iarba înaltă? Care aproape că a violat-o pe Nan? Bărbatul ăla avea mustață.

Tocmai am ucis un alt bărbat.

Un om nevinovat?

Sau un alt incendiator, un ucigaș plătit, un nemernic de pe malul celălalt. Oare există vreo cale de a afla? Nu cu certitudine.

Închid ochii. Oricine-ar fi – *o fi fost* – cadavrul ăsta fără măruntaie, nu e bărbatul care presupuneam că ne vânează, cel care trebuia ucis.

Câți oameni mai sunt pe insula asta din mijlocul fluviului...

La prima vedere, am omorât un om care n-a făcut altceva decât pipi, poate un om neînarmat, cu siguranță nu un bărbat care urma să mă omoare pe mine.

Nimeni, nicio persoană rațională n-ar putea spune că gestul meu a fost accidental sau grăbit, o izbucnire de moment... *Am creat o ambuscadă, așteptând să ucid...* Am așteptat o jumătate de noapte. Totul premeditat, calculat la fel ca instrumentele juridice folosite în profesia mea. În oricare țară, chiar și în jungla asta, treaba se cheamă crimă.

Ce-a făcut furia mea...

Înaintez încet, cu precauție pe creangă. Mi-e prea rău ca să risc să stau în picioare, așa că alunec pe trunchi. Picioarele parcă își găsesc singure drumul în jos și cobor, mă las pe rădăcină, apoi pe pământ, și mă apropii de cadavru.

Mă opresc, nemișcată ca o stâncă și urmăresc un uriaș fluture albastru cu galben care plutește într-o rază de lumină și lent, dă roată cadavrului, o dată, de două ori, înainte de a-și fâlfâi aripile către o altă rază de lumină, și de a descoperi o floare care tocmai se deschide spre lumina zilei. Aici, fluturele își închide aripile și aproape că dispare.

Brusc pădurea devine tăcută, nu se mai simte aerul care agită frunzele și vițele. Lumina verde e atât de palpabilă, că pot s-o apuc. Departe, sus, în coronament, există viață, dar în jurul meu e doar moarte, pământul nimic altceva decât îngrășământ în putrefacție care emană o duhoare densă și amară de acid.

Sulița zace tot acolo unde a lăsat-o tipul să cadă, cu vârful încă încurcat în măruntaiele lui.

Greața...

Cad în genunchi, pe pământul acoperit de vegetație luxuriantă, iar duhoarea putrescentă chiar a solului mă îneacă, îmi blochează nările, aburii sunt aproape ca un fluid dens.

Și deodată pământul prinde viață. Furnicile mărșăluiesc pe fața lui, ritmurile pădurii tropicale sunt atât de rapide: descoperire, înfrângere, moarte, înlocuire – totul, o chestiune de câteva clipe.

Strigătele matinale ale păsărilor spintecă pădurea, vibrând în jurul meu.

Nu trebuie să amețesc...

Nu am voie să leșin. Nu acum. Nu după ce am ajuns până aici.

Mă ridic și privesc spre coroanele copacilor, uluită de situația în care mă aflu. Lumina devine mai puternică. Trebuie să mă întorc la ceilalți, fără să fiu descoperită.

Și trebuie să fiu înarmată...

Mă studiez; înțepături de insecte peste tot pe picioare și pe brațe, o julitură zdravănă pe un picior, tricoul negru de sânge și sudoare, pantalonii scurți năclăiți de propriile mele dejecții.

Totul pute și râgâi, dar nu pot să vomit. Nu mai e nimic de făcut.

Îl studiez mai îndeaproape.

E îmbrăcat ca răpitorul lui Jules, dar ce importanță are asta? Confuzia de persoană o să influențeze jurații? O să ajute la reducerea pedepsei? În loc de condamnare pe viață, un fleac de douăzeci de ani, putrezind într-o închisoare din Amazonia.

Îi dau roată, cu precauție.

Are un cuțit uriaș, într-un toc de piele la spate, la curea. O unealtă justificată în junglă, nu prea e un dispozitiv pentru intenții criminale.

Am nevoie de o armă...

Orice armă, dar nu mă pot mobiliza să-i iau cureaua, pentru tocul cuțitului. Așa că scot din toc cuțitul, de mărimea unei macete mici și, în timp ce fac asta, cadavrul se mișcă, și-i țâșnește un șuvoi de sânge pe gură, întocmai ca un fruct tropical roșu și copt.

Cu cuțitul cotrobăi prin buzunarele lui și dau de ceva metalic.

Ar putea fi mărimea potrivită...

Îndepărtez de pantaloni intestinele împrăștiate și mă călesc pentru efortul de a-i băga mâna în buzunar.

Și, exact cum speram, găsesc un revolver mic.

În mod clar, nu e o unealtă necesară în pădure.

Alt incendiator. *Musai* să fie un ucigaș plătit, care probabil încerca să ne surprindă din altă direcție decât cea din care vine prada noastră.

Așa că nu mai sunt așa de încurcată în ce privește cu uciderea lui. De fapt, mă simt ușurată.

Acum am suliță, macetă, revolver.

Și creierul meu furios.

Înarmată până-n dinți...

Și trebuie să-mi găsesc drumul înapoi la ceilalți, fără să dau nas în nas cu răpitorul lui Jules, prada noastră, vânătorul care ne vânează. Fără să fac atât de mult zgomot, încât să mă dau de gol.

– 4 –

DU-TE...

... direct la fluviu, înapoiază-te la locul cu apă puțin adâncă.

Nu risca să te rătăcești în haosul ăsta.

Fluviul o să mă ascundă. O să mă apropii de ei dinspre fluviu.

Cât despre cadavru, mațe... Probe, poate. Mă ocup de asta mai încolo. Poate că fluviul ar putea să ascundă și porcăria asta, pur și simplu să devoreze totul.

Sau putem să ne întoarcem și să-l ardem.

Aud fluviul și mă țin după sunet. În mâna stângă, maceta și sulița: arma victimei mele în dreapta.

Fără somn, fără mâncare, dar nu mă simt slăbită. Rămâne doar setea. M-a cuprins un fel de amorțeală, care mă ține în picioare.

În vegetație, totul este întunecat în jurul meu, în ciuda primelor raze de soare.

Aud fluviul, dar nu-l văd. Poate că-l pot mirosi.

Pădurea devine prea deasă ca să pot merge dreaptă, așa că mă ghemuiesc, apoi mă târăsc, croindu-mi drum prin vegetație cu sulița, apoi cu lama macetei.

După vreo treizeci de metri ajung la fluviu. Malul îndepărtat, locul de unde am plecat abia ieri, acum nu e nimic altceva decât cioate negre fumegânde, schelete de copaci, mărețele catedrale ruinate. Încă mai mocnesc vreo câteva incendii de mici proporții, creionând un tablou de nesfârșită devastare.

Nimic nu mișcă pe fluviul acoperit de cenușă.

Malul de lângă mine e așa de plin de rădăcini groase și mari care se întind până în apă, că nu văd mai departe de câțiva metri în direcția în care trebuie să merg, înapoi în amonte, unde sunt canoele noastre.

Alunec în apa care-mi ajunge până la mijloc și merg împotriva curentului, ținând armele deasupra, la înălțimea umărului.

Nu e decât sunetul fluviului...

Simt curenții în jurul meu, iar fundul fluviului e ba noroi, ba pietre. Înaintarea e așa de lentă, așa de dureroasă, că mă tem să nu alunec într-o încâlcitură de rădăcini subacvatice, și să-mi sucesc glezna.

Avansez câțiva centimteri la fiecare pas. Dar simt că devin curată, apa spală murdăria și duhorile mele.

Deși curenții nu sunt nici pe departe la fel de puternici ca în amonte, unde am făcut body rafting pe cascade, fluviul îmi rezervă acum un alt pericol.

Sângele de pe corpul meu...

Orice ar putea să-mi dea târcoale pe la picioare și pe la talie, dar nu am cum să știu, apa e așa de lăptoasă și cafenie, îmbâcsită de cenușă. Piciorul julit e carne vie, o invitație pentru cine știe ce paraziți zburdă prin apele astea, o chemare la cină pentru piranha rătăcind în amonte, după ce-au bântuit în josul fluviului.

Deasupra mea, lumina timpurie devine palidă, un cenușiu fantomatic.

Trec de o mică meandră și, cam la vreo 25 de metri mai încolo, observ ceea ce ar putea fi bușteni în putrefacție pe mal, dar nu sunt.

Nu e nimic în jurul bărcilor noastre, doar o lumină stranie care le face să pară ca niște canoe fantomatice, obiecte supranaturale.

Speranța mea...

... să mă strecor pe mal pe lângă bărci, să mă târăsc la ceilalți, să-i găsesc în viață, treji, încă așteptând, de veghe.

Și gata să ucidă.

Bâjbâi printre rădăcini în apa puțin adâncă, mă împiedic și cad peste o canoe. Mă lovesc la coapsa zdrelită, și doare al dracului.

O clipă, sunt tentată să pun sulița în barcă. O astfel de armă ar putea fi inutilă, căci știu că nu o să pot arunca cum trebuie din canoe, în sus prin tunelul verde, înspre luminișul unde așteaptă Nan.

Dar nu...

... o s-o iau, pentru orice eventualitate. Mă tem s-o las aici, mă tem că ar putea să-l ucidă pe vreunul dintre noi. Îmi și imaginez cum mi se împrăștie mațele pe jos în pădure.

Mă chinui să mă cocoț pe mal și mă studiez. Nu pot să evaluez pagubele. Dacă m-au atacat paraziții în fluviu, ar putea să treacă săptămâni întregi până să se manifeste dezastrul pe care îl fac în organismul meu.

Examinez mica macetă. Cu lama de vreo 15 cm lungime, ascuțită – nu la fel de ascuțită ca vârful suliței – maceta are zimți, o unealtă extrem de utilă.

Gravate pe lama de oțel, cuvintele *TRAMONTINA Brazilia*, cu mânerul atașat de lamă prin trei nituri. Cântărește poate un kilogram.

Folositor, dar numai de aproape.

Iar revolverul? Încărcat, așa că nu pot decât să presupun că funcționează. Nu sunt

pregătită să-l încerc, ca să nu mă dau de gol. Deși n-am tras niciodată cu o armă ca asta, oare de câtă știință am nevoie?

Ținteşti și tragi.

Probabil că oricum nu are prea mare precizie peste șase-șapte metri. Și nici prea multă forță să ucidă dacă depășești distanța asta de câteva ori.

Atât de puțin spațiu, în luminișul din față, unde e Nan.

Ascult, dar nu aud niciun sunet din direcția aia.

Fie Nan e foarte bună la păstrat tăcere, fie e moartă.

Individul – *indivizii* – ar fi putut veni dinspre amonte, umblând prin apă, ca mine, ar fi putut urca pe mal aici și ar fi putut deja s-o fi ucis, după ce l-au ucis pe Jules.

Iar Sandy...

Dacă eu am putut să ajung până aici, poate oricine, mai ales cineva care cunoaște fluviul, care se mișcă în direcția curentului, nu împotriva lui, ca mine.

Poate că am dat-o complet în bară cu planul nostru...

Mă deplasez pe genunchi și pe coate și mă întind pe mal.

Ideea... să mă strecor chiar în punctul ăla, exact unde ar trebui să fie Nan.

Și dacă e încă în viață? Să mă rog să nu mă confunde cu vreunul dintre pistolari.

Cu pistolul în mâna dreaptă și cuțitul în stânga țin sulița în diagonală pe brațe, cu vârful în fața mea, unde-l pot vedea. Cu o încetineală chinuitoare, încep să mă târăsc pe burtă, pe drumul ăsta mizerabil pe care l-am făcut ieri.

Vârful suliței se tot agață în frunze și vițe, împiedicându-mă să înaintez, dar să fiu a naibii dacă renunț acum la vreo armă.

Piciorul julit începe să mă doară.

În apă, încercând să mă ghidez, deplasându-mă împotriva curentului, am pierdut contactul cu trupul meu pentru o vreme. Forța fluviului m-a pătruns pur și simplu, și m-am luptat cu forța curentului, uitând de durere.

Dar acum mi-e capul greu...

Mă simt slăbită, înspăimântată că n-o să reușesc să gândesc limpede și știu că trebuie să iau în calcul și alte probleme.

Altminteri totul e pierdut.

Mă sprijin în coate, scrutând cu privirea prin tunelul de verdeață, dar sunt încă mult prea departe, iar vegetația prea deasă.

În timp ce mă târăsc, îmi revine în urechi zgomotul de valuri sparte de țărm.

Pădurea și aerul sunt învolburate de umbre verzi fremătătoare care zboară prin fața

ochilor mei. Începe să curgă sudoarea pe mine, ard energie cum n-am mai simțit vreodată, iar durerea și teama îmi sunt combustibili.

Mă opresc, ascult, luptând cu vuietul oceanului din capul meu. Strigătele unui papagal macaw străpung aceste zgomote interioare, și o altă pasăre țipă răspunzându-i.

Și apoi, în fața mea, un zgomot nefiresc, ca și cum s-ar ciocni metal de metal, *un zgomot total nelalocul lui...*

Dar nu sunt sigură că aud chiar asta, nu cu zgomotul de valuri din urechi. Vreau să strig la Nan, dar nu îndrăznesc.

Mă strecor mai repede acum prin pădure. Mă apropii de zgomotul făcut de metal pe metal și mă opresc, ridicându-mă pe coate ca să mă uit spre luminiș.

Dau drumul suliței, cuțitului și mă chinui să mă ridic pe genunchi, ținând revolverul întins în fața mea.

Ajung la capătul tunelului de verdeață în câteva secunde și văd picioarele goale ale lui Nan, care e cu spatele...

... și în fața ei, fluturând cu grijă o macetă uriașă, *un bărbat gras,* ce rânjește ca un nebun, respirând greoi și sacadat.

Absolut sigur nu e bărbatul care a încercat s-o violeze. Ăsta e mult prea masiv. Nu e unul pe care să-l mai fi văzut.

Dar nu pot să trag cu pistolul, nu pot să-l omor, pentru că între mine și el e Nan.

Încă rânjind, face o mișcare lentă spre ea, iar Nan se aruncă spre el, cu sulița întinsă. Se duelează, *duelează*...

Ăsta e zgomotul pe care îl aud.

Îi întoarce lovitura cu maceta, parând atacul ei, lovește vârful suliței și se aude încă un sunet metalic ascuțit.

Chestia asta pare să-l amuze.

Își schimbă poziția corpului ca s-o atace, lovind aerul cu maceta în mod repetat. Și, în timp ce se mișcă, în timp ce se deplasează în semicerc, din spatele lui îl văd venind pe Sandy.

Nan! Fă-l să se miște!, strig în gând. *Fă-l pe imbecilul ăla să se miște!*

Sunt pe punctul de a urla.

Oferă-i lui Sandy spinarea pistolarului...

Spinarea lui mare și grasă. Nu-i dă nicio șansă nemernicului, Sandy. Taie-i nenorocita aia de șira spinării.

Sandy ține brațul întins în spate, așteptând un moment prielnic, dar nu poate arunca, nu câtă vreme există riscul de a o lovi pe Nan în locul lui.

Nan înțelege, preia ofensiva și lovește cu putere, ca să-l facă pe netrebnic să se miște, să poată să expună spatele lui uriaș pentru

lovitura lui Sandy. Metalul ciocnit cu metal face ca haosul verde să răsune.

Porcul, duelul îi face prea multă plăcere. Se joacă cu Nan, ca și cum ar fi sigur că poate s-o ucidă în orice moment ar vrea.

Nu încetează nicio clipă să rânjească.

Zgomotul făcut de maceta de oțel pe lama de oțel a suliței îmi năpădește creierul, făcându-mă să înaintez.

Spinarea ticălosului e cam la cinci metri de Sandy. Fă-o, *fă-o!*

Și ca și cum mi-ar auzi gândurile insistente, Sandy o ia la fugă. Schimbă poziția suliței, apucând-o cu mâna ținută în jos și aleargă să-l înjunghie.

Unu.

Doi.

Trei sărituri rapide.

Sulița înapoi, și jos.

La cea de-a patra săritură a lui Sandy, Nan se repede la adversarul ei, ca să-l deruteze în legătură cu ce se întâmplă. Și deodată, atacatorul se năpustește în lama lui Sandy, apoi porcul se prăbușește peste ea și peste Nan.

Nan se rostogolește de sub el, și văd cum mijlocul și partea de jos a spatelui lui se închid la culoare. Și cum se zvârcolește pe jos, fața i se contorsionează și sângele îi țâșnește pe gură, de parcă ar fi un izvor din pământ.

Sulița înfiptă în spatele lui continuă să vibreze ca și cum ar fi fost lovită cu un ciocan.

Ce s-a întâmplat după aia, n-o să știu niciodată cu certitudine. Dar brusc, întreaga pădure e plină de zgomote incredibile.

Strigăte... împușcături... țipete de durere...

Sandy e în genunchi, iar Nan se zvârcolește pe pământ, cu fața îngropată în mâini, cu mâinile acoperite de sânge.

O armă se descarcă în fața mea. Mă arunc la pământ și din poziția ghemuită, încep să trag nebunește spre locul de unde se aude zgomotul.

Din nou se descarcă o armă, nu bum!, nu explozie, ci un pocnet înăbușit. Uruitul din urechi încetează și acum n-o aud decât pe Nan care urlă la câțiva metri de mine.

O armă se descarcă pentru a treia oară. Și acum văd un bărbat care iese împleticindu-se din pădure, din cealaltă parte a luminișului, și trag din nou.

Trupul lui se smucește, cu o mișcare convulsivă din umăr, nimic deosebit, doar o atingere ușoară, ca o briză, dar mai precisă, mai concentrată.

Cu toate astea, rămâne în picioare.

Arma i se descarcă din nou, și-mi dau seama că nu ține nimic. Brațele îi sunt pe lângă corp, aproape țepene, și trage convulsiv în pământ.

Îl ochesc iar și trag, dar se pare că ratez. Nu contează, oricum o să cadă, cu fața în țărână.

Și în timp ce cade, arma i se descarcă încă o dată, apoi se așază tăcerea peste toate, numai Nan nu tace, urlă, încă urlă.

Mă ridic în genunchi exact la ieșirea din tunelul de verdeață și, atunci zăresc un al treilea cadavru zăcând în luminiș, chiar lângă cel al pistolarului. Un cadavru aproape complet dezbrăcat, pictat în culori închise, ghemuit în poziție fetală, nemișcat precum o stâncă.

Iar din spatele gol, curge un șuvoi imens de sânge.

– Jules!, urlă Nan. Jules!

Și primul meu gând: *„L-am împușcat?"*

Cu toate focurile nebunești pe care le-am tras în direcția aia, *eu* l-am lovit pe Jules?

Impulsionată de o forță care nu mai cuprinde pe nimeni, Nan se târăște în genunchi spre cadavrul pictat, și mâinile ei apucă fața lipsită de viață, inutilă, a lui Jules. Propriul său chip e murdar de sânge, e o siluetă zdrobită, contorsionată, prosternată, aproape una cu pământul.

Mă târăsc afară din tunelul de verdeață și ajung la ea în același timp cu Sandy. Sub Jules, pământul e negru de la sângele lui. Jules e nemișcat ca stânca.

Întind mâna și o ating pe Nan pe umăr, spun ceva, nu știu ce, dar parcă nici nu e vocea mea, ci doar o voce străină, egală, o voce rece, nemelodioasă, din care muzica a dispărut pe vecie.

Nan își întoarce chipul spre mine, și acum văd că e tăiată. Când a căzut atacatorul peste ea, o lamă – lama de la sulița ei? maceta lui? – a tăiat-o la ochiul stâng. Ochiul bun se rotește, căutându-mă.

Pe chipul ei lucește o rază de lumină matinală. Pleoapa și ochiul drept sunt tăiate în diagonală, cum la fel e și obrazul chiar deasupra nasului. Se vede osul alb.

Își rotește ochiul cel bun, încercând să ne curpindă în raza ei vizuală.

– Te văd... Ochiul...

Încerc să o curăț pe față cu cămașa ei, și acolo unde șterg sângele, fața îi e radioasă în lumina zorilor. Ochiul tăiat nu sângerează, dar e spintecat, o tăietură curată și un fluid apos îi acoperă corneea, umplând orbita. Pare că ochiul tăiat nu mai este, dar niciun vas de sânge important nu arată că ar fi secționat.

Plânge cu suspine:

– Jules? *Jules?*

Jules nu se mișcă.

Trupul criminalului, cel cu arma, este lipsit de viață.

L-am omorât...

Probabil că l-am omorât, dar nu puteam să-l omor pe Jules: Nu, n-o să mă *las* să cred asta.

Mă duc spre cadavrul celui pe care sper că l-am împușcat.

– Ellen!, strigă Sandy.

Continui să merg, încet, ca în transă.

– *Nu*, Ellen!

Mușchii spatelui mi se încordează. În tot acest timp mă pot vedea, ca și cum aș fi spectator și mă urmăresc pe mine însămi.

Dar *nu* sunt eu, este geamăna mea smintită, ca ieri, pe câmp... *Cineva pe care nu-l cunosc...*

– Nu!, strigă Sandy. Fir-ar să fie, *lasă*-l, e mort. Vocea-i e foarte tristă, iar groaza și disperarea îl înecă.

Cad în genunchi și încep să plâng; târându-mă până la cadavru, apuc bruta aia de păr și-i ridic fața. Revolverul meu e la nivelul ochilor lui, pregătit să-i spulbere fața chiar și numai dacă clipește.

Dar tot ce văd sunt doi ochi goi, doi globi oculari galbeni de parcă ar fi suferit de malarie, două pietre imobile și vechi care se holbează la mine.

Turbată de furie îl apuc de păr mai tare, mișcându-i capul ca să-i văd mai bine fața.

Numai că nu pot spune cu certitudine...

Cred că e îmbrăcat ca nemernicul care a fugit ascunzându-se în iarba înaltă, care a

încercat s-o violeze pe Nan, cel care, sper eu, l-a împușcat pe Jules.

Dar nu pot zice cu absolută siguranță, n-aș putea jura niciodată.

Și ăsta are mustață. Un porc mizerabil, urât, la fel ca criminalul care a urmărit-o pe Nan, măcar atâta lucru îmi amintesc, și aceeași statură.

Mă uit la rana mortului. Acolo unde bănuiesc că l-am împușcat, unde i-am lovit umărul stâng, e o pată roșie. Dar nu pare o rană fatală.

Îi dau drumul la păr. Capul cade, cu fața la pământ, iar eu mă dau înapoi.

Gâtul îi e străpuns de un băț negru și subțire, cam de 10 cm lungime. Chiar la ceafă, sub urechea stângă, la baza craniului.

Mă cuprinde amețeala. Îmi revine în urechi zgomotul valurilor sparte, din ce în ce mai puternic. Ezitând, întind degetele pentru a atinge săgeata minusculă și în momentul ăla explodează un strigăt tânguitor din haosul verde care ne împresoară.

Uhuu-uu...

Uhuu-uu-uu...

Uhuu-uu-uu-uu...

Doi indieni. Ies în luminiș, străpungând vegetația, strigându-și cântecul cu voce ascuțită, dar și cu o forță extraordinară; sunt goi și complet pictați cu negru.

Primul care ajunge la mine începe să se bată cu pumnul în piept, țipând „Kudure. *Kudure!*" Și arată spre bărbatul mort, aflat între mine și el.

– Uhuuoa!

Cel de-al doilea indian arată și el spre cadavru, la săgeata din spatele urechii, și strigă:

– Uhuuoa!

Amândoi strigă, agitând niște tuburi de lemn.

... *Indienii își omoară victimele cu săgeți otrăvite.*

... Explicația lui Claude îmi revine în minte... *venin de șarpe... paralizează toți mușchii... convulsii... atac de cord și sufocare...*

Mi se pare că-l recunosc pe unul din indieni, tatăl fetei frumoase cu ochi verzi care s-a cocoțat în copac după fructe.

Ei l-au ucis pe Jules...

Mă uit la cadavrul din brațele lui Nan. E plină de sângele lui Jules. Dar nu văd niciun semn că ar fi victima săgeților sau arcurilor indienilor.

Jules a fost împușcat...

Indienii fac semn din cap spre noi, de parcă ar vrea să ne liniștească. Dau târcoale cadavrului ticălosului, studiindu-l îndeaproape.

Deci asta a fost. S-au terminat crimele, acum știu, sunt sigură de asta. Și încep să suflu mai bine, cu respirații scurte, clare.

– Ajut-o pe Nan, îi spun lui Sandy. Ochiul ei. Adu trusa pentru primul ajutor din canoe.

Sandy se întoarce cu trusa pentru primul ajutor și încep să-i curăț rana lui Nan, lipindu-i pe ochi un pansament mare, care-i acoperă jumătate din față. Ochiul celălalt îi lăcrimează, și își ține mâna pe cadavrul lui Jules.

– Nu simt nimic aici, spune, decât că globul ocular se micșorează. Celălalt ochi e complet încețoșat.

Pe fața ei roiesc muștele. Peste tot sunt insecte, pe toate cadvrele.

Lipesc pansamentul strâns, ca să nu intre nimic pe sub el. Am auzit despre parazitoze, dar nu spun nimic. Ce se întâmplă dacă muștele astea depun ouă în vreo rană? Dacă ies larve? În câteva ore, pe căldura asta, viermii o să-i acopere craniul, invadându-i creierul pe care-l vor devora.

Nan fără creier, mă gândesc, când brusc, indienii mi se așează de o parte și de cealaltă, și mă iau pe după umeri.

– Sandy?, zic.

– Nu-ți face probleme, draga mea, sunt prietenii noștri. Dar, Nan...

Încep să mă gândesc la plan, la povestea noastră.

– Și Jules? Cum o să explicăm...

– Nu putem. Se oprește, și chipul îi e schimonosit de dezgustul plin de spaimă din

priviri. Îl îngropăm, mai spune. Trebuie să scăpăm de *toate* cadavrele. O, Dumnezeule, ce gând...

– Am ucis, încep să zic,... am ucis încă unul.

Sandy pare și mai tulburat:

– Cum încă unul?

– Acolo. Ăsta e al lui.

Țin în palmă revolverul mortului. Din cauza șocului, a tensiunii și confuziei, faptul că eu am tras cu arma nu surprinde pe nimeni.

– O tâmpenie, plânge Nan neajutorată, *tâmpenia* dracului.

– Da, zice Sandy, cel mai tâmpit lucru, fir-ar al dracului... Porcăria aia pe care a luat-o Jules, chestia aia pe care i-au dat-o... Să ne ierte Dumnezeu...

Dar indienii nu par să ne împărtășească disperarea, sentimentul nostru legat de situația presantă. Încă mai cântă, ne îmbrățișează pe noi, tovarășii lor vânători, ucigași victorioși, toți.

Iar eu mă uit pe deasupra tuturor, și privirea îmi rămâne lipită de multele cadavre: *Nu vreau să cred nimic din toate astea.*

– Ellen, zice Sandy, îmi pare așa de rău...

Îmi întorc privirea spre el, dar nu sunt în stare să răspund.

Îmi amintesc ce a spus Claude, Claude care ne-a tradus vorbele străinului...

... un bărbat alb era cu indienii... nebun ca și ei... și el e un nenorocit de canibal, o Doamne...

Pune stăpânire pe mine o altă persoană. Acum mă uit la Sandy cu ochi de felină a junglei... *Îl văd, și totuși nu-l văd...*

Îi studiez pe el și pe Nan, cu fața ei pe jumătate ascunsă sub bandaj, și examinez și cadavrele, și pe indieni. Explorez toate astea, la fel cum un animal în cușcă studiază un tablou cu fețele spectatorilor, fețe lipsite total de interes pentru felina agitată, cu ochii reci, ascunși undeva, în necunoscut, intangibil.

Deodată, indienii mă apucă de brațe. Mă zbat încercând să mă eliberez, dar nu reușesc. Mâinile care mă țintuiesc sunt prea mari și prea puternice. Sandy pare pironit în loc din cauza șocului.

Ochii mei sunt imploratori... *De ce?*

Indienii arată spre cadavre, apoi fac semn în direcția fluviului.

Dăm din cap că nu... *Ce vreți să ziceți?*

Își leagănă brațele, apoi cu degetele fac semne ca și cum ar prinde cu cleștii, și mă ciupesc peste tot.

Tabloul devine mai clar: vor să arunce cadavrele în fluviu, pentru ca piranha să le devoreze, până la os.

Iar oasele o să se cufunde în nămolul de pe fundul apei.

Și apoi, cine o să se plimbe pe malurile astea pârjolite? Cine o să traverseze apele astea? Altcineva în afară de cei din triburile mommayoni.

Foarte bine, aruncați cadavrele. O să fie mâncate. Să se scufunde...

– Nu Jules!, urlă Nan, strângând în brațe trupul lui. *Nu!* Nu în felul ăsta, *nu Jules...*

– Nan, zice Sandy, nu putem să-i explicăm, nu fără a...

– Știu, fir-ar al dracului... dar *nu* în fluviu.

– Putem să-l îngropăm aici.

– Aici?

Chiar aici... Concluzia inevitabilă a unei logici smintite.

Îmi dau seama că încă am arma în mână.

Mai ține-o...

Cine știe dacă nu mai sunt și alții. Undeva, acolo.

Așa că pun pistolul în buzunar. Și nu observă nimeni, pentru că treaba, înfiorătoarea îndeletnicire este alta acum.

– E un erou, zice Sandy, ca și Claude. În incendiu, Nan, amândoi, asta o să zicem, mereu, e bine?

– Juri?

– *Jur,* Nan, așa să-mi ajute Dumnezeu, *jur!*

– Caută în barcă, zice ea. Lopeți acolo... cu celelalte chestii. O, Iisuse, *Jules... Jurăm,* Jules, exact cum spune Sandy...

Dar eu nu jur.

Rămân tăcută, oricât aș fi de acord cu fiecare cuvânt din raționamentul lor dement.

– 5 -

INDIENII târăsc cele două cadavre.

Nan rămâne cu Jules.

Sandy și cu mine ne ținem după indieni, care trag cadavrele prin vegetația pitică, până la fluviu. Capetele bărbaților morți atârnă într-o parte și saltă smucit la fiecare pas.

Când ajungem la marginea apei, ne oprim. E o scenă pe care n-aș fi putut să mi-o imaginez niciodată.

Îi privim fascinați pe indieni...

Apucă leșurile și, fără vreo ceremonie, le azvârlă în fluviu.

Suprafața apei se desface cu pleoscăituri sonore într-o spumă lăptoasă, un papagal macaw țipă, după care cadavrele dispar iute, pentru a reapărea la suprafață mai departe în jos pe fluviu, depărtându-se încet-încet de noi.

Ce spectacol...

... chestia asta depășește orice... Indienii își împing bărbia în afară, iar încrederea lor e pur și simplu impresionantă, sunt ca niște zei.

Foarte curând leșurile dispar din vedere. Dar eu știu că o să-mi amintesc tabloul ăsta mereu. Transpir abundent, și nu numai de căldură și efort, ci de teama viselor și, chiar mai rău, la gândul *„dar dacă...“*, legat de șansa redusă de a mai vedea vreodată cadavrele alea.

Și mă cuprinde speranța dementă că leșurile o să fie imediat sfârtecate, mărunțite, devorate. Cea mai bizară rugăciune a mea.

– Păi, e în regulă, mulțumim, le spune Sandy indienilor. Asta a fost, acum trebuie să ne încredem în pești.

– 6 –

ÎN BĂRCI...

... Sandy și cu mine găsim lopețile.

Copacii formează o arcadă scundă peste bărci, așa că ne căutăm drumul înapoi bâjbâind prin vegetația joasă și rădăcini, dând la o parte frunzișul, până într-un loc, câțiva metri mai încolo, unde putem sta în picioare.

– Aici e bine, zice Sandy. Aici, în locul ăsta, pentru Jules.

Sigur...

Jules o să fie îngropat. Nu avem cum să explicăm moartea lui din cauza împușcăturilor, pentru a evita interogatoriile autorităților locale. Chestia asta s-ar putea sfârși cu o poveste complet diferită de ceea ce am jurat noi că o să spunem. O poveste pe care fermierii s-ar putea să prefere s-o creadă, în locul versiunii noastre.

– Acum, zice Sandy. Înainte să se facă prea cald ca să săpăm.

Înainte ca arșița să înceapă să descompună trupul...

Indienii nu par să înțeleagă pe deplin, dar îl ajută pe Sandy să care cadavrul lui Jules până la locul pe care l-am ales. Ținându-se de mine, Nan vine și ea, suspinând.

Sandy arată prin semne cu lopata că o să săpăm o groapă pentru Jules, și indienii par șocați. Refuză să ne ajute.

– Iisuse, *trebuie* s-o facem. Ellen, nu poți tu...

– Da, spun. O fac eu, te ajut eu să sapi.

– Probabil ei cred că e ceva rău cu îngropatul.

– Câtă vreme nu spun la nimeni...

– Cui ar putea să spună?

Luminișul are atmosfera liniștită și austeră a unei catacombe, vegetația în putrefacție transformându-se în nămol vâscos, care îngroașă solul negru, un loc de coșmar, de disperare neputincioasă.

Mă cutremur la gândul ăsta...

E perfect...

Sandy și cu mine începem să muncim. Pământul e moale, și cum săpăm, o apă neagră, plină de putreziciuni, se infiltrează în groapă. Încerc să nu mă gândesc la Jules, așa cum e împachetat în lut negru, dar mi-e imposibil să alung imaginea trupului lui care se descompune rapid sub solul junglei.

În câteva săptămâni, poate chiar zile, va fi foarte greu să fie identificat, în eventualitatea puțin probabilă că dă cineva peste mormântul lui neînsemnat, acoperit de vegetație în putrefacție.

Foarte curând groapa are cam 50 cm adâncime și poate 180 cm lungime.

– Încă vreo 60 cm, zice Sandy, ar trebui să fie de ajuns.

Mă arunc pur și simplu în treaba asta, forțându-mi mușchii cât pot de tare, cu o ură plină de furie la gândul că facem ce facem de fapt.

– E bine?, întreb când cred că groapa e destul de adâncă, când am impresia că nu mai pot să fac asta.

Sandy dă din cap că da și iese din groapă. Desprinde cu blândețe degetele lui Nan de pe trupul lui Jules, și trage cadavrul uriaș către capătul tranșeii.

Jules pare mult mai mare acum mort, decât când era în viață.

Nu mai aud niciun sunet acum, nimic altceva decât plânsul lui Nan. Stă pe pământ, plângând, cu siguranță mai neputincioasă decât a fost vreodată în viața ei de adult.

Sandy coboară în mormânt și trage cadavrul lui Jules după el. Alunecă așa de rapid pe pământul ăsta ud, că se prăvălește înăuntru

peste noi, iar impactul e ca un pumn în plexul solar, îmi taie respirația.

Pământul pute...

A putrefacție, a milioane de ani de când compostul hrănește pădurea.

Ne chinuim să ne ținem pe picioare, și lăsăm cadavrul să-și găsească lin drumul spre fundul mormântului.

Sandy îl acoperă cu o pânză de cort, și aruncăm pământul la loc în groapă repede, ca să terminăm treaba. „Pachetul" dispare încet sub pământul moale, în solul pădurii.

Când Jules dispare, când nu mai observăm nicio urmă, netezim pământul de pe mormântul lui, pe urmă îl acoperim cu vegetație moartă.

Ni se alătură și Nan, și rămânem acolo, în picioare, gâfâind, ținându-ne de mâini și rugându-ne în tăcere.

O să facă mereu parte din pădurea lui... primul meu gând.

Și apoi... *Chiar a făcut-o, chiar a mâncat carne de om...*

O întrebare imposibilă. Și deși răspunsul nu mai contează, ideea unui Jules vopsit, drogat, canibal, îmi invadează creierul și îmi dă amețeli.

Trebuie să plecăm de aici...

– 7 –

DOAR UN cadavru...

... mai rămîne de care să ne descotorosim.

Cum să le explici *asta* indienilor mommayoni?

Nu e o priveliște pe care să vreau să o arăt cuiva, cu siguranță nu una pe care să vreau s-o mai văd.

Dar constituie posibile probe...

Așa că, din nou prin semne ale mâinilor, încep să explic că mai avem ceva de făcut.

Indienii dau din cap că înțeleg, și ne fac semn cu degetul mie și lui Sandy, îndemnându-ne să-i urmăm. Par să știe deja unde mergem.

Dintr-una din canoe Sandy mai ia o pânză de cort. Nan rămâne cu bărcile.

Nu trebuie să le arăt drumul. Indianul pe care l-am recunoscut ca fiind tatăl fetei frumoase cu ochi verzi știe exact locul, locul crimei mele din pădure.

Oare m-a urmărit când o comiteam din copac...

Observând scena oribilă din ascunzătoarea lui din haosul junglei?

În orice caz, nu e nicio problemă pentru el să găsească urmele slabe pe care le-am lăsat prin pădure noaptea treacută. Nu e nicio surpriză. Aici e căminul indienilor, copacii și luminișurile și tunelurile de verdeață și potecile sufocate de vegetație, toate la fel de familiare pentru ei, cum sunt pentru noi străzile și metrourile din New York.

Bărbatul mort e așa cum l-am lăsat.

Prăbușit pe o parte, cu intestinele împrăștiate în poală, zăcând pe pământ. Căldura dimineții e mai puternică acum, sunetul roiurilor de insecte în jurul cadavrului e singurul sunet din lume, un nor negru de gângănii care bâzâie, care plonjează, se ospătează.

Duhoarea mă lovește, și sunt pe punctul de a vomita iar.

Nu suport să privesc pe nimeni în ochi. Nu vreau să-și dea seama de greața mea îngrozitoare. Mă simt prinsă în capcană, iar mirosurile îmi provoacă un atac de spaimă.

Aș vrea să nu fi venit niciodată aici...

Aș vrea ca totul să fie altfel.

Aș vrea mântuire.

Uitare, pe veci.

Fără să se oprească, indienii se duc direct la cadavru, precum cumpărătorii într-o piață, studiind o bucată de carne de vânzare, în picioare lângă mormanul duhnitor, mormăind între ei, chibzuind cum să miște mizeria asta alunecoasă și plină de noroi spre fluviu.

Sandy le dă pânza de cort și le face semn să pună leșul în ea.

Indienii dau din cap că sunt de acord.

Ne fac semn să stăm deoparte: după părerea lor nu suntem potriviți pentru sarcina asta.

Aproape fără efort, strecoară pânza pe sub mațe și pe sub cadavru, adună apoi pânza la colțuri și se duc spre malul fluviului, cu aceeași nepăsare ca și când ar duce rufele la spălat.

Se mișcă peste copaci căzuți și vițe împletite ca frânghiile precum umbrele păsărilor junglei, plutesc parcă în tăcere, pe lângă bălți, cu pas așa de sigur. Lumina matinală îi face să semene cu niște spirite magice trezite la viață.

Ne croim drum în urma lor, prin vegetație, și văd pete de sânge apărând pe verdeață. O pată nouă, roșu închis, se întinde în partea de jos, pântecoasă, a pânzei.

Urma asta de sânge n-o să țină mult. Așa cum toate cadavrele o să dispară curând – în fluviu, în pădure, devorate de gângănii – în câteva zile din probele astea n-o să rămână mai

nimic. Ar fi nevoie de un geniu în criminalistică să pună cap la cap ororile astea.

Și cine să vină vreodată să facă investigații...

Și de unde să înceapă?

Dacă ar fi să ne întoarcem în vreo două zile? Nici măcar noi n-am putea să identificăm exact locul în care am fost.

Căldura e nedomolită, dar spaima e chiar mai cumplită și mă apasă pe piept ca un munte de noroi.

Totuși, noi știm exact ce s-a întâmplat aici...

Noi și indienii mommayoni. Și cred că nimeni nu va reuși vreodată să scoată prea multe de la ei.

Avocatul din Sandy își face probleme legate de probe:

– Ce facem cu sulițele? Le luăm cu noi? Ar putea atrage atenția.

Un pericol, probabil o teamă justificată. Dar, alături de indieni, pare așa de neputincios, așa de nătâng că nu pot să mă uit la el mai mult de o fracțiune de secundă.

– Să scăpăm de ele, zic. Să aruncăm vârfurile în fluviu, iar mânerele să le lăsăm să plutească.

Să plutească la vale, întocmai ca leșurile...

Între noi se cască un vid și mai mare, ca și cum Sandy și cu mine n-am merge alături unul de altul prin pădure, ci am fi fiecare de câte o parte a unui canion imaginar, prăpastia s-ar lărgi continuu și vocile noastre ar fi tot mai depărtate.

Nu mai găsesc nimic să-i spun...

Inspir mirosurile de la cadavrul din fața noastră, care mai că mi se bălăngăne sub nas, și știu că duhoarea asta n-o să mă părăsească niciodată.

Cât timp putem trăi cu asta...

Cu greutatea asta implacabilă din inimile noastre, o durere de care nu scapi.

Și încep să tremur, sub lucirea lunecoasă a sudorii mele, în căldura din ce în ce mai sufocantă a dimineții.

Ajungem împreună cu indienii la malul fluviului. Suprafața apei e brăzdată de cenușă albă, iar fluviul strălucește în soarele neîmblânzit al începutului de zi.

Locul e un fel de golf, dar dacă aruncăm cadavrul aici, membrele – ba chiar și mațele – s-ar putea încurca printre rădăcinile copacilor și nu s-ar mai duce pe apă în jos.

Indienii ne fac semne. Ar trebui să revenim în locul ăsta cu canoele, să ducem cadavrul mai departe pe fluviu, și să-i dăm drumul în apă.

O treabă oribilă.

Dar cine suntem noi să nu fim de acord...

PE FLUVIU ÎN JOS

– 1 –

SOARELE devine puternic...

... și se reflectă din ce în ce mai tare pe suprafața acoperită de cenușă a apei.

Malul îndepărtat, ars complet, încă mai fumegă, o priveliște nepământeană în lumina zilei. Deasupra fluviului, aerul e o vâlvătaie strălucitoare, iar mai departe, pare comprimat într-o intensitate dură ca diamantul, nemișcat peste cel mai sumbru dezastru.

Nu zboară nicio pasăre deasupra acestui ținut straniu. În fața noastră, doar fluviul se mișcă.

Unul dintre indieni rămâne cu ultimul cadavru, iar noi ne întoarcem la canoe.

Sandy îi explică lui Nan ce mai avem de făcut. Dă din cap în semn că e de acord, ca și cum ar înțelege, dar spiritul ei pare să fie în altă parte, mult în urmă, în crângul lui Jules.

După asta indianul de lângă mine începe să facă semne spre sulițe, și se bate cu pumnul în piept.

La început, Sandy nu înțelege ce vrea să spună prin asta și-i transmite chestia asta. Zâmbind, indianul ia o suliță din barcă și o duce la piept.

Vrea sulițele...

– Sandy, spun, vor astea.

Suspină și ridică din umeri:

– Cred că le-au câștigat cinstit. Sper doar că n-o să fie niciodată găsite. Avem destule explicații de dat.

– Dar cum o să explice indienii...

– Nu-ți face probleme, sunt foarte iscusiți în a-și purta de grijă.

Așa că adunăm sulițele și i le dăm indianului. Ne zâmbește și dă cu putere din cap, aprobator.

Soarele se ridică și mai sus pe cer, și simt că mă apucă amețeala. Simt presiunea soarelui atât de puternică, încât ai zice că doar soarele ar putea să ne scoată de aici, împingându-ne pe fluviu în jos.

O să fie nevoie de un efort ca să rămân trează...

Să luptăm cu foamea, să supraviețuim setei, dacă puținele sticle cu apă nu ne țin până când o să fim găsiți.

– Nan?, zic, arma celuilalt tip, a luat-o cineva de acolo?

Face semn cu bărbia spre fluviu:

– Acolo, în mijlocul curentului.

Un ultim detaliu pentru ea, ce efort, după ce și-a îngropat soțul și a pierdut un ochi. Sunt uluită de forța ei, și mă simt așa de brutală întrebând-o ceva tocmai acum, dar trebuie să fim siguri.

– Nu mai e nimic acolo?

– Nimic, zice.

– Atunci, să mergem, spune Sandy. Întâi de toate, Nan, dacă ne întâlnim cu elicopterul, te ducem direct la doctor.

Mă sui în față în canoe, Sandy trece la cârmă. Nan se așază, apoi se întinde în mijloc, cu fața și umerii acoperiți de un prosop.

Nu putem să ne așteptăm la mai mult de la ea. Exceptând faptul că respiră, și ea ar putea să semene cu un cadavru. E greu să te gândești la viața pe care o are în față.

Indianul ia canoea mai scurtă, și plecăm, fără nicio ceremonie.

Nimeni nu se uită înapoi, nimeni nu vorbește.

În afară de plescăitul vâslelor, tăcerea e deplină. Suntem la fel de tăcuți precum copiii vinovați, care se ascund într-un pod prăfuit.

– 2 –

CERUL DIMINEȚII e strălucitor...

Fără nori. O intensitate malefică a luminii și căldurii nefiltrate.

Deasupra malurilor care ard mocnit atârnă fumul, o țesătură sumbră subțire și transparentă care se întinde nesfârșită, învăluind rămășițele pădurii în adevărate giulgii.

Ce frumusețe înspăimântătoare...

Nu sunt bună de nimic, așa că tot ce fac e să studiez orizontul, reușind cu greu să disting realitatea de halucinație și, ceea ce-mi spune că e altfel, e doar regretul și refuzul de a muri, asta e tot ce pare să stea între mine și prăbușirea mea.

Simt o a patra persoană în barcă...

O soră invizibilă, o femeie perversă mâncată de furie și răzbunare, o femeie umilită de alții, și care cu toate astea se autoînvinovățește tot timpul, și această femeie – *nu eu* – această soră

epuizată, are nevoie de ajutor, și de acum încolo trebuie să fiu asistenta ei plină de grijă.

Un gând care-mi dă amețeli, tulburător, un gând imaterial: viitorul care începe să capete contur în mintea mea, slab dar de netăgăduit, și-mi vorbește ca o voce îndepărtată la un telefon prin satelit.

Dar eu refuz să mor...

După ce am trecut prin ce-am trecut? Viziunea asta abia mijindă a viitorului, oricât de sinistru, n-o să mă oprească acum. Moartea e prea ciudată, inacceptabilă. O să continuăm să ne străduim, n-o să încetez să încerc.

O să trăiesc...

Oricât de ciuntită, oricât de impură, o să trăiesc, răul n-o să ne copleșească. O să străpungem atmosfera asta fetidă și o să scăpăm.

Să lăsăm depresia să ne domine?

După toate prin câte am trecut?

Ce gânduri, ce gânduri sfâșietoare, sub soarele ăsta matinal care arde. Strălucind orbitor peste peisajul devastat, ca și cum ar fi ofensat de tot ceea ce vede, soarele arde cu flăcări albe de mânie.

Nicio adiere nu încrețește suprafața apei, nu se aude cântecul niciunei păsări. O dimineață amorfă, parcă însuși aerul își refuză dreptul la viață.

Sandy și cu mine ne străduim din greu să dăm la vâsle, un efort împovărat de membrele secate de energie, membre care se mișcă doar dacă sunt împinse și forțate să reacționeze.

Curând îl zărim și pe cel de-al doilea indian, care așteaptă pe mal cu o boccea din pânză de cort îmbibată de sânge.

Rămânem aproape de cealaltă barcă, și ne ținem canoea într-un ochi de apă învolburat, aproape de mal, dând ușor la vâsle.

Indienii aruncă pânza în care e ultimul cadavru în barca lor și pornesc înaintea noastră, în aval.

Ar fi fost mai bine dacă am fi împins canoea noastră puțin mai repede, ca să ajungem în fața lor. Pentru că atunci când aruncă leșul în fluviu, surprindem momentul în plenitudinea lui. Mațele cenușii și roșii ies la suprafața apei, iar capul victimei mele saltă, cu fața în sus, cu ochii holbați spre cer, ca și cum ar căuta un semn din partea providenței, apoi în scurt timp se răsucește în poziția de plutire a unui cadavru.

Singura mea satisfacție acum, una mică, este că Nan nu poate să vadă asta.

Dar când ajungem în dreptul leșului, nu mă pot abține să nu mă holbez.

– Dăm drumul la motor?, întreb.

Nu, zice Sandy, așteptăm să plece indienii. Rămânem cu ei, le-o datorăm.

– 3 –

LA ÎNCEPUT, vâslitul înseamnă doar căldură și epuizare...

Soarele urcă mai sus pe cer, pedepsindu-ne nemilos: totul e lumină, o vâlvătaie dogorâtoare, zdrobitoare. Fluviul imuabil: imens, neobosit, la fel de nepătruns ca și destinul.

Și acceptăm toate astea în tăcere.

Căldură și moarte...

Pândind în aer, în apă, în nesfârșita negură de pe mal.

Și mai ales în muște.

Insectele roiesc în jurul nostru și al bărcii, un nor zumzăitor, un sunet despre care uneori nu sunt sigură că nu e zgomotul de valuri sparte care-mi revine în urechi. În tot răstimpul ăsta Nan rămâne aproape neclintită pe fundul bărcii, mișcându-se din când în când doar ca să alunge muștele.

Fluviul se lărgește rapid, în dreapta noastră cioatele fumegânde ale copacilor se depărtează.

Și, apoi deodată, în stânga insula verde dispare.

Imediat, fluviul devine de trei ori mai lat, având poate vreo două mile între maluri. Și malul îndepărtat e negru, dar de la distanța asta detaliile sunt foarte neclare. Acolo, nu distingem focuri devastatoare.

Rămânem însă în iad. Și asta e de neînțeles, dezgustător. Când te afli într-o situație abominabilă, momentul își pierde aproape complet fascinația. Ceea ce te copleșește este impulsul sălbatic de a scăpa de dezgust, de ură, de regretul nesfârșit.

Aș vrea să mă întorc și să-i spun lui Sandy „*Te iubesc...* Vreau să mă întorc acasă la New York. Acolo, în camerele noastre înalte, să-ți spun *Te iubesc...*"

Să spun toate astea, și altele, vorbe afectuoase, tandre, un început liniștitor către însănătoșire, dar în momentul ăsta nu pot să spun nimic, nici măcar nu pot să deschid gura.

Și dacă aș putea, tot ce-aș fi în stare să zic ar fi despre cei morți, despre ghinionul înspăimântător, greșeli îngrozitoare.

Poate că o să continuăm să trăim și după toate astea, dar în ce măsură o să supraviețuim cu adevărat? O să mai fim oare vreodată întregi sau măcar pe aproape, și când? Tot ce-aș putea

să spun acum are prea mult de-a face cu părerile de rău, cu amenințarea fricii permanente.

Dragostea noastră, a ta și a mea, Sandy, cu vechile ei vorbe liniștitoare? Toate tăcerile ei simple se transformă în mutenie întunecată. Nimic nu e mai presus de imaginație, nu după toate astea. Doar pierderile nu pot fi măsurate, și o frânghie, un fir indestructibil, o viță groasă a junglei care se întinde din pădurea asta tropicală până în viitorul nostru din Manhattan, și toată viața, până la sfârșitul zilelor noastre.

Mă întorc să mă uit la Nan, și-i zăresc, cel puțin încă vreo duzină de canoe care vin în urma noastră dinspre colțul îndepărtat al insulei, bărci pline cu bărbați, femei și copii.

Întregul clan mommayoni, vecinii noștri doar cu două nopți în urmă.

Și uite-așa, povestea noastră, acum e destul de limpede, nu este una care are șanse să rămână într-un cerc restrâns de prieteni.

Inima mi se frânge...

Cei din tribul mommayoni ne fac semne cu mâna, iar pe mine mă cuprinde disperarea. Tovarășii noștri indieni – *complicii noștri* – le fac semne rudelor lor, ridicând sulițele în semn de salut.

Bărcile indienilor se îndreaptă neabătut spre noi, una după alta, cam pe o sută de metri de fluviu. Formăm o flotilă dusă de curent, și mă întreb cât va trebui să rămânem cu ei.

Nu avem idee unde ar trebui să ne întâlnim cu elicopterul. Restul echipei lui Claude, alertată de incendii, vine, acum în plină zi, să ne caute?

Să ne găsească împreună cu indienii...

Chiar și numai pentru Nan, mă rog să ne zărească curând.

– Aproape am terminat cu asta, zice Sandy. Trebuie doar să avem grijă ce spunem.

– Sigur, răspund. Și, mă rog, *ce spunem* exact?

Mă uit înapoi. Sandy vâslește energic, doar la câțiva metri în spatele meu, dar la fel de bine ar putea fi kilometri între noi.

– Uite ce e, așa stau lucrurile, zice. Mă auzi, Nan?

– Da. Vocea ei de sub prosop.

– Trebuie să cădem de acord întrutotul. Ne contrazicem unul pe altul? Suntem morți. E *numai* incendiul. Focul a fost singura noastră problemă. Nimeni nu poate dovedi altceva, câtă vreme suntem consecvenți cu ce spunem. Jules și Claude au fost înghițiți de flăcări, da? Când încercau să salveze diverse chestii. Conștiincioși. Asta e *credibil.* Cât despre Nan? Ai căzut, nu? Ai alunecat de pe mal, când dezlegam canoele ca să fugim de incendii. Și te-ai rănit. O să fie sute de întrebări legate de motiv, și de ce s-a întâmplat după aia.

Nemernicii ăia pe care i-am omorât? Șefii lor au ferme mari cât statul Maryland, să nu uitați asta. Fermierii fac legea aici. Poate că avem dreptate până la Dumnezeu cu ce-am făcut, dar credeți că fermierii vor ca povestea noastră să se răspândească pe aici? Noi am venit aici doar în vacanță, am avut încredere în Claude. Habar nu aveam ce dracu facem. *Nimeni* n-o să ne contrazică aici. Nu am mai văzut alți oameni. Și bineînțeles, când ne întoarcem acasă? Ne dăm seama că incendiul n-a fost vina lui Claude, așa că nu dăm pe nimeni în judecată. Nu știm *cine* e răspunzător pentru foc. Mai au loc incendii, așa e în natură. Iar noi am avut doar ghinion.

– Ghinion, zic. Când o să se termine, s-a terminat.

Dar n-o să se termine niciodată... De fapt asta vreau să spun.

Cotrobăi prin buzunar după revolver, o dovadă pentru alte probleme decât incendiul din junglă, și cu certitudine care nu face parte din echipamentul cuiva aflat în vacanță. Imediat ce zărim elicopterul, o să-l arunc în fluviu.

Între timp, pentru orice eventualitate, îl păstrez.

Vâslesc... și mă gândesc la Claude, și mă întreb dacă are familie și dacă ar trebui să

vorbim cu ei când ne întoarcem. Știm așa de puțin despre el. Jules spunea că Claude vine de la Londra, așa că poate mai are familie acolo. Nu știu ce cred ceilalți, dar eu simt că le datorăm asta celor din familia lui, că trebuie să le spunem ceva consolator, despre cât era de devotat pădurii, cât de mult o iubea. *Claude eroul*, care a făcut prima mișcare când violatorii s-au năpustit asupra noastră, care a încercat să ne apere – neputincios și inutil, dar măcar a încercat. Claude era incompetent, poate chiar un șarlatan, dar nu era nebun, nu s-a lăsat drogat, vopsit, sălbăticit.

Multă vreme nu se întâmplă nimic, doar căldura și vâslitul, și indienii mommayoni în jurul nostru. Soarele e încins și apăsător, parcă zăpușeala s-ar lăsa peste noi grea, ca pământul peste un mormânt proaspăt.

– Cred că o să vedem elicopterul curând, zic, peste sunetul fluviului și al celui făcut de vâsle. Probabil că deja ne caută. Nu mai durează mult, Nan.

Mă întorc să mă uit la Nan. Dă din cap aprobator, de sub prosop. Prosopul se mișcă și-i aud vocea:

– Nu mă urâți, nu? Că am dat-o în bară...

– Nu, spun. Bineînțeles că nu te urâm.

– Îmi pare rău, așa de al dracului de rău...

O aud suspinând de sub prosop. Deasupra noastră, soarele pândește, neiertător, netulburat.

Și pe urmă, brusc, mai jos, fluviul începe să se bifurce. Strig:

– Bifurcație!

Cam la un kilometru în fața noastră, apele scânteietoare se despart, și fluviul se desface în două. Indienii mommayoni încep să se retragă, îndreptându-se spre brațul mai îngust din stânga noastră. Prietenii noștri ne arată brațul mai larg, partea cealaltă a fluviului, îndemnându-ne s-o luăm în direcția aia.

– Dă drumul la motor, îi spun lui Sandy. Asta a fost.

După vreo două încercări, motorul pornește și luăm viteză. Indienii ne fac din nou semn cu mâna. Ne despărțim de ei, dar în același timp intrăm în visele și legendele lor.

Nu pot decât să mă rog să rămânem așa, ferecați, să păstreze povestea noastră oribilă doar pentru ei.

– Gata, Nan, mergem acasă.

– Mulțumesc. Slavă Domnului.

– Fiți atente, zice Sandy, în legătură cu întrebările alea care o să ne fie puse. Echipa lui Claude, familia lui din Marea Britanie, șeful lui, cu certitudine poliția locală. Oricât de puțin i-ar privi chestia asta pe *toți*, nu spunem nicio vorbă nimănui. Nu e nimic de

necrezut în povestea asta. Am fost pe fluviu tot timpul după ce au izbucnit incendiile. Dacă suntem consecvenți cu versiunea, o să fie totul în regulă. N-o să se întâmple nimic. Oricum nimeni nu ne vrea pe aici, așa că o să fie bucuroși să scape de noi.

– Păi, atunci, cam asta e, zic.

– Da, asta e. O să reușim.

– 4 –

NAVIGĂM fără mare efort din partea noastră...

Motorul face singur toată treaba.

Suntem pe brațul celălalt. Malul de pe partea dreaptă devine mai verde, ars totuși pe alocuri, dar arată altfel. Aici, deasupra copacilor e ceață adevărată tipică junglei, nu fum, iar apa e cafenie și înspumată, nu ca de cenușă.

Focurile au rămas în urma noastră.

Fluviul începe să cotească și barca nu se mișcă prea bine, încărcată cu patru oameni și echipament, dar măcar suntem pe cont propriu acum, și înaintăm constant în aval.

Intrăm într-o meandră lungă și fluviul devine și mai larg. Malul pare foarte îndepărtat. Soarele e chiar deasupra noastră, iar eu nu pot nici măcar să-mi țin capul ridicat. Simt cum mi se închid ochii. Șoldul și piciorul îmi sunt țepene de la sângele uscat și mizeriile de pe

pământul din pădure, de la vegetație, din mormânt. Durerea zvâcnește, dar asta nu mă împiedică să-mi cadă bărbia în piept, să mi se încețoșeze ochii, cum mă uit la apă, la orizont.

Fluviul ăsta pare nesfârșit...

Mă răsucesc să mă uit în jur, la Nan care s-a ascuns iar sub prosop. Așa imobilă, ai putea zice că e o mumie, numai că în jurul nasului prosopul flutură când respiră.

Duc o mână la frunte și încerc să întind pielea că să-mi țin pleoapele deschise, îmi masez tâmplele ca să rămân trează, dar e inutil. Sunt dusă, mă îndrept încet spre somnul care-mi lipsește. Mă tem să nu cad peste bord în fluviu, încă un festin pentru piranha.

Nu mai avem mult de mers. O să ne zărească elicopterul.

Suntem singurele creaturi în mișcare pe fluviul ăsta...

Curând curentul pare să fie un pic mai rapid, dar e greu de spus pentru că malurile sunt așa de departe. Apa pare adâncă, spumoasă, de un cafeniu pronunțat, și ne mișcăm mai ușor, ne e cel mai ușor de până acum. Încerc să-mi țin capul ridicat, să-mi concentrez privirea, și să-mi imaginez insecta aia zburătoare, mare și neagră, care e elicopterul, apărând la orizont, venind spre noi.

Dar mi se încețoșează vederea, iar imaginea elicopterului se topește pe cerul strălucitor care arde.

Departe, departe în jos pe malul stâng, am impresia că zăresc o linie vagă dar compactă de verdeață, ca și cum incendiile s-ar fi stins complet. Sunt pe punctul de a-i spune asta lui Sandy, doar așa, ca să am ceva de zis, când aud un zgomot.

Și iată-l...

La început doar un sunet. Un uruit acoperind bâzâitul motorului nostru exterior. Nimic viu, nimic animal, nimic altceva decât zgomotul mecanic puternic și înăbușit al elicelor.

Dar tot nu văd nimic.

Până când, de după un cot al fluviului, apare elicopterul legănându-se, cam la 30 m înălțime, în imensitatea pustie de cer și apă.

De necrezut.

Toc-toc-toc...

– Uite, strig. Uite!

Imediat facem semne cu vâslele, urlăm. Nu că trebuie să le atragem atenția sau că riscăm să nu fim văzuți. Noi trei suntem singurul semn de viață omenească pe fluviul ăsta.

Ne zăresc, suntem acolo la cotul fluviului, iar elicopterul se leagănă spre un mal, apoi

revine în mijlocul fluviului. Aproape că văd literele albe de pe laterală.

Flora și Fauna din Lume.

Văzându-ne doar într-o singură barcă, probabil își dau seama că orice temeri ar avea, sunt justificate.

O barcă, trei pasageri.

Ceva foarte rău...

Când ne apropiem, ușa din laterala elicopterului se deschide și apare Uliseo, care se sprijină de ea. În mână are o cameră video.

Imediat, încep să scutur din cap dezaprobator, făcând din nou semne cu vâsla. Strig:

– Nu. *Nu!*

Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne găsim toți trei pe casetă video.

Nu duce video camera la ochi. Pare să numere din nou, ca să fie sigur. Capul lui Uliseo dispare în interiorul elicopterului, probabil ca să vorbească cu Victor, pilotul, să-i spună că ceva *este* total în neregulă.

Văzând camera video, mintea mea intră-n priză... *ce avem deja pe casetă...*

Ceva incriminator?

Care poate stârni suspiciuni?

Cu siguranță nu i-am filmat pe violator și pe tovarășul lui.

Și nici crimele.

Indienii...

Claude ne-a filmat pe toți la masă în ziua în care am sosit, la prima tabără, dar Victor și Uliseo erau acolo pentru asta.

Și pe urmă îmi amintesc de fata cea frumoasă cu ochi verzi.

Aparatul meu Leica? Nu, pe filmul meu ea nu e, dar sunt alții.

– Sandy? Strig peste umăr: Vezi aparatul meu de fotografiat Leica?

– Doar nu faci poze *acum*, nu?

– Îl găsești? Fără să te vadă ceilalți, scoate-i filmul. Dă-i drumul în apă. Scapă de film.

Sunt convinsă că înțelege de ce.

Nu mă uit înapoi, rămân cu privirea fixată pe elicopter. Suntem cam pe la 50 - 60 m de locul unde se rotește în aer. În ciuda vacarmului, mi se pare că-l aud pe Sandy cum deschide aparatul de fotografiat în spatele meu.

– L-ai găsit?, întreb fără să mă uit înapoi. Nu vreau să atrag atenția asupra gestului lui.

– Filmul e în apă.

Și după asta îmi amintesc. Nan și Jules au filmat-o pe tânăra indiancă atunci când se suia în copac. Le-au filmat și pe rudele ei. Și pe noi.

Probe care ar putea contrazice versiunea noastră despre evenimente, o poveste care spune că nu ne-am petrecut timpul cu nimeni pe fluviu, după noaptea din tabără. O urmă filmată care ar putea fi examinată. Și ar duce

la oameni care știu adevărata tărășenie, oameni care au sulițele noastre, oameni care au o poveste de spus.

Sunt pe punctul de a le spune ceva lui Sandy și lui Nan, dar mă gândesc mai bine și mă răzgândesc.

Să aștept...

Să aștept momentul în care nu se uită nimeni, apoi să iau casetele și să scap de ele.

Bag mâna în buzunar și simt revolverul.

Sper că n-o să mai am nevoie de proba asta. Îl scot cu un aer cât se poate de detașat și pe ascuns și, cu ochii ațintiți pe elicopter, dau drumul armei în apă peste bord.

Capul lui Uliseo apare iar în ușă. Ne face semn să-i urmăm pe fluviu în jos. Presupun că o să continuăm în felul ăsta până când o să găsească un loc unde să aterizeze și să ne ia și pe noi. Poate chiar același loc unde trebuia inițial să ne întâlnim, ca să mâncăm masa aia specială de vacanță pe care o comandase Jules.

Dar o sărbătorire festivă este chestia care ne preocupă cel mai puțin mințile acum.

Elicopterul se deplasează cam la o sută de metri înaintea noastră, păstrează distanța, și urmează cursul fluviului.

Cum meandrele fluviului se înmulțesc, nu pot să spun prin câte trecem sau cât sunt de diferite unele de altele. Cam după vreun sfert

de oră, ceea ce înseamnă cam pe la prânz, cu căldura care ne lovește chiar în moalele capului, mai trecem de un cot exact ca celelalte, dar pe malul cel mai apropiat apare un câmp plin de iarbă. Un luminiș tihnit, care coboară câteva zeci de metri, de la liziera pădurii până la malul fluviului.

Elicopterul se rotește în aer deasupra apei, în jurul câmpului, apoi coboară și aterizează. Elicea încă se învârtește – toc-toc-toc – iar Uliseo iese pe ușă și aleargă spre apă.

– S-a terminat, *gata*, Nan, spune Sandy. S-a *terminat*, suntem în siguranță. Ajungem acasă liberi.

– Vreau să văd, lăsați-mă să văd. Nan își smulge prosopul de pe față, apucă marginile bărcii cu mâinile și se ridică, aplecându-și capul ca să vadă cu ochiul bun:

– Uruitul ăsta e aproape ca o *muzică*, nu-i așa...

Face semn cu prosopul către Uliseo, pe urmă facem cu toții semne cu mâinile, și mă cuprinde cea mai grozavă ușurare din viața mea. Pe obraji îmi curg lacrimi.

– Am *scăpat*, zice Sandy. Am *scăpat* din rahatul ăsta.

– Da, s-a terminat, spun. Acum suntem în siguranță.

– A mai rămas puțin. Dacă ne jucăm cartea cum se cuvine, suntem câștigători. Suntem acasă.

Sandy manevrează canoea către mal, oprind motorul, așa că ajungem la mal plutind. Uliseo apucă barca, și eu sar pe mal lângă el. Împreună ne străduim să tragem barca vreo jumătate de metru în mâlul de pe mal.

Uliseo se uită la fața bandajată a lui Nan, și începe să bolborească agitat în portugheză.

– Claude? Claude?, spune. Bietul Uliseo, nu știe niciun cuvânt în engleză. În ochi i se citește o urmă foarte vagă de speranță.

Fac semn din cap că nu:

– A murit. La fel și Jules. Fac un semn învolburat cu mâinile în sus, care vrea să însemne incendiu.

Începe ficțiunea...

Iar în ochii lui Uliseo se stinge luminița firavă.

Minciuna nu mă face fericită. Dar ce altceva ne-a mai rămas?

Uliseo ne privește în față. Din durerea pe care o citește pe chipurile noastre, probabil că își dă seama că am trecut prin întâmplări îngrozitoare. Rămân de aflat doar detaliile. Îi ajută pe Nan și pe Sandy să coboare din barcă.

– 5 –

ÎN ELICOPTER...

... ușa laterală rămâne parțial deschisă. Când elicopterul se ridică în aer, în cabină se învârtejește un curent cald și puternic.

Nan stă lângă mine, învelită într-o pătură.

De cealaltă parte, Sandy.

– Parcă suntem niște infirmi, zice. Apleacă capul, cu gura la urechea mea: n-o să ne facă nimeni probleme, trebuie doar să o ținem una și bună cu incendiul.

Dau din cap aprobator.

Nan se sprijină pe umărul meu, iar Sandy își odihnește mâna pe genunchiul meu, eu însă nu sunt capabilă să reacționez, nu mai pot nimic în plus față de tot ce am spus sau făcut deja.

Mă străduiesc să-mi fixez privirea pe deasupra lui, cu ochii îndreptați spre fereastră, la fluviul care șerpuiește sub noi, dar nu-l pot

evita. E ca și cum aș vedea *în interiorul* lui acum, iar el simte lucrul ăsta, și chipul i se congestionează de consternare.

Așa încât încerc să-mi închipui un viitor tămăduitor, dar mă pierd, incapabilă să creionez o imagine optimistă.

Și nu spun nimic.

Lipsit de încurajare, și Sandy cade în mutenie.

La bord e și mâncare e și băutură, nu festinul de vacanță la care odinioară am visat cu bucurie, dar destul. E o ușurare să mănânci numai, să nu vorbești.

Poate cuvintele mai bune o să vină mai târziu... îmi spun în gând.

– 6 –

SE APROPIE sfârșitul zborului nostru...

Suntem acolo unde brațul se întâlnește cu marele Amazon.

Dar n-am nicio poftă să mă uit în jos.

Poate că o fi spectaculos – *este* încă spectaculos – dar mă tem că nu ăsta e spectacolul pe care o să mi-l amintesc tot restul vieții.

Nu, o să fie calvarul de pe fluviu, scoarța copacului, înțepăturile de insecte.

Greutatea, rotunjimea, viteza suliței.

Senzația uciderii.

Și cadavrele, atât de multe cadavre...

Nu trebuie decât să mă uit lângă mine, să privesc fața bandajată a lui Nan și știu cu certitudine că asta e ceea ce o să-mi amintesc. Asta, și incendiile, și întrebările care nu-mi dau pace... *Eu* l-am omorât pe Jules? Sau ucigașul plătit?

Sunt convinsă că o să port toate astea cu mine pentru tot restul vieții.

Așa că nu e nevoie, nici acum nici altădată, să privesc în jos, să văd pădurea și fluviul.

Pășesc peste un hotar invizibil. Cu un picior de partea asta a pustiirii. Viața cu Sandy, un șir de avioane, înapoi la New York, înapoi în apartamentul nostru mansardat cu tavane înalte, rutina de la firmă, clienții gravi și prudenți care își așteaptă rândul pentru un viitor sigur, înapoi pe tărâmul unde așteaptă tămăduirea.

Iar de partea cealaltă a hotarului, doar eu: eu și noua mea parteneră invizibilă, și tot ceea ce implică ea, despre o viață întreagă de purtat de grijă, și coșmaruri care se repetă, umbrele viclene și impenetrabile ale depresiei, un tărâm de unde s-ar putea să nu găsesc niciodată calea de ieșire.

Dar nu-i spun nimic din toate astea lui Sandy, ca și cum el ar fi cel aflat în mai mare suferință, aflat în mai mare pericol.

Preț de vreo jumătate de oră zburăm la altitudine și viteză constante. Când în cele din urmă începem să coborâm, zăresc în treacăt, prin fereastra pilotului, un aerodrom, o cazarmă, bărbați în salopete de lucru pentru junglă.

Steagul brazilian, verde cu un glob albastru în mijloc, flutură cu putere în vârful unui stâlp înalt.

Destinația noastră pare să fie o tabără militară.

– Ellen?, zice Sandy. Ia geanta cu casetele. Eu iau cutia cu pașapoartele noastre și cu banii. Restul lasă-i pe tipii ăștia să care. Claude a pus bine obiectele noastre de valoare într-un container etanș de aluminiu.

Când coborâm, suntem întâmpinați de trei soldați, care arată ca și cum nu le vine să creadă că ne văd. Uliseo și Sandy o ajută pe Nan.

Uliseo le spune ceva soldaților și prind un cuvânt.

Morto...

Mort.

– Vorbiți engleză?, întreb. E vreun doctor pe aici? *Medico*?

Unul dintre bărbați dă din cap că da, și ne face semn să-l urmăm. Ne conduce peste câmpul acoperit cu iarbă cafenie, cam 50 m, până la o clădire lungă și joasă din lemn, o baracă vopsită în cărămiziu, radiind în soare. Nu e niciun copac care s-o umbrească.

În depărtare, se vede pădurea care formează un zid, o linie de copaci verde închis, care se întinde pe lângă gardul bazei. Altminteri, tabăra pare straniu de lipsită de viață și pustie, în ciuda câtorva clădiri de cazarmă, a unor avioane militare și a câtorva elicoptere, a unui pâlc de cocioabe pe lângă liziera pădurii.

E o cruce roșie pe o firmă albă care atârnă pe clădirea spre care suntem duși. Infirmeria bazei. O chestie simplă, nu un spital adevărat.

Soarele e dincolo de zenit, iar căldura amiezei a atins intensitatea unei saune. Ne stoarce. Pielea mi-a luat foc. Pe spinările noastre se întind pete de sudoare. Tricoul meu e îmbibat de sânge și murdărie din pădure.

Nu e de mirare că soldații ne privesc cu neîncredere și suspiciune.

Cazarma în care intrăm nu are aer condiționat, dar măcar nu mai suntem în soare și pârjolul încetează.

Ni se dă de înțeles că ni se va alătura curând cineva care vorbește engleza. Cu excepția unui soldat, aflat la un birou, suntem lăsați singuri într-o sală de așteptare. Din tavan atârnă fâșii de hârtie de muște, bine garnisite cu leșuri negre.

– Asta e, murmură Nan. Nu e sfârșitul pe care mi-l doream. Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, zice Sandy. Cum te simți?

– Bine, cred.

Își sprijină capul de perete, e epuizată. O țin de mână și o masez ușurel.

Pe chipul ei alunecă felurite sentimente, unul după altul, aidoma imaginilor dintr-o fotografie care se developează lent. E prima oară de când o cunosc, când fața ei atât de rănită, atât de tristă, arată total fără niciun rost.

Și brusc, după tot ce s-a întâmplat – cele mai îngrozitoare lucruri ce se pot închipui, mai ales ei – îmi vin în minte câteva cuvinte, cu ritm confuz, fragment dintr-o înșiruire pierdută pe care am auzit-o altundeva, cu mult înainte de toate astea.

Preț de o clipă cuvintele prind formă în mintea mea și deschid gura involuntar. *Ar trebui* să vorbesc, dar pe buze nu mi se mișcă nimic altceva decât aerul temător al respirației. Gura nu scoate niciun sunet și, ce aproape că-mi amintesc o să rămână acum nespus între mine și Nan, vorbe pierdute.

Alte câteva momente și apoi, cu voce înceată, în caz că soldatul de la birou înțelege engleza, întreb:

– Nan, să te ajut să mergi la toaletă?

– Te rog.

– Casetele, șoptesc. În toaletă. Aruncă-le.

Într-o clipă, mă simt perfect trează.

Dar aș putea să greșesc. Ceea ce cred că este sănătatea mintală care îmi revine, ar putea fi doar un simplu calcul, din nou.

Sandy îmi întinde un briceag.

Nan și cu mine ne ridicăm și ne ducem la birou, iar soldatul, cu o privire ușor jenată, ne îndrumă pe un hol.

La toaletă e liniște, cu excepția bâzâitului de amiază al muștelor dinăuntru și al

cicadelor* de afară. Nu decolează și nu aterizează avioane. Nu e o bază militară cu activitate intensă aici, pe Amazon.

Asta nu e o surpriză... *unde ar putea să fie dușmanul...*

Acționez repede; distrug casetele și rup filmul pe care îl arunc în WC și trag apa, în timp ce Nan stă lângă ușă. Casetele le fac țăndări, iar bucățelele mici de plastic le amestec în coșul plin de gunoi.

Revăd în gând povestea noastră, încă o dată, cea mai importantă și presupun că Sandy și Nan fac același lucru.

Acum dovezile mă îngrijorează mai puțin. Ce mă preocupă cel mai mult acum este dacă ne separă, dacă ne interoghează separat, dacă aud povești diferite sau inconsecvențe de la fiecare din noi.

– Ce cuvinte o să-mi vină atunci?

Arunc o privire în jos la picior.

Am alunecat, pe malul fluviului, când încercam să scap din incendiu...

Tricoul meu plin de sânge.

M-am zgâriat pe burtă atunci când am alunecat...

* Cicadă – nume dat unor insecte cu corp scurt și gros, cu capul mare, terminat printr-o proeminență ascuțită.

Oare o să mă consulte un doctor și o să tragă altă concluzie? O s-o țin pe a mea.

– Uită-te la piciorul ăsta, îi spun lui Sandy. E o treabă bună că nu ne-am rănit așa de rău pe burtă... când am alunecat pe mal, încercând să scăpăm de incendiu.

– N-am fi putut salva nimic, nu e niciun dubiu... Am încercat. Asta contează, am încercat.

Cât despre Nan...

Oare soldații o s-o interogheze și pe *ea*, la fel de dur? Sau putem conta pe galanteria bărbaților de aici, pe faptul că nu o să ia în considerație tot ce are de spus o femeie, mai ales o femeie în starea ei demnă de plâns.

Poate că o să ne lase pur și simplu pe toți să plecăm, ca pe niște nebuni care nu știu ce spun.

Subestimare...

Uite ceva pentru care ne putem ruga.

Îmi cade capul, cu bărbia în piept, așa sunt de obosită. Nici Nan nu e mai bine, iar respirația îi e doar un șir de suspine scurte, șuierate, în timp ce se leagănă, aproape imperceptibil, înainte și înapoi.

Încep să moțăi iar trupul meu urcă, din nou, bâjbâie, se cațără, apoi rămâne într-o poziție periculoasă.

Se deschide o ușă, iar capul mi se duce pe spate, lovindu-se de perete. În infirmerie intră un doctor în uniformă albă.

Nan mă apucă de braț. Doctorul se uită împrejur și se repede la ea, dintr-o singură mișcare.

– Veniți cu mine. O să vă consult.

Soldatul deschide ușile spre o încăpere care aduce cu un cabinet de consultații. Nan se ridică anevoie și se așază pe o targă metalică cu roți și o face în așa fel încât și asta să pară un lucru dificil.

Nicio șansă...

Mă gândesc că nu e nicio șansă să o interogheze pe Nan, nu la cum arată.

O urmăm și noi. Doctorul abia ne bagă în seamă, așa că rămânem pe loc. E preocupat doar de rana lui Nan. Are un aer profesional liniștitor, pare un om bun și exact de asta avem noi nevoie acum. De cineva civilizat.

Un doctor tânăr, cu pielea albă, cu părul negru. Se apleacă spre fața lui Nan și, cu grijă, îi scoate bandajul. Bucățele de pansament rămân lipite de rana de la nas, care se unește cu pleoapa, într-o oribilă linie întunecată, dar și pe tăietura adâncă de pe obraz.

– E foarte ciudat, spune doctorul, în timp ce-și face treaba. Ia spuneți-mi, tăieturile astea,

cum s-a întâmplat exact... Vocea îi tărăgănează plină de îndoieli.

Nan îi povestește, cu fraze întrerupte, despre incendiu, despre cum am fugit să dezlegăm bărcile, cum am alunecat în mâlul de pe mal, despre macetă.

Cum soțul ei și ghidul nostru au murit în incendiu.

– E convingătoare? Povestea sună așa de jalnic de credibilă. O gașcă de orășeni spilcuiți, care o dau în bară aici, unde nu fac parte din peisaj.

Cât durează istorisirea, doctorul nici nu clipește. Lucrează, se uită la rănile lui Nan tot timpul, absorbit, calm, fără să dea vreun semn că o crede, dar și fără vreun indiciu de ostilitate. Nu pot să-l „citesc" cu adevărat și mă tem că încă nu suntem liberi și acasă.

– Cine a dat primul ajutor?, întreabă fără să-și ridice privirea de la ceea ce face.

– Eu, răspund.

– Sunteți asistentă medicală?

– Nu.

– O treabă bună, zice calm. Pare o rană curată. Acum trebuie să-i examinez ochiul, și așa mai departe.Vreți să ieșiți, vă rog? Zâmbește ușor. Trebuie să-i fac niște injecții. Analgezice. *Și o mulțime* de antibiotice.

Nan întinde brațul și mă apucă strâns de mână.

Cred, că în momentul ăsta, toți trei ne gândim la injecțiile alea pe care o să i le facă. Mai ales la analgezic și la cât de mult îi va afecta sau nu autocontrolul, capacitatea de a spune aceeași poveste de la început până la sfârșit, poate chiar de mai multe ori.

În timp ce Sandy și cu mine ieșim în camera de așteptare, în clădire intră un ofițer. Pășește ca un comandant, cu un aer relaxat și încrezător care pare să spună „nu e nevoie să fac uz de puterea și influența mea, pentru că aici, cuvântul meu e lege". Nu e în salopetă de lucru ca ceilalți soldați, ci poartă o uniformă cafenie dichisită, cu mâneci scurte, care arată ca și cum ar schimba-o de mai multe ori pe zi, fără o urmă de transpirație pe el.

– Prieteni, zice atunci, când ne vede. Avem ordine precise pentru sosirea voastră. Dar din păcate e mai devreme decât ne așteptam. Vorbește destul de bine engleza, cu un accent în care se simte un ciudat ton nazal din sudul american:

– Dar dr. Hayes? Unde e Claude?

– A murit, zice Sandy, susținându-i privirea. A fost groaznic. Și prietenul nostru, dl. Farnoky a murit.

– *Au murit* oameni? Gura generalului se strâmbă, privirea i se întunecă.

– Da, în incendiu.

– Incendiu? Generalul îl privește intens. Marele foc din pădure?

– Da.

Asta e, iar cuvintele nu-i sunt la îndemână lui Sandy. Odată ajunși aici, nu e cale de întoarcere, nu poți scăpa, nu poți schimba.

– Dumnezeule!, spune generalul. *Incendiu*? E incredibil.

Privirea lui trece în revistă starea noastră jalnică.

– Îmi pare așa de rău. Scutură din cap, străduindu-se să-și păstreze ținuta perfectă și controlul. Așa un *șoc*. Claude îmi era prieten. Și prietenul vostru a murit? Sunteți *siguri* de toate astea?

– Eram la tabără, continuă Sandy. În amonte, într-un câmp înconjurat de copaci. Nu știu cum s-a întâmplat, dar deodată toată pădurea ardea, un zid uriaș de foc. Care se întindea cu repeziciune peste câmp. Am alergat la bărci, iar Jules – prietenul nostru – și Claude nu au reușit să scape, au fost prinși în incendiu. S-au dus înapoi să mai salveze niște lucruri, și atunci au... au fost pur și simplu înghițiți. Iar ea – Sandy face semn spre cabinetul medical – soția prietenului nostru, a alunecat și s-a tăiat la ochi foarte rău. Ellen și cu mine am scăpat doar cu zgârieturi. A fost oribil.

Și în timp ce Sandy explică, amândoi îl privim fix în față pe general, lucru care se dovedește șocant de simplu. Are privirea limpede, inteligentă și, sper eu, devine compasiv.

În timp ce Sandy intră în amănunte, eu mă concentrez să-mi imaginez în minte fiecare etapă din poveste, așa cum o spune el, ca și cum ar fi exact ce s-a întâmplat.

În urechi chiar *aud* cum strigăm la Claude și la Jules, *urlăm* la ei să fugă, să lase echipamentul. Aud duduitul flăcărilor și, în lumina licărindă a focului, văd cum pe fața lui Nan curge sânge întunecat.

Toate astea au avut loc. Exact așa cum spune Sandy.

Generalul ascultă cu o expresie crescândă de contemplare afectată: pe obrazul bronzat se ițește o umflătură pansivă – limba care se plimbă pe dinăuntru – mâinile mari se strâng în pumni și se deschid, capul se clatină dezaprobator, apoi în semn de consimțire.

Privindu-l pe ascultătorul nostru cum înghite tot ce aude, un moment mă simt prost, înainte să-mi dau seama că suspiciunile lui nu sunt îndreptate asupra noastră, și acum pot să jur că povestea noastră e adevărată.

Face parte din comedie, mărturia lucrurilor văzute cu ochii proprii.

– O să vorbim despre chestiunea asta îngrozitoare mai târziu, spune generalul, tipul dur cu glas stăpânit, a cărui forță e incontestabilă, adăugând:

– După ce termină doctorul cu prietena voastră. Acum o să vă spălați, o să mâncați, să vă refaceți. O să vină și prietena voastră. Apropo eu sunt generalul da Santos.

Pe fiecare epolet are o stea. Ne strângem mâinile și ne conduce afară, la o camionetă albă, care din fericire are aer condiționat.

– O să avem mare grijă de voi aici, zice, după ce ne instalăm în camionetă. O să vă simțiți bine. Chestia asta sună ca un ordin, de la generalul pe post de hotelier. Nimic, absolut nimic nu ne mai surprinde aici.

– Camerele voastre sunt pregătite. Nu ne lipsește nimic, căci în zonă nu prea mai e mare lucru. Doctorul Hayes și firma lui erau niște clienți buni. Pur și simplu nu pot să cred... *cum* au putut el și prietenul vostru...

E greu să-i asculți vorbele, dar nu vreau să-l pierd. Măcar mă străduiesc să mă prefac că sunt atentă.

Și-mi revine o amintire bizară. Barmanul de la aeroportul din Belem, cel care ne-a pregătit niște băuturi speciale dintr-un alcool distilat de Forțele Aeriene Braziliene, care, pretindea el, le făcea cele mai *simpatico*.

Trebuie să păstrăm un contact permanent cu generalul nostru *simpatico,* de asta avem cel mai mult nevoie acum.

– Bietul Claude, zice Sandy, testând subtil povestea noastră. Un tip extraordinar. Era îndrăgostit de locurile astea. Ca și prietenul nostru.

Generalul îl privește, ca și cum ar crede că Sandy e sincer. *E așa de greu să te îndoiești de cei răniți, de cei complet epuizați....* Asta e limita noastră, marginea noastră, ultimul pai de care să ne agățăm.

– Da, aveți dreptate, spune generalul. Doctorul Hayes iubea Brazilia. Și mie îmi place țara voastră, adaugă, dar nu știu exact apropo de ce. Pare gânditor:

– Am fost la Fort Benning, explică. Georgia, după academia militară de aici. Când am fost promovat în statul major, guvernul m-a trimis la Georgetown. Am făcut un master în economie. Foarte util.

Ne oprim în fața unei clădiri, nu foarte diferită de celelalte barăci, cu excepția unor ferestre la care se zăresc aparate de aer condiționat.

– Aici o să stați voi. Sper să vă placă totul. Dacă aveți nevoie de ceva, e un servitor aici.

Intrăm târșindu-ne picioarele și afișăm un foarte corespunzător aer istovit, sper, deși în realitate nu prea e nevoie să jucăm teatru.

Reședința noastră e aranjată ca un apartament de hotel.

– E în regulă?, zice generalul da Santos.

– Perfect, zice Sandy. Absolut perfect.

Și chiar este. Foarte potrivit și, după toate prin câte am trecut, absolut bizar.

– Astăzi sunteți singurii noștri oaspeți. Așa că aveți o mulțime de camere, apă pentru duș. Și o să trebuiască să vă vădă și doctorul. Se uită la piciorul meu.

– Mulțumesc, spun. Cred că nu e așa de grav, dar mulțumesc. E bine să fie văzut de medic, să fie curățată rana.

– Da, doctorul o să vă consulte, înainte să vă dăm drumul. La revedere.

La remarca asta din urmă Sandy și cu mine devenim brusc circumspecți. Dar până nu auzim camioneta plecând, niciunul din noi nu vorbește.

– *Să ne dea drumul?*, spun eu prima. Credeam că jucăm rolul oaspeților.

Temeri privind o eventuală detenție ne străfulgeră pentru o clipă.

Dar numai pentru o clipă, căci la ușa noastră nu e niciun paznic – Sandy verifică. Nu că ar avea vreo importanță un paznic. Înconjurați de fluviu și pădure, nu putem să ajungem prea departe, umblând pe cont propriu.

Gândurile de evadare se risipesc. Ne preocupă chestiuni mai practice, cum ar fi spălatul.

7 –

INTRU la duș...

În spatele meu, îl aud pe Sandy mișcându-se prin baie, se îndreaptă spre duș, ca să mi se alăture.

– Nu acum, spun, te rog, nu. Și trag perdeaua de la duș, un paravan să nu-l mai văd. Mi se strânge inima, mă învăluie tristețea, dar în clipa asta sunt incapabilă să reacționez la nevoile lui.

Asta nu e laguna de pe fluviu...

Acum nu am nevoie de nimic ca să-mi amintesc. Dezamăgirea mă sufocă. Niciodată până acum n-am spus *nu* în felul ăsta.

Iese din baie, fără o vorbă.

Și în timp ce șiroiește pe mine apa din Amazonia, piciorul julit începe să fie greu și sângerează ușor. Mă uit cum firișoarele rozalii se preling pe picior, apoi dispar pe gaura de scurgere. Poate că prin tăieturile astea

paraziții mi-au invadat corpul, dar sunt prea istovită ca să mă agit acum în legătură cu o posibilă infecție.

O să mă consulte doctorul, o să-mi iau porția de antibiotice. Asta o să fie suficient.

Cum stau sub duș, mai că adorm, dar mă scutur și mă trezesc în clipa în care apa caldă începe să se răcească, apoi brusc e rece, ceea ce la clima asta e un șoc..

Sandy face duș imediat după mine, rapid. Ne schimbăm cu haine curate, tricouri noi și pantaloni scurți, toate salvate din incendiu. Ne îmbrăcăm în liniște, aproape ca doi străini într-un tren de noapte, obligați să împartă aceeași cușetă.

În dormitorul nostru cu aer condiționat, unde totuși abia se simte răcoarea, îmi simt piciorul ca și cum deja s-ar vindeca, trosnește de câte ori îndoi genunchiul sau mă întorc într-o parte. Încă sunt vlăguită, dar adevărata oboseală zdrobitoare începe să dispară, și-mi revine forța, dacă nu vioiciunea.

Intru în sufrageria apartamentului, unde un servitor, un chelner, așează masa, deși nu ne interesează mâncarea în mod special.

Fac un pachet cu hainele noastre murdare și pline de sânge și i-l întind chelnerului. Fac semn cu mâna să arunce totul.

Zâmbește și dă din cap că a înțeles. Și noi zâmbim și dăm din cap.

După ce pleacă, ciugulim puțin din carnea la grătar, din salate și fructe. Sunt mai multe sticle de bere braziliană, cam caldă, și apă minerală. E bun, totul e bun, dar am trecut de faza în care apreciem mâncarea.

Aproape în liniște, o așteptăm pe Nan, atât de puține mai avem să ne spunem.

Nu trece mult până se întoarce cu doctorul, cu jumătate din cap înfășurat în bandaj proaspăt.

– După asta, îi zice doctorului, ai dreptate, o să fiu terifiată de foc toată viața mea.

Un semnal pentru noi...

Sau cel puțin așa sper, că a ținut-o cu povestea noastră, că l-a convins pe doctor.

Totul din cauza incendiului...

Clipește spre mine cu ochiul sănătos, extrem de discret, ca să confirme mesajul, deși dacă doctorul ne urmărește, n-o să perceapă gestul ca atare.

– Tăietura asta, spune el, rezumând, e puțin prea adâncă, poate cinci milimetri. Maceta aia a fost probabil foarte ascuțită, și ai căzut rău. Cristalinul e distrus, toate fluidele din ochi s-au scurs... Deja se instalează phthisis bulbi... multă atrofie... Poate imposibil de salvat. Îmi pare foarte rău, dar e foarte ciudat...

Totuși, ești norocoasă, să știi... nu ai pierdut mult sânge, nu au fost secționate vase importante. Doar o venă, și aia a făcut ceea ce trebuie să facă: a suferit un spasm și s-a închis singură. Niciun pericol vital. O să rămână o cicatrice unde sunt copcile, dar chirurgia plastică o rezolvă. Ați riscat enorm acolo... drept să vă spun, e așa de greu de crezut...

Poate că nu știe nimic sigur, dar cu certitudine ne bănuiește că mințim.

Lui Nan îi curg lacrimi pe obraji. Stă lângă mine, și-și pune capul pe umărul meu.

– Păi, să te vadă un specialist imediat după ce te întorci la New York. Tăieturile sunt curate, copcile bine puse, nici n-o să vezi diferența. O să ia niște piele retroauriculară, de după urechea dreaptă, o s-o pună unde sunt cicatricile, și o să fi ca nouă. Și voi?, ne întreabă pe mine și pe Sandy. Sunteți răniți? Piciorul, ce face piciorul? Hai să ne uităm.

Îmi examinează piciorul și-mi ridic tricoul ca să poată să vadă și coapsa și stomacul. Se uită și la tăietura de pe stomac a lui Sandy.

– Am căzut de multe ori, explică Sandy și eu pot să „aud" încordarea, strădania lui pentru credibilitate. Alunecă foarte tare în noroi.

Doctorul ridică din umeri:

– Ați făcut injecții antitetanos?, mă întreabă.

– Chiar înainte să plecăm.

– Atunci nu-i așa de rău. Piciorul doar arată urât. Iar tăieturile de pe stomac nu sunt adânci.

Scoate din geanta lui o sticlă cu soluție antiseptică, și ne pulverizează pe tăieturi și julituri. Îmi dă o senzație de răcorire și tonifiere. Apoi ne face injecții, un cocktail de antibiotice.

– Astea, zice placid, omoară orice. Ar trebui să se vindece toate repede, n-aveți de ce să vă faceți griji. Dar continuați să folosiți asta pentru răni. Ne întinde spray-ul. În regiunea amazoniană, rănile devin septice foarte rapid. Pătrunde un parazit în rană și capeți o infecție de care nu mai scapi. Trebuie să fiți atenți, asta-i tot.

– Da, spun eu, atenți.

– Păi, pentru azi asta a fost tot. Mâine vreau să controlez copcile, îi spune lui Nan, înainte să plecați.

Înainte să plecați...

E grațierea noastră pregătită? Știe doctorul deja care este decizia generalului?

Imediat după ce pleacă doctorul, mă uit împrejur:

– Vedeți vreun telefon?

– Nu, zice Sandy. Poate la chelner, mă gândesc că o fi având o cameră undeva în spate. Pe cine suni?

Duc un deget la buze, ca să-i sugerez atenție: pe șefii lui Claude. Să le spun ce s-a întâmplat.

– Puțină muzică?, zice Sandy, făcând semn cu capul spre un aparat de radio. Îmi înțelege intenția. Nu vreau să discutăm despre situația noastră în amănunt, nu câtă vreme sunt șanse ca în încăpere să fie microfoane. Dar, dacă dăm drumul la radio să cânte, conversația noastră se va pierde, iar trasul cu urechea va deveni dificil.

Sandy deschide radioul. Pare să fie prezentatorul de știri sau meteorologul, o turuială în portugheză, ca un răpăit de castaniete. Sandy se joacă pe scală, trecând în grabă peste diverse posturi până găsește niște muzică, apoi îl dă mai tare.

Cu degetul, face semn că e în regulă.

Mă aplec spre ei:

– La un moment dat, probabil de îndată ce ne întâlnim din nou cu generalul, vreau să-i sun pe șefii lui Claude din Statele Unite, să le spun ce s-a întâmplat. E firesc, iar noi vrem să părem cât se poate de naturali. Cu siguranță, generalul o să pună pe cineva să asculte convorbirea. Așa că totul trebuie să fie logic.

Sau preferi să telefonezi tu?, îl întreb pe Sandy.

Dă din cap că nu. Venind de la o femeie, solicitarea o să fie chiar și mai credibilă.

– Când fugeam din calea incendiului, spun eu mai departe, Claude și Jules s-au întors, s-au dus înapoi să ia celelalte camere video, cele cu casete pentru program. Și așa au murit. Și asta o să le spun șefilor și familiei lui Claude. Deci suntem consecvenți întrutotul. E-n regulă? Întrutotul.

Dau din cap aprobator. Lui Nan încă-i curg lacrimi pe obraji.

– Șefii lui Claude o să fie obligați să aleagă – fie fac știrea publică, încercând să mulgă tot ce se poate din asta, pentru strângere de fonduri – știți și voi, capitalizare pe seama martirilor – fie o să tacă chitic, fiindcă nu vor să sperie clienți grași ca noi. Și sigur își vor face griji că ar putea fi dați în judecată.

– În cazul ăsta, zice Sandy, n-o să aflăm prea multe. Sunt isteți și șmecheri.

– Probabil. Așa că după ce o să ne întoarcem, e puțin probabil să fim obligați să mai pomenim vreodată ceva despre asta. O să se termine totul.

Pe dracu... e ceea ce gândesc de fapt, dar nu mai scot un cuvânt.

– Bine, zice Nan. În fine, cred că e bine.

– Încă ceva, spune Sandy. Uliseo și Victor știu că erau indieni la tabără când am ajuns noi acolo, făcând body rafting. Dar tipii ăia doi au plecat după-amiază, așa că habar nu au ce s-a întâmplat după aia. Dacă întreabă generalul, spunem doar ce s-a petrecut de fapt... Am mâncat de seară, ne-am dus la culcare și, când ne-am trezit dimineață, indienii plecaseră. Se evaporaseră. Nu știm de ce, fiindcă nimeni nu ne-a zis nimic. După asta, n-am mai văzut pe nimeni, apoi incendiul ne-a gonit de acolo. Asta e *cel mai important*. Asupra aspectului ăsta nu avem voie să ne bâlbâim. După aia n-am mai văzut pe nimeni.

– Înțeleg, șoptește Nan.

– Da, zic eu.

Atât timp cât nimeni nu-i întreabă pe indieni. Sau dacă cineva e curios în legătură cu felul în care mommayoni au făcut rost de suliițe. Dacă se întâmplă chestia asta, să ne rugăm să fim de mult plecați din Brazilia.

– Și cine știe unde se duc indienii, nu-i așa? Vocea lui Sandy sună mai încrezătoare. Jungla e *uriașă*. Ar putea trece ani până când să dea cineva peste ei. Oricum, nu putem face nimic în legătură cu ei.

Se aude o bătaie în ușă și Sandy dă radioul mai încet.

Intră generalul, zâmbind palid:

– Bună ziua. Bună mâncarea? Vă simțiți puțin mai bine?

– Da, zice Sandy. Mulțumim.

Sunt pe punctul de a-i cere generalului un telefon ca să sun în SUA, când mă oprește:

– Vă rog, au mai rămas doar câteva ore de lumină, așa că ar trebui să ne întoarcem acolo, cât mai putem.

Ne uităm la el cu priviri goale.

– Înapoi cu mine, vă rog.

– Sigur, zice Sandy. Nicio problemă. Venim imediat, ne întâlnim în biroul dumneavoastră.

– Nu, nu în biroul meu. Ne ducem înapoi în sus pe fluviu. Acolo unde s-au întâmplat toate. Vreau să-mi arătați. Fiindcă nu-mi este clar încă, ce s-a petrecut exact acolo.

Se întoarce spre Nan și spre mine, tot cu zâmbetul ăla trist.

– Doamnă Farnoky, puteți să rămâneți aici. Dar dumneavoastră trebuie să veniți.

– Sigur, mă simt bine. Vin.

– Apropo, doamnă Farnoky, am auzit că dumneavoastră împreună cu soțul voiați să faceți un film sau așa ceva, acolo? Vocea îi e neîncrezătoare.

Preț de o clipă, Nan e luată prin surprindere:

– Pentru televiziune, da, un documentar.

O pauză, apoi:

– Ați avut echipament cu dumneavoastră? Ați filmat?

– Totul s-a pierdut, totul. În incendiu. De asta... ei s-au întors, să salveze echipamentul, dar n-au reușit...

– Îmi pare rău, foarte rău că trebuie să vă întreb asta.

Vreau să mă ridic și s-o îmbrățișez pe Nan, s-o mângâi consolator. Am avut mereu încredere în ea, și acum am unul din sentimentele alea grozave de credință reînnoită. Dar în momentul ăsta totul îmi sună prea mult a interogatoriu, așa că nu mă trage inima la niciun fel de întâlnire cu generalul într-o pădure arsă, pentru ceea ce bănuiesc că ar putea fi modul lui de a ne prinde în capcană.

Nici Sandy nu arată mai entuziast decât mine.

– 8 –

GENERALUL ne conduce pe Sandy și pe mine la camionetă...

... și zâmbește palid.

Zâmbim și noi și ne urcăm.

Ne ducem către un elicopter militar care așteaptă, mai mare decât cel pe care l-am folosit noi. Uliseo și Victor sunt deja la bord. Dăm mâna cu ei.

Încerc să descifrez lumina din ochii lor – este teamă, nerăbdare, satisfacție? – nu știu.

Aș vrea să le putem face cu ochiul. Îmi fac griji pentru cât de mult exact le-ar fi putut spune deja Uliseo și Victor autorităților. În orice caz, nu se pune problema acum de a-l duce pe general într-un alt loc sau de a face pe proștii în legătură cu unde a fost precis tabăra noastră.

Când elicopterul se înalță și ne îndreptăm înapoi pe fluviu în sus, nu fac nicio tentativă

de a mă juca de-a turistul, privind peisajul de sub noi.

Este un aparat mult mai rapid, așa că o să fim acolo în scurt timp. Țăcănitul puternic al elicelor – *toc-toc-toc* – ne împiedică să ațipim, să conversăm, să facem orice altceva decât să cugetăm la situație, să calculăm. Sentimentul realității ne copleșește.

Sandy se apleacă și mă sărută, un sărut lipsit de sens, golit de orice conținut excepând sentimentul că această întoarcere nu poate fi reală – e ceva ce visăm, încă o halucinație, pe care o împărtășim, într-un cod personal, de nepătruns.

Zburăm de mai puțin de o oră în amonte, când Victor începe să arate în jos, spre pământ și-i dă instrucțiuni pilotului.

Coborâm, și pretutindeni în jur vedem pământ carbonizat, încă fumegând, în timp ce ne rotim deasupra locului unde a fost tabăra noastră.

Toc-toc-toc...

Recunosc zona doar după contururile malului, căci de la altitudinea la care suntem e imposibil să identifici urmele cuiva care ar fi fost vreodată pe acolo.

Dar pentru mine e destul.

Inima-mi bate cu putere, chinuindu-se ca un animăluț să scape din trupul meu.

Toc-toc-toc...

– Pilotul zice că aici e, strigă generalul spre noi. Așa e?

– Cred că da, răspunde Sandy. Dacă zice el. Totul arată altfel.

Zona, dezastrul, totul arată chiar mai rău decât îmi amintesc. N-ar fi putut să scape nimic, nimic n-ar fi putut să supraviețuiască flăcărilor.

Exceptând amintirile noastre.

Toc-toc-toc...

– Încercăm să aterizăm, spune generalul. Să găsim cadavrele.

Un moment sunt convinsă că am pierdut totul.

Povestea noastră o să se năruiască, dacă încep să scormonească prin cenușă, dacă găsesc oase, dacă găsesc dinți, de la o persoană, de la *două* și îi aduc la bază, iar un specialist criminalist îi examinează și, zice că în niciun caz dinții *ăștia* nu sunt ai unui american bogat, ăștia sunt dinții tociți, cariați ai unui țăran brazilian.

Așadar, stimate doamne și bunul meu domn, *cine e bietul om*?... Puteți să spuneți ai cui sunt dinții *ăștia* groaznici...

Toc-toc-toc...

Privesc împrejur, arunc cu coada ochiului o privire rapidă spre fluviu, să văd dacă zăresc insula.

Îmi amintesc prea multe, prea limpede...

Lovitura din stomac.

Respirația urât mirositoare a violatorului.

Sulița străpungându-i spinarea, ce senzație de victorie dură ca oțelul.

Toc-toc-toc...

Generalul dă din cap a neîncredere:

– De ce ați venit tocmai până aici? Amănuntul acesta extraordinar trebuie lămurit. *De ce*, pentru numele lui Dumnezeu... nu înțeleg. Se simte patos în glasul lui, dar vocea îi e stăpânită, directă, politicoasă: reușește să-și controleze furia din voce.

– Vacanță, zice Sandy.

– Vacanță? Întrebarea generalului are calitatea, brutalitatea purei incredulități. Dar chipul îi rămâne impasibil, doar ochiii se mișcă în toate direcțiile, pe deasupra noastră, cele două responsabilități ale lui.

– Exact, continuă Sandy. Să pescuim puțin. Să ne plimbăm cu barca. Să filmăm pădurea și fluviul, pentru programul acela de televiziune.

– *Program.*

Generalul face ochii mari, apoi privirea i se îngustează, două crăpături oblice, ca și cum ar evalua ceva.

Toc-toc-toc...

– Program despre ce?

– Despre salvarea pădurii, salvarea faunei.

Lasă capul într-o parte, parcă să ne vadă mai bine și pot să jur că-și râde în barbă, maliţios; poate greșesc, dar nu cred. Își zice...

Cretinilor. Cretini mici și imbecili, care îmi dați bătăi de cap...

Apoi, brusc:

– De ce aici? De ce în țara noastră? Ochii i se bulbucă, de supărare bruscă.

Toc-toc-toc...

Sandy:

– Păi ni s-a spus că aici e pădurea cea mai grozavă, că aici aveți de toate.

– Da, îmi închipui. Acum înțeleg. Avem multe. Pare nemulțumit de explicație. După care, calm:

– Ce-i cu camerele video? Cu casetele? Toate sunt acolo jos?

– Da, distruse. În incendiu. Am pierdut totul.

Toc-toc-toc...

Generalul pare satisfăcut de explicație, aproape liniștit.

Toc-toc-toc...

– Cât timp ziceți că ați fost aici? De data asta se uită fix la mine.

– O noapte, răspund. La tabără. Și o noapte pe fluviu.

Dezaprobă cu o mișcare a capului:

– Scurtă vacanță.

Toc-toc-toc...

– Tipii ăștia – face semn cu capul spre Uliseo și Victor – spun că ați pornit cu două bărci.

– Așa e.

– Ce s-a întâmplat?

Toc-toc-toc...

Nu am de gând să zic că le-am dat o barcă indienilor, care au luat și sulițele noastre nou-nouțe.

Toc-toc-toc...

În loc de asta, spun, cu toată umilința de care sunt în stare, ceea ce nu e greu deloc:

– N-am știut cum să manevrăm bărcile. Am pierdut una încercând să scăpăm, încercând să fugim de incendiu. Pur și simplu ne-a scăpat din mână.

– Înțeleg, zice încet și pare să creadă asta, că suntem doar niște încurcă-lume.

Toc-toc-toc...

Deodată, Uliseo începe să vorbească agitat, arătând spre pământ. Generalul se mută mai lângă geam ca să vadă mai bine, apoi ne face semn cu mâna să ne apropiem și noi.

– Ia uitați-vă. Pare un cadavru, zice. Vedeți conturul ăla?

Mă uit în jos și văd un morman de cenușă care pare chiar să aducă cu un corp omenesc. Dar ar putea să fie altceva, ar putea fi orice, sper. Dar probabil că e Claude. Sau violatorul.

Toc-toc-toc...

– Acolo e?, mă întreabă generalul. Acolo au murit?

Toc-toc-toc...

– Da, spunem noi.

– Înțeleg.

Dar cu toate distrugerile de dedesubt, e imposibil să decelezi probe concludente, altfel decât printr-o cercetare atentă la sol. Totuși, și așa, nu sunt sigură că se poate vorbi de certitudine, totul arată carbonizat.

Doar dacă nu iau dantura, bineînțeles...

Coborâm, cu viteză tot mai mică și ne rotim deasupra zonei.

Toc-toc-toc...

Nu aud fluviul, nu peste zgomotul elicopterului. Dar văd foarte bine apa, curgerea ei inexorabilă și netulburată, și tot ce mai este sub noi, incinerat, carbonizat, arzând mocnit.

Nimic altceva, decât cenușă.

Toc-toc-toc...

Doar negreală și cenușă, nici urmă de verdeață, nicăieri. Cred că povestea noastră devine mai puternică acum, seamănă din ce în ce mai tare cu realitatea.

Toc-toc-toc...

– Da, zic. Ăsta e locul de unde au alergat înapoi, să ia camerele video și casetele.

Generalul mă privește ciudat, așa mi se pare, așa că mă întorc spre Sandy:

– Aici e? Ăsta e locul?

Sandy se apropie de geamul la care e generalul.

Toc-toc-toc...

– Așa pare, zice, cu fălcile încleștate. Da, aici... focul a înghițit totul.

– Bine, spune generalul și spre uimirea mea, pare extrem de ușurat. Deci, ne-am înțeles. Asta e, nu mai putem face nimic. E prea cald acolo, jos. Ne întoarcem la bază și o să scriu un raport. Aș vrea să-l semnați cu toții, inclusiv doamna Farnoky. Mulțumesc că ați venit, că m-ați ajutat.

Se lasă pe spătarul scaunului și lasă să-i scape un oftat prelung.

Toc-toc-toc...

Nu-mi vine să cred.

Mă răsucesc să arunc o ultimă privire spre mormanul de cenușă, iar cu ochii minții văd o suliță care străpunge, ca un stâlp, spinarea violatorului.

Exact aici...

Și din nou smulg cu putere sulița din trupul lui, ținând-o dreaptă, gata să o înfig încă o dată, și brațul mi-e plin de sânge. Și din nou, senzația de victorie dură ca oțelul îmi trece ca un fulger prin corp.

Toc-toc-toc...

N-ar trebui să simt decât ușurare, pentru că ne întoarcem, că zburăm spre casă, toți, aparent iertați, achitați, eliberați; cu toate astea agonizez, socotind șansele de a se afla.

Toc-toc-toc...

Chiar așa, mintea mea lucrează cu viteza elicelor, iar concluzia pe care pot să pariez este că generalul n-are niciun chef să meargă mai departe cu asta: n-are niciun câștig pentru el, să facă o investigație privind incendiile care au devastat Dumnezeu știe cât din zona aflată în jurisdicția lui.

Acum e mult mai nerăbdător să-și asigure spatele – asta sper eu – decât să ne pună nouă în cârcă o crimă. La urma urmelor, acolo jos, nu sunt cadavrele oamenilor lui; doar doi americani nesăbuiți. Cât despre vreun țăran mort? Vreun ajutor angajat cu ziua? Pierderile în domeniul ăsta intră la cheltuieli prevăzute.

Toc-toc-toc...

Ceea ce, dacă e corect, înseamnă că generalul vrea ca noi să confirmăm totul – morțile, incendiile, camerele video lipsă – să confirmăm că totul nu a fost decât o întâmplare a naturii, *force majeure*, voia lui Dumnezeu...

... și cu asta, toată lumea scapă, inclusiv el.

Toc-toc-toc...

Cu alte cuvinte, o să semnăm o hârtie de eliberare, prin care toți suntem scoși din cauză.

Și cu toții o să ne ascundem în spatele aceleiași povești: *A fost voia lui Dumnezeu...*

Toc-toc-toc...

În orice caz, asta e rugăciunea mea sfâșietoare: o febră pe care o respir prin toți porii și, în

timp ce elicopterul face stânga împrejur, văd insula de pădure neatinsă.

Ce noroc: acolo nu am ars cadavre, nu există urme înnegrite, n-am lăsat semne care ne-ar fi dus sigur la moarte.

Ce noroc...

Și ce gând.

– 9 –

NE ÎNDREPTĂM DIN NOU spre bază...

Generalul își petrece cea mai mare parte din timp făcând însemnări, ignorându-ne, purtând enigma momentului ca pe o mască.

Aterizăm și mergem direct la biroul lui. Dă hârtiile unui funcționar ca să le dactilografieze.

– Mulțumesc, ne zice. Îngrozitor. Exact așa cum ați spus, o tragedie teribilă. Pentru toată lumea. Când pierzi un prieten bun, ești distrus, dar voi ați fost foarte cooperanți. Mai rămâne doar o problemă, să discutăm niște costuri, să semnați o declarație, iar mâine dimineață o să plecați la Belem. Noi ne ocupăm de zborurile voastre spre casă.

Ușurarea mea e imensă, dar nu e iertare. Cu toții jucăm jocul care ni se impune. Ăsta e un joc nou și nu știu exact care sunt regulile.

– Sigur, mulțumim, spune Sandy. O să vă plătim pentru zborurile suplimentare, putem să vă scriem un cec.

Generalul scutură din cap în semn că nu e de acord, iar fața lui e întruchiparea tristeții.

– Transfer bancar. Când se confirmă, puteți să plecați toți. O sută de mii de persoană, dolari americani. Am avut cheltuieli, înțelegeți...

Mă uit la Sandy. În ochi îi fulgeră o lumină amuzată, ironică.

Nemernicul nu crede o iotă din ce i-am zis. Dar oricum ar fi, nu-i pasă...

E o scenă bizară, să le urmărești expresiile fețelor. În această situație aberantă, ambii bărbați poartă măști, care reflectă o discordanță aproape teatrală: zâmbetul efemer al lui Sandy, natural și calm: chipul onest, trist al generalului, pe care e întipărită o urmă de ură, doar o fracțiune de secundă, pentru ca apoi, la fel de iute să se șteargă.

A intrat în joc...

Afișează ignoranța cuvenită. Îndeplinește o datorie.

Ne-a prins în capcană – iar noi ne dăm seama – și știe al dracului de bine că ne putem permite să ne cumpărăm plecarea de aici. E posibil chiar să aibă copii ale dosarelor lui Claude despre noi. E evident că nu suntem de loc în situația de a încerca să negociem.

Și e limpede că de fapt pentru el nu contează, acum în orice caz, cât știe sau nu știe despre ce e adevărat și despre ce e minciună în povestea

noastră. În această chestiune, este puțin probabil la momentul ăsta ca generalul să se dovedească prea insistent în ce privește acuratețea.

– Bineînțeles, domnule general, spune Sandy, înțelegem că ați suportat cheltuieli. Spuneți-mi unde vreți să fie transferați banii și voi trimite un fax la bancă, iar doamna Farnoky va face același lucru.

Generalul aprobă printr-un semn din cap, agreabil:

– Mulțumesc. Și rupeți faxurile după ce terminați. Nu avem nevoie de chitanțe.

Sunt turbată de furie. Nu am atâția bani, și mă cutremur la gândul de a fi îndatorată pentru catastrofa asta, când nenorocitele alea de coșmaruri sunt suficiente.

– Dar ce putem face?

Acum dăm cu toții din cap în semn că suntem de acord, atât de grețos de agreabil, ca și cum n-am auzit o ofertă mai rezonabilă niciodată în viața noastră profesională.

Funcționarul revine cu copii ale declarațiilor pe care să le semnăm noi, în portugheză și engleză. Citim varianta în engleză, care include prevederi privind renunțarea la orice datorii care ar putea fi imputate cuiva în Brazilia..

– Nu știu nimic de locul ăsta, aici, în portugheză, spun.

– Grasso Basso, spune generalul, unde a fost tabăra voastră. Așa i se zice acestei părți din Amazonia.

Semnăm hârtiile și ne disprețuim, apoi le dăm înapoi generalului.

Așadar, iată unde a ajuns povestea noastră: oficială, transcrisă, atestată, semnată. Sperjur și rușine comise de noi și de general.

Dar și biletul spre casă. Grozavă alternativă: între farsa asta îngrozitoare și viața într-o închisoare braziliană.

Generalul îi dă lui Sandy un număr de cont dintr-o bancă elvețiană din Insulele Cayman.

În timp ce se trimit faxurile, încerc, așa cum am promis, să-i sun pe șefii lui Claude de la „Flora și Fauna pe Glob", firma din Statele Unite.

Dar toți directorii sunt plecați în vacanță, așa că las un mesaj unui funcționar voluntar care face pe telefonistul. Își notează numărul biroului meu din New York, și promite că va transmite veștile conducerii companiei, dar nu știe unde poate să contacteze pe cineva la ora asta. Nici n-a auzit vreodată de Claude Hayes și, cu atât mai puțin are idee dacă Claude are familie: pare dornic să nu se amestece prea mult în chestia asta. Spun că o să telefonez din nou de îndată ce ajungem înapoi la New York, că vrem să transmitem condoleanțe familiei Hayes.

În tot timpul ăsta generalul rămâne în picioare lângă mine. Dar dacă ascultă atent conversația mea, nu dă niciun semn, ceea ce îmi întărește convingerea că după ce-și primește plata, o să fie bucuros să nu ne mai vadă pe aici.

O mașină ne duce înapoi la apartamentul nostru.

Pe drum, Sandy și cu mine rămânem tăcuți. Am spus tot ce am avut de spus. Mașinăria mea de reflecție și analiză se domolește.

Mă simt complet lipsită de bucurie. Felicitările ar părea grotești.

Mă forțez să-mi adun toate puterile, dar nu fac decât să-mi dau seama că fantomele dansează încă – ar putea să danseze veșnic – în mintea mea. Simt cum mi se suie sângele la cap, simt rușine și teama că spectrul reproșurilor mi-ar putea fi pe veci tovarăș.

Și faptul că realizez asta face să se rupă ultimele zăgazuri între inimile noastre unite, a lui Sandy și a mea. La fel cu cineva care atinge marginea unei stânci în toiul nopții și deodată devine conștient de locul unde se află? Din cauza șocului, îmi vine să vomit. Iar revelația mă zguduie.

Ce proști am fost. Acum nu mai nutresc decât o speranță.

Speranța că generalul o să-și respecte partea lui din târgul nostru subînțeles. Că n-o să pună în mișcare alte mașinării, încrengătura inexorabilă a comunicațiilor moderne, emailurile și faxurile și telefoanele prin satelit, toată vasta aparatură electronică folosită în investigațiile criminalistice, din care nu am mai avea scăpare. Armata braziliană, poliția, Departamentul de Stat al Statelor Unite, FBI, poate chiar CIA.

La tipul ăsta de analiză – teama mea încă prezentă – povestea noastră se va nărui.

– 10 –

DIN NOU în apartamentul nostru...

Fără un cuvânt pentru Sandy, mă duc direct în camera noastră. Vreau să dorm. Și imediat ce închid ochii, ațipesc și visez în reprize nori albi imenși, din copilărie, cabane închiriate pe malul mării, doar un vis disperat de evadare.

Apoi deschid brusc ochii – la ceea ce pare un ecou repetat, din depărtare, țipătul ascuțit și stins al unor păsări furioase, urletul de bas al maimuțelor înspăimântate, cum am mai auzit noaptea trecută, *noaptea trecută* și, la amintirea asta oribilă știu că n-o să am un somn liniștit, nici acum, și poate niciodată.

Sandy s-a strecurat în pat lângă mine. Închid din nou ochii, așteptând să plutesc undeva, dincolo de somn, să trec de moarte și să desfid gravitația, plutind înapoi liberă.

Sandy mă sărută și eu clipesc, pe urmă deschid ochii.

– Te iubesc, zice.

E ceva în neregulă cu vocea lui, ceva dătător de fiori reci mai mult decât aerul condiționat din încăpere. N-am mai auzit niciodată tonul acesta, aproape frenetic, ceva straniu. Ar putea fi la fel de bine un străin care cere azil, într-o engleză abia învățată, chinuindu-se disperat să comunice altora nevoile lui, pentru care încă nu cunoaște cuvintele potrivite. Și așa, între noi se lasă iar tăcerea, ca o cortină grea, la teatru.

Ce se întâmplă după asta, nu s-a petrecut niciodată în pat între noi. Mă smulg din brațele lui brusc și trag pătura peste mine, până la nas.

Mă simt ca de gheață.

– Îmi pare rău, zice, fără să mă privească. Vrei un tranchilizant?

Nu-i răspund. Părerea mea e că sunt unele dureri cărora trebuie să le faci față fără rețetă, și oricum nu cred că există vreo rețetă care îți garantează amnezia. Și chiar dacă aș vrea să vorbesc, acum nu pot, îmi simt gâtul ca și cum ar fi plin de câlți.

După o vreme, tot fără să-l privesc, reușesc să zic, cu o voce cel puțin la fel de nefirească ca și a lui:

– Totul s-a schimbat, Sandy. E ca și cum abia am ieșit pe ușă și ușa s-a închis în urma mea. Înțelegi ce vreau să spun? Și acum n-o să mai pot să mă întorc niciodată. N-o să mai pot niciodată să mă întorc.

– Ellen, aproape că am *plecat* de aici. E totul aranjat. După ce ne întoarcem, o să cerem ajutor. Psihoterapie. O să ne simțim mai bine.

– Crezi că sunt bolnavă? Vreau doar să spun că n-o să mai fiu niciodată cum am fost. M-am retras în mine, cu toții ne-am retras în noi.

– Un doctor ne poate ajuta.

– Nu cred că am vreo boală. Mă simt ca și cum aș fi pedepsită. Mă simt doar... murdară. Iar coșmarul meu este că n-o să mă mai simt niciodată curată. În momentul ăsta, nu știu, totul este prea confuz. Sunt lucruri despre care nu vreau să vorbesc, nu pot să vorbesc.

– Ce fel de lucruri?

Se întoarce spre mine: ochii lui căprui, ca de câine bătut, s-au schimbat.

– Ce fel de lucruri?, întreabă din nou, dornic să afle, chinuindu-se singur.

– Bine, dacă așa dorește curtea, dacă insiști... Tonul din vocea mea este sec, rănit, melodicitatea de mult stinsă și dispărută:

N-o să mai fiu niciodată aceeași. Nici cu tine, nici cu mine însămi. Cu nimic din ce obișnuiam să facem împreună. Sunt prea bătrână să mint, în orice caz nu pe mine însămi, și să zic că sunt întreagă la cap. N-ar fi trebuit să venim aici niciodată. Din punctul ăsta de vedere, e vina noastră. Aici am dat-o în bară.

– Acolo, în barcă? Când am coborât pe fluviu cu indienii? Am încercat să mă păcălesc singură. Că poate nimic din toate astea nu se

datorează unor lucruri făcute de noi. Că situația ne scăpase de sub control. Nici măcar Jules nu greșise, vreau să zic, ce dracu' știa el? Dar asta a fost prea mult pentru mine. Pentru că dacă analizezi atent lucrurile, Sandy, totul e o porcărie, nu-i așa? Nu am fost chiar atât de ignoranți, doar aroganți. Am vrut natură sălbatică? Am vrut aventură? Asta am primit. Și Jules și Nan, fără ocolișuri. N-a fost niciun moment *firească* venirea noastră aici.

– Exact, Ellen, nefiresc. Odată ajunși la New York, iubito, o să te simți mai bine. *Nimeni* nu s-a retras în el. O să fi din nou aceeași.

Pufăi pe nas, și replic:

– În orice caz, ar trebui să mă întorc la Minnetonka, să văd ce face mama, s-o văd pe soră-mea. Să-mi iau o vacanță lungă. Să stau cu ele o vreme.

– Bine. Sigur că da, fă cum crezi tu. Ia-le încetișor pe toate. Înțeleg.

Sunt sigură că fiecare cuvânt pe care-l spune e adevărat, sau cel puțin vreau să cred că așa e, dar nu sunt convinsă că mai are mare importanță. Așa că tot ce spun e:

– Amândoi avem nevoie de un timp...

– Avem o mulțime de timp...

Dau din cap aprobator, dar nu mai zic nimic. Din nou, tăcere, cortina grea cade ca după vetusta replică finală de pe scenă, și ultimul act urmează să înceapă curând, dar între timp noi mai întârziem pe la bar, pentru o scurtă pauză.

Sunt prea amorțită ca să mă mișc, sau chiar să gândesc. Închid ochii și las aerul condiționat, aerul care miroase ca la tropice, să mă acopere ca un balsam. Am senzația că mă contopesc cu salteaua. În spatele pleoapelor se strecoară un haos de frunze verzi și umbre întunecate.

Și în dezordinea asta am impresia că văd iar ochii galbeni ai vânătorului nocturn, masca de pene, uitătura păsării din junglă, prădătorul noptatic care mă studiază în timp ce eu aștept în copac. Acum în jurul ochilor malefici prinde formă o siluetă mare și întunecată, care se ridică și zboară direct spre mine, iarăși și iarăși.

Scutur din cap, ca să scap de imaginea asta oribilă și făcând asta, depărtându-mă de Sandy, urechea-mi atinge o pată umedă pe pernă: îmi curg lacrimi pe obraji, exact la fel ca atunci când am crezut că am trecut testul din junglă, cu pasărea aia de noapte.

Dar alea erau lacrimi de bucurie...

Acum simt că mă sufoc, simt cum îmi pulsează în gât rușinea, din ce în ce mai mare și durerea. Și astea erup într-o tuse, primul suspin este urmat de un altul și apoi de încă unul și de tot mai multe. Îl aud și pe Sandy plângând.

Apoi cădem din nou în tăcere, și eu încerc să mă rog. Pentru un ateu, nu e o sarcină deloc ușoară.

O, Doamne, încep, iartă-mă, te rog iartă-mă...

... apoi rămân fără cuvinte.

Și mă desprind de mine însămi, plutesc, afară din încăperea asta aflată într-o bază militară pierdută în junglă, și deodată parcă aș fi de față la ceva ce s-a petrecut cândva, iar momentele astea sunt o amintire și cineva dinăuntrul meu vorbește cu noua mea parteneră, cu sora mea geamănă, cu-cum-o cheamă și sunt eu, și spun...

Odată, stăteam întinsă în pat, într-un dormitor din junglă, după ce am ucis și am ucis iar și din cauza asta l-am respins pe iubitul meu...

Amintirea asta se tot repetă, până când, în cele din urmă, adorm.

Și într-un vis nou, un vis real, stau acum într-o biserică măreață, în fața unui altar pustiu învăluit într-o lumină sepulcrală cenușie. Un cor cântă o muzică stranie, care aduce mai mult cu un scârțâit decât cu cântatul. Mă holbez, cu privirea fixată asupra cântăreților, cărora le lipsesc chipurile angelice ale coriștilor bisericești; au obrajii acoperiți cu solzi sau blană sau pene strălucitoare. Și pe măsură ce vocile lor devin mai puternice, se zgârie unii pe alții, își târâie picioarele și fără rușine se ușurează chiar acolo, pe podeaua bisericii. Exhibarea comportamentului animal într-un loc sacru mă dezgustă, îmi rupe inima, iar durerea asta e ca sticla spartă, mă copleșește, mă transformă și, în locul brațelor cresc solzi, din sâni țâșnesc pene, fața mi se acoperă cu blană. Mă cuprinde spaima și ridic ochii spre arcadele bisericii pentru ajutor, durerea trece dincolo de mine, se înalță în turle, deschizând acoperișul bisericii spre cerul plin de stele, din care se prăbușește o stea căzătoare, un meteor, o cometă ce atinge turla, provocând o explozie puternică, și biserica se umple de o lumină strălucitoare, de o căldură cosmică uriașă.

Și mă trezesc plină de sudoare...

Și zac așa, temându-mă să mai adorm.

– 11 –

DIMINEAȚA...

... și generalul apare în timp ce mâncăm micul dejun.

Vești bune...

A sosit confirmarea privind transferul banilor, și putem pleca imediat ce suntem gata.

Nan semnează o chitanță și generalul ne dă copiile.

Suntem gata.

– Sper că nu vă deranjează să plecați așa de devreme, spune generalul. Este singurul zbor pe care-l avem spre Belem azi.

– Ne ducem cu el, spune Sandy.

– Ești în stare?, o întreb pe Nan cu blândețe.

– Mă simt bine, murmură ea. Hai să *mergem*. Dar nu arată prea în formă.

– Încă ceva, domnule general, zice Sandy. Avem o datorie față de Uliseo și Victor, căci și pentru ei a fost o situație foarte dificilă. V-aș ruga să le dați asta. Merită.

Îi întinde generalului da Santos două pachete cu câte zece bancnote de o sută de dolari

fiecare, învelite în câte un șervețel pe care am scris numele destinatarilor.

Sunt banii pe care i-am pus bine pentru situații de urgență, iar asta e cu siguranță una potrivită. O mie de dolari de persoană trebuie să reprezinte o sumă mare aici și sperăm că generalul înțelege că în felul ăsta cei doi vor susține cu mai multă convingere povestea noastră comună.

În plus, nu sunt din buzunarul lui.

– Gestul ăsta o să însemne mult pentru ei, sunt sigur, spune. Și din felul în care o spune generalul da Santos, sunt convinsă că suntem toți de acord asupra unui aspect: o să fie recunoscători.

Vine și doctorul, ca să controleze copcile lui Nan înainte să plecăm.

– Arată foarte bine. Dar imediat ce ajungeți la New York, să te vadă un specialist. Și, vă urez călătorie plăcută.

În timp ce ne îndreptăm împreună cu generalul spre avionul care ne duce la Belem, în timp ce respirăm pentru ultima oară aerul umed al junglei, privirea mea scrutează linia compactă de copaci care înconjoară întreaga bază de aici de pe Amazon.

Și din nou, mă minunez de fecunditatea pădurii.

Care face ca totul să crească atât de repede, veșnic verde și plin de viață, atâta bogăție.

Mă corectez...

Până nu am venit aici, în pădurea asta, nu am cunoscut moartea.

Pe pistă, lângă avion, generalul își ia la revedere:

– Data viitoare, data viitoare când veniți în Brazilia, să nu uitați că avem plaje minunate. Rămâneți pe o plajă.

– Sigur, zice Sandy. Plaje. Data viitoare, doar pe plajă. Mulțumim.

– Încă ceva mai vreau să vă întreb. Ultimii oameni pe care i-ați văzut, când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, au fost Victor și Uliseo, absolut sigur?

– Ultimii și singurii, spune Sandy.

– După asta, pe nimeni, adaug eu. Până când ne-au luat cu elicopterul.

În vreme ce generalul rumegă chestia asta fără grabă, privirea mea rătăcește dincolo de linia bazei, de-a lungul copacilor. Zăresc o tabără de coloniști ridicată lângă liziera pădurii. De la distanța asta nu pot fi absolut sigură, dar oamenii care se mișcă pe lângă tabără ar putea fi, după părerea mea indieni.

Sau poate că mintea-mi joacă feste, iarăși...

– În cazul ăsta, zice generalul, asigurați-vă că eu sunt ultima persoană pe care o vedeți în Amazonia. Îmi pare foarte rău pentru soțul dumneavoastră doamnă Farnoky și o să-mi lipsească dr. Hayes. Dar vă rog, nu vă mai duceți în astfel de locuri altădată. Locuri ca astea nu sunt pentru oameni ca dumneavoastră.

– Nu vă faceți griji, spune Sandy. N-o să ne mai ducem.

– Păi, atunci, călătorie plăcută. Luați-vă la revedere de la Amazonia pentru totdeauna.

– Da, pentru totdeauna sunt ultimele cuvinte pe care i le spun generalului da Santos.

Și, câteva minute mai târziu, avionul e sus.

– 12 –

CĂLĂTORIA spre casă e surprinzător de simplă...

... dar deloc plăcută.

În drumul spre Belem, Nan stă lângă mine, fără să spună o vorbă, rezemându-și capul de umărul meu în cea mai mare parte a zborului. Cu bandajul uriaș pe ochi arată ca un erou de război care se întoarce acasă.

Sandy mă strânge de mână...

Te-am iubit înainte și încă te iubesc...

Ne privim în ochi, și ne vedem lacrimile...

... și ne copleșește un sentiment amestecat de tristețe și bucurie la gândul că scăpăm.

– Îmi pare foarte rău, zice.

Și eu spun în gând: *„Nu, nu face asta. Te rog, nu te uita așa la mine, nu, nu te mai uita așa niciodată..."*

– Înțeleg, Sandy.

Și când spun asta, o fac cu acel glas monoton care mă înspăimântă atâta acum, vorba lipsită de viață a unui copil care recită un pasaj învățat pe

dinafară. Din nou, ocolim cu menajamente povestea adevărată, ne prefacem. Continuăm și vorbim despre mama mea, despre Minnetonka, și despre când o să mă duc acolo.

Dar în cele din urmă mă opresc cu totul din vorbit, ca și cum, în gândurile mele, am plecat deja.

Căci, ce altceva mai pot să spun...

Dacă spun ce gândesc de fapt, o să plâng din nou.

Destul de repede, avionul începe să coboare, pentru a ateriza în Belem.

– 13 –

URMĂTOAREA ETAPĂ este până în Statele Unite...

... la Miami.

Încerc să dorm, dar nu pot.

În schimb vorbesc cu Nan.

A spus atât de puține și acum murmură:

– Dumnezeule, *cât* timp am fost căsătoriți...

Și nu știu dacă întrebarea e pentru mine sau pentru ea însăși.

... mâine e ziua mea, zice. Treizeci de ani. Deci, atât am fost căsătoriți, aproape patru ani. Urma să sărbătorim acolo. Marea aniversare. Jules plănuise ceva grozav...

Nu știu ce să spun...

Motoarele zbârnâie monoton, neîncetat.

– Cui îi mai *pasă* câți ani am? Mă simt de parcă aș avea o sută.

– Unde te-ai născut?, întreb fără un motiv anume.

– Katonah. Westchester. Înainte să devină suburbie, când încă era ținutul cailor...

Și pe față și în ochi i se așterne aceeași privire jumătate înțelegătoare, jumătate confuză.

– ... nu pot să mă întorc acolo. Nici măcar nu vreau să văd Manhattan-ul... nu singură, nu mai pot... Nu știu unde o să locuiesc, poate... Îmi înșiră vreo șase soluții, după care alunecă într-o turuială aproape incoerentă despre ce-o să facă ea tot restul vieții, apoi spune din nou: Doamne...

Dar nu e decât o șoaptă și tot restul vieții ei rămâne undeva în aer.

De-aș putea să-i spun cuvinte liniștitoare acum – nu pot, dar dacă aș putea – ce i-*aș* spune exact? Că Jules a fost un om extraordinar, un spirit mare, un om de afaceri exemplar, un filantrop?

Aș regreta pe loc fiecare vorbă. Elogiile sunt blestemate.

Așa încât, ce-ar fi să zic, *„Am făcut tot ce-am putut, n-am vrut să facem rău."*

Cuvintele ne-ar sufoca.

Așa că, poate în loc de: „Ai dat dovadă de atâta curaj Nan, încât ești cu siguranță destul de vitează să-ți refaci viața, o viață plăcută pentru deceniile care vin, indiferent care-ar fi situația". I-aș spune cum aș ajuta-o eu – *atât* Sandy, *cât* și eu – cum i-am fi alături (n-am face-o? n-o s-o facem?. I-aș mărturisi propria mea dorință de acum încolo pentru o viață obișnuită, nici mai mult nici mai puțin decât genul de viață pe care ea (în sfârșit, în momentul ăsta) și majoritatea

oamenilor și-o doresc, i-aș spune cât de mult o iubim, și că nu era vinovată pentru nimic.

Dar cum o s-o rog să mă ierte, într-o bună zi, pentru că nu i-am spus nimic din toate astea, pentru că n-am fost în stare să rostesc niciun cuvânt...

Așa că se așază tăcerea între noi, o tăcere care nu e nici familiară, nici salvatoare.

Suntem încă în viață, dar renunțăm la tentativa de a vorbi, nu mai încercăm să atingem ce e de acum intangibil. Glasurile noastre nu se mai chinuie, acoperite de bâzâitul aerului condiționat.

Dar în cealaltă ureche, Sandy se străduiește să continue:

– O să ne ajute prietenii, Ellen. Iar Nan se poate bizui pe noi, se poate bizui pe o mulțime de oameni. O să facem psihoterapie, Ellen...

– Te rog, nu acum. Nu mai vreau... te rog, zic.

Așa că stă acolo, cu fața lipită de geam, dând din cap către cerul nopții.

– *Și eu?*

– Da, o să încerc psihoterapia. Dar n-am mari speranțe.

La urma urmelor, cât de onești ne putem permite să fim?

Acum avem o poveste credibilă care te îngheață: până acum a ținut la toată lumea. Și cu cât devine mai puternică, cu atât mai mult devenim noi prizonierii ei.

Așa încât asta tot încerc să-mi spun, ignorând posibilitatea ca, tot mințind, furia să nu dispară niciodată.

Nan a luat medicamente și s-a cufundat în somn.

Dumnezeu mi-e martor, merită asta.

– 14 –

SALA DE AȘTEPTARE de la clasa întâi, pe aeroportul din Miami...

Sorbim pe îndelete din paharele cu vin alb.

Avioanele, aeroporturile pe care le străbatem, toate sunt versiuni ale unui mic iad. După lumina orbitoare a soarelui din Brazilia și întinderea imensă și întunecată a Atlanticului, la Miami noaptea strălucește, iar aerul înghețat din sala de așteptare e răcoarea uscată a luxului.

Nu e însă o prea mare ușurare faptul că aproape am ajuns acasă.

Sandy vorbește – fără întrerupere, așa mi se pare – încercând să ne liniștească, să ne redea încrederea.

– Psihoterapia poate fi foarte utilă... Întoarcerea la muncă... la viață...

Dar cuvintele lui rămân la fel de departe de mine ca și zumzetul puternic în diferite limbi care ne învăluie în aeroporturi, iar vocea la fel de îndepărtată ca zgomotul avioanelor care trec pe deasupra.

Empatia și compasiunea au și ele limite: Nan și cu mine nu ne mai spunem nicio vorbă. Mă tem că ea, spre deosebire de mine, o să fie prea înțeleaptă ca să poarte toată povara tragediei de la o aniversare la alta.

Mă gândesc că și acum, când suntem în ultima etapă a călătoriei spre casă, încep să văd pe chipul ei, cu fiecare milă care ne apropie de New York, cum conștiința de sine, mai familiară, ia locul frământării, cum îi revine formidabila tărie de caracter, și mesajul...

Remușcări că ai ucis? Pentru salvarea cel puțin a vieților noastre? Nu, nu e vorba de remușcări aici...

Poate, când ne întoarcem, o să trecem drept eroi în ochii unora. Poate că, într-un fel, suntem cu toții, morții și viii, într-adevăr eroi.

Dar în momentul ăsta eu nu mă văd așa. Mă simt ca și cum aș fi lăsat jumătate din mine acolo în junglă. Ca și cum mi-ar fi fost extirpată o parte din creier, ruptă pe veci de vechiul meu eu, și de-acum, sângerez lent până mor.

Întotdeauna o să fiu în stare să ating copacul...

O să recunosc fiecare scobitură și protuberanță și scoarța pe care am mângâiat-o în acea noapte și pe care, spre oroarea mea, am senzația că nu o să încetez niciodată s-o îmbrățișez, iar și iar.

Pădurea care a ars o să trăiască cu siguranță în continuare în inima mea, pentru că acum îmi dezvolt propria mea pădure și hrănesc fluviul

care o străbate, o regiune ascunsă numai a mea, jungla veșnic verde, întunecoasă și interzisă, fluviul nesfârșit, ceva personal, dar neasemuit cu nimic altceva din viața mea...

... o barieră stranie împotriva unui și mai straniu faliment, ceva numai și numai al meu.

Se spune că pădurea amazoniană reprezintă plămânii planetei? Că purifică aerul?

Dar respirația pădurii mele nu e nici pe departe binefăcătoare.

Nu...

... atmosfera ciudată pe care o respir acum este otrăvită, amenințând să pătrundă în fiecare colțișor al vieții mele.

Un gaz otrăvitor.

O toxină.

O infecție împotriva căreia nu o să reușesc poate niciodată să devin imună.

O teamă brusc și pe vecie toată doar a mea...

... și asta poate fi tot ce-aș mai putea spera să am de-acum înainte.

Cuprins

PLANUL 11

DESTINAȚIA 49

FLUVIUL 93

JUNGLA 221

PE FLUVIU ÎN JOS 291